

ALCHERINGA

Kada su stvoreni prvi preci

Valerie Barrow je ispričala Bill Oliveru

Posveta

Ova je knjiga posvećena s beskonačnom ljubavi Sri Sathya Sai Babi koji je blagoslovio prvu knjigu *Book of love by a Medium* riječima „nije završena“, a onda je ponovno blagoslovio drugi rukopis *Alcheringa* koji govori o istinitoj priči. Sai Baba ju je nazvao „The Booku“.

Sažetak

Ovo je priča o pedeste tisuća ljudi koji su stigli s Plejada u divovskom svemirskom brodu da bi pronašli ljudsku vrstu na Zemlji, i kako bi oslobodili postojeću vrstu Dlakavih od Gmazovske kontrole nad njihovim umovima.

Zagonetka je započela kada je Valerie Borrow dobila mali kamen zamotan u omot. Australski narod Aboridžina naziva ga 'Kamen Alcheringa', a on je omogućio Valerie da komunicira s nevidljivim bićem koje sebe naziva istim imenom kao i kamen – 'Alcheringa'.

To nije jednostavna priča, već je prožeta spletkama, razočaranjem i planovima za uništenje misije, nakon koje je preostalo samo devedeset preživjelih koji su naselili Zemlju. Njihova borba i uspjeh u stvaranju ljudske vrste, čudo je koje su oni postigli. To je naša prošlost. Oni su naše nasljeđe.

Narod Aboridžina to zna od davnina. To je bio dar naroda sa Zvijezda.

Dar ove knjige je u tome što ona najavljuje Novo doba u kojem će život biti potpuno drugačiji. S promjenama koje nadolaze, postoji put preživljavanja. Knjiga govori kako. To je neobično jednostavno.

Sadržaj

Uvod

- Poglavlje 1. Valerie odlazi u Kariong s Gerry i Karen
- Poglavlje 2. Alcheringa govori o misiji svemirskog broda Rexagena
Regresija Pamele Goddard
- Poglavlje 3. Valerie odlazi u Kariong s Johnom i Karen
Regresija John Barrowa
- Poglavlje 4. Alcheringa govori o djeci i rađanju
Regresija Charles Brendona
- Poglavlje 5. Regresija Candice
Regresija Jamesa i Tricie
Regresija Rosalyn
Predstavlja se Egarina
- Poglavlje 6. Stevenova regresija
Michaelova regresija
Josephova regresija
- Poglavlje 7. Robbina regresija
Alcheringa govori o kraju Rexagene
Glendina regresija
- Poglavlje 8. Frederikova regresija
Peterova regresija
- Poglavlje 9. Tomova regresija
Druga Stevenova regresija
Alcheringa objašnjava zavjeru
- Poglavlje 10. Poruka Helen Boyd

Alcheringa govori Gerryu i Margaret
Margaret govori o legendi o osam bijelih sestara
Vraćanje kamena Alcheringa
Egarina govori o bijelim sestrama
Poglavlje 11 Valerie, Gerry i Karen se vraćaju u Kariong
Poglavlje 12 Alcheringina poruka
Postscriptum
O autorici

Uvod

Kako da vam pričam o vanzemaljskim događajima koji su se zbili prije skoro milijun godina, a da ne pomislite kako mi je mjesto u najbližoj umobolnici?

Mnogi ljudi su dolazili kod mene i prisjećali se uspomena drevnih događaja, potpuno normalni ljudi koji žive običnim životom.

Meni je bilo lako prihvatiti ono što su mi pričali. Prvo sam ja doživjela iskustvo koje je potpuno odgovaralo informacijama koje su oni iznosili.

Čitatelj ove knjige to može a i ne mora prihvatiti.

Mnogi ljudi su iskusili prisjećanja na davne događaje i opširno o njima pišu. Neki su pak odabrali da nikada o njima ne progovore. Ostali se jednostavno na sve to ne osvrću pripisujući to bujnoj mašti ili ne žele znati.

Sjećanja na prošle živote postaju veoma stvarna kada su potaknuta nekim posebnim događajem. Oni mogu biti zbujujuće slični događajima, odnosima i stavovima vašeg sadašnjeg života. Takva vam sjećanja mogu zauvijek promijeniti život.

Upravo se to dogodilo i u mom životu.

Sada imam zadatak ispričati ljudima o dalekoj prošlosti i prenijeti informacije koje su mi drugi povjerali. To nam može pomoći u razumijevanju tko i što mi uistinu jesmo. O tome govori ova knjiga.

Pozivam vas da samo čitate i promatrate. Molim vas nemojte prosuđivati, barem ne prije nego što je pročitate do kraja. Dozvolite sebi nakratko pogledati u drugačiju stvarnost . . .

Sve je započelo kada sam u rječniku tražila riječ alkemija. Sa suprugom smo tražili ime našem novom domu. Imala sam nekoliko ideja.

Kada sam okrenula stranicu, nije bila riječ alkemija ona koja mi je privukla pogled. Bila je to slijedeća riječ, Alcheringa . U rječniku je pisalo da je to riječ australskih Aboridžina koja znači: 'vrijeme snova', 'Zlatno doba' ili 'kada su stvoreni prvi preci'. Nama se to dopalo i tako je ime naše kuće Alcheringa.

Tada je došla Helen Boyd. Nazvala ju je prijateljica, spomenula me i rekla joj da se kuća u kojoj stanujem zove Alcheringa. Ona me posjetila i donijela kamen zamotan u omot načinjen od kore drveta. Helen je bila ozbiljno bolesna i željela je naći sigurno mjesto gdje bi mogla ostaviti kamen.

Helen je dobila kamen od jedne afganistanske obitelji. Oni su znali da je kamen poseban, ali nisu znali što s njim učiniti. Davno, trgovci iz Afganistana su putovali centralnom australskom pustinjom i prodavali robu koju bi objesili na svoje deve a one su bile poput trgovine na četiri noge. Nitko nije znao kako je kamen došao u posjed te obitelji.

Helen je rekla da se kamen zove 'Alcheringa'. Njeni aboridžinski prijatelji su joj rekli da je kamen upravo to. Helen je rekla kako se moja kuća zove Alcheringa pa je to bio razlog da me dođe vidjeti. Helen je zaključila da mi može vjerovati pa me pitala bi li ja čuvala kamen.

Pristala sam a da nisam ni trepnula, i tako je Helen ostavila kamen meni na čuvanje. Smjestila sam ga u kutiju za cipele koju sam stavila na policu u mojoj radnoj sobi.

Nakon nekoliko tjedana probudio me zvuk vantjelesnog glasa koji me pitao: "Da li si spremna napisati knjigu?" Panično sam sjela osjećajući nečiju prisutnost pored sebe. „Knjigu, kakvu knjigu, tko si ti?“ povikala sam.

Moj je suprug nešto progundao i u snu se okrenuo. To sigurno nije on govorio. U središtu moje glave novi glas je nastavio objašnjavajući da je 'Biće svjetla' koje dolazi iz druge dimenzije koju nisam spremna vidjeti, mjesta jednote, sklada i ljubavi.

Glas je bio umirujući i prijateljski. Iako je bio unutar mene doimao se odvojeno i stvarno. Pomislila sam: „Ma što je ovo?“

Glas je odgovorio: „Ja sam Alcheringa.“

Kao da je iznenada naletio prodor jasnog razumijevanja, ja sam upravo mentalno komunicirala s nekim s druge strane tko se zove Alcheringa. Nije to bio ružan san ili nekontrolirana mašta.

O tome sam neko vrijeme razmišljala. Također sam razmišljala o kamenu Alceringi koji se nalazio u kutiji za cipele, o imenu naše kuće, i o malom milijunu drugih stvari.

Nisam uopće vjerovala da bi mogla napisati knjigu, a i o čemu sam uopće mogla pisati.

Nekoliko sam tjedana hodala uokolo razmišljajući o 'stvarima' o kojima bi mogla pisati. Ništa mi nije palo na pamet, nije bilo nikakvog kreativnog svjetla. Moja je mala pisača mašina stajala hladna i bez života na stolu.

Mala kutija za cipele privukla je moj pogled. Sjela sam na pod i izvadila zamotan kamen iz kutije. Stavila sam ga u krilo i promatrala. Izgledao je kao da živi svoj život, šireći osjećaj svjetlosti i ljubavi. Dok sam tako sjedila, početni trenuci su bili veoma mirni. A mojim umom nije prolazila niti jedna misao.

Dogodila se neka promjena. Moja se svijest iz glave preselila u srce, i entitet Alcheringa je ponovno progovorio. Ali ovog puta je on iskoristio moje glasnice i stvarao se glas koji nije ličio mojem.

„Ja sam Alcheringa, biće svjetla. Ti si jedan aspekt svjetlosnog bića.

Da bi došao k tebi, uskladio sam svoju vibraciju kako bi mogao govoriti kroz tvoje fizičko tijelo. To je samo mala predstava kako bi ti i ostali oko tebe mogli svjedočiti stvarnosti o bićima koja postoje u drugim dimenzijama. U mojoj stvarnosti, dolazim iz mjesta s kojeg ne mogu posjećivati ovaj prostor. Moram djelovati kroz nekog kao što si ti da bi obznanio svoje postojanje.“

Postoji mnogo toga o čemu bi ti mogao govoriti, ali za sada ću reći nešto o energiji. Predložio bih ti da postaviš pitanja, i da znaš da kada postaviš pitanja ti komuniciraš s energijama iz drugih svjetova i dimenzija. Ohrabrio bih te da se srodiš s osjećajem te energije jer je to suština mog bića. Razumiješ li?“

„Nisam baš potpuno sigurna“ uzdahnula sam.

„Uskoro ćeš biti. Davno si odlučila doći u ovo vrijeme i na ovo mjesto. Postoji osjećaj koji te je doveo ovdje. To je poput magnetske energije koja ti je poznata.“

To je stoga što si se povezala s ovim svijetom u nekom drugom vremenu. To je razlog tvog dolaska, i duboko u sebi to znaš. Pozivam te da osjetiš i upoznaš to razumijevanje iznutra.

Ako me pozoveš, pomoći ću ti da razumiješ to i da shvatiš da za tebe ima posla.

Neću ti na početku reći previše jer bi mogli pobjeći u neku svoju uobičajenu malu kolotečinu. Dio posla se mora malo odgoditi dok se stvari ne poslože. Razumiješ li?“

Klimnula sam glavom: „Ne, na što misliš?“

„Ponekad ćeš se trebat priključiti drugima. Njihov put je također malo odgođen kako bi se svi zajedno našli u pravom trenutku. Molim te slijedi smjer iz svoje nutrine. Ako se s tim osjećaš dobro, onda nastavi.

Zapamti, svjetlo u koje ulaziš na Zemlji je iskustvo. Nemoj niti jednu takvu priliku propustiti, čak ni na trenutak, jer to je putovanje koje će biti veoma važno.

Oni koji su se obavezali s nama surađivati ovdje na Zemlji su uistinu voljeni, a mi s njima vrlo rado surađujemo. Mi vidimo šire, plan koji se širi oko cijele Zemlje.

Drugi poput tebe pomažu u pokretanju tog plana. Ali nitko ne smije previše žuriti i krenuti ispred ostalih, jer se tada plan neće ostvariti onako kako je zamišljeno. Nadam se da će te to, draga moja, umiriti, vjerujem da osjećaš da si na pravom mjestu.“

Unutar mene pojavio se lagani osjećaj poleta, tek toliki da sam poželjela saznati više. „Koliko vas u tome sudjeluje?“ upitala sam.

„Postoje mnogi poput mene čije se energije sada šire nad Zemljom. Mi radimo s nekima koji toga čak nisu ni svjesni. To nije važno. Namjera i svjetlost su važni. Ti si jedna od onih koji će nas upoznati. S puno ljubavi u srcu, sada ću se oprostiti od tebe. Hvala ti što si me srdačno primila i neka te Bog blagoslovi.“

Mogla sam osjetiti suptilnu energiju dok se Alcheringa izvlačio, ostavljajući me s radošću koju neću nikada zaboraviti. Ono što je ostalo bio je novi osjećaj, polet koji me tjerao da započnem s poslom za koji nisam imala ni koncepciju.

Jedna od prvih stvari koju mi je saopćio bila je činjenica da je kamen Alcheringa donijela na Zemlju vanzemaljska kultura koja je znana kao 'Narod sa Zvezda'. Kamen je uručen iskonskim Aboridžinima iz današnje Australije. Za njih je on svet. Dok ga oni ne čuvaju, on će na putu utjecati na mnoge druge. On govori o našim duhovnim počecima, saopćava znanje koje je poput etera zapisano u njemu.

Kamen mi je bio veoma blizak. U srcu sam znala da je namijenjeno meni s nekom namjerom. To sam prvi puta shvatila kada sam dovršila rukopis.

'Knjiga ljubavi koju je napisao Medij' je izdana u Hong Kongu. Pisana je kao dnevnik, poput bilježenja toka svijesti. Mnogo toga je stiglo putem entiteta Alcheringe uz pomoć kamena Alcheringa. Knjiga govori o narodu sa zvezda i njihovoj misiji na Zemlji.

A tada sam usnula san u kojem je Sai Baba, sveti čovjek obučen u bijelo, stajao pored mene dok sam pisala. Postojao je snažan osjećaj da knjigu trebam odnijeti u Indiju u nadi da će je osobno blagosloviti. Otputovala sam s grupom u Indiju i u tom ašramu naišla na tisuće ljudi. Ipak nas je pozvao na razgovor te upitao za knjigu. Držeći knjigu u krilu pogledao me s osmjehom u očima i rekao: „Knjiga nije dovršena.“

Tada su uslijedili događaji koji su sve promijenili. Kako su se počeli odvijati, shvatila sam da sam u prvoj knjizi bila opisala samo dio priče.

Sada moram sve početi od početka.

Poglavlje 1.

Valerie odlazi u Kariiong s Gerry i Karen

Kada se sjetim svega što se dogodilo kroz mene prođe neki osjećaj nadmoći.

Aboridžin Gerry Bostock je dojurio sa svojim pohabanim kamiončićem prašnjavom glavnom cestom. Moja prijateljica Rachel je sjedila pored njega i svojim se bijelim prstima čvrsto držala za vozački pult. Dok je Gerry vozio divio se neobičnom ružičastom kristalu kojeg je upravo kupio.

Približavajući se glavnoj cesti Gerry se morao zaustaviti. Prašnjava cesta je bila zakrčena velikim betonskim cijevima. Građevinski radnik ih je postavljao u duboki kanal koji je bio iskopan preko ceste te ugledao kamiončić kroz oblak smeđe prašine. Jedino što je mogao učiniti bilo je da se nasmijao i slegnuo ramenima. Trebalo je naći neki drugi put do glavne ceste.

Dok je Gerry tražio drugu cestu, njegov je kamiončić prolazio pored sretnog mjesta kojeg ja i moj suprug zovemo dom. Rachel je uprla prstom govoreći „Ovdje živi moja prijateljica Valerie, a njen se dom zove Alcheringa“.

Gerry je usporio kamiončić i stao na raskršću. Trenutak je pažljivo promatrao usku cestu. Okrenuo se prema Rachel, „Onda ćemo otići i posjetiti je.“

Privlačnost imena Alcheringa bila je uzrokom novog poznanstva.

Sjedila sam u svojoj maloj radnoj sobi s kamenom Alcheringa i održavala malu proslavu.

Danas su prvi primjerci „Knjige ljubavi“ koju je napisao Medij (to sam ja) stigli u Australiju. Bila sam sretna i zadovoljna.

Kroz prozor sam mogla vidjeti stari kamiončić koji se približavao kući. Prepoznala sam u kamiončiću moju prijateljicu Rachel s muškarcem, Aboridžinom. Kad sam ugledala njegovo lice osjetila sam silno uzbuđenje koje nisam mogla ničim opravdati.

Kao i mnogi Australci, nikada se nisam upoznala ni s jednim pripadnikom plemena Koori ili Murri, kako oni sebe vole zvati. Kada sam ovo izgovorila, osjetila sam tugu. Rođena sam i odrasla u Australiji i nikada nisam imala priliku upoznati i družiti se s nekim pripadnikom plemena Koori. Isto je tako i s mnogim drugim bijelim australcima. Teško preuzimaju inicijativu.

Postoji velika potreba za komunikacijom i sporazumijevanjem na društvenoj razini među svim rasama. Moja je prilika upravo stizala, a ja sam je odlučila najbolje iskoristiti.

Rachel se smiješila od zadovoljstva dok mi je predstavljala Gerrya. Gledala sam kroz njegove prašnjave naočale i ugledala najtoplijih par smeđih očiju koje sam ikada vidjela. Njegov je osmijeh bio golem i iskren. Širio je oko sebe osjećaj ljubavi i profinjenosti.

Trenutačno sam se povezala s njim i osjetila toplinu njegove energije. Tada je on pogledao u moje oči dublje nego itko ikada prije.

Skuhala sam ručak i kad smo sjeli za stol intuitivno sam osjetila da Gerry zna kako mi je kamen Alcheringa povjeren na čuvanje. Zagledala sam se u Rachel kako bi uhvatili nit misli, ali ako je ona bila rekla Gerryu o tome, njeno mi lice nije otkrivalo ništa od toga.

Malo smo razgovarali a onda je Rachel zamolila Gerrya da mi pokaže kristal koji je upravo bio kupio. Posegnuo je u džep a Rachel mi je rekla da se Gerry koristi kristalima pri iscjeljivanju ljudi. Gerry je pokazao ružičasti kristal i pružio mi ga. Gledao me ravno u oči. „Zar to nije čaroban kamen?“

Gotovo sam ga prividno napala.

„Ti znaš za kamen Alcheringa“, izustila sam hvatajući zrak.

Gerry mi je odbrusio: „To su ljudska posla“.

Moj se um uznemirio tražeći nešto što bi mogla odgovoriti. Gerry je i dalje gledao u moje oči. Njegove su oči i nadalje bile tople, i kao da je tražio nešto unutar mene. Izgledalo kao da je prošla vječnost a ja nisam mogla odgovoriti. Moj pogled je nastavio lutati sobom. Konačno sam se sabrala i pokušala mirno govoriti: „Da, ali vidiš kamen nije nikada bio odmotan od kako ga ja čuvam, čuvam ga s velikim poštovanjem. Služim se kamenom kad radim kao medij, i uh . . . glas koji dolazi do mene uz pomoć kamena je muški glas.“

Gerry se odmaknuo i nasmijao: „Pa to je dobro.“

Svi smo se nasmijali i ozračje je ponovno bilo lagano ugodno. Spremio je ružičasti kristal natrag u džep. Nisam mogla odoljeti: „Da li bi želio vidjeti kamen?“ Dok je odbijao ponudu u Gerryevim očima se javio strah.

Um mi je bio prazan. Nisam bila posve sigurna što učiniti. Hej, trebala sam već biti na pola puta natrag donoseći kamen u kuhinju. Trebala sam nešto reći: „Govoreći o kamenju, znate da sam na posljednjem proljetnom ekvinociju posjetila divovsku misterioznu stijenu Uluru.“

Uistinu mi se jako dopalo mjesto, i slažem se s Koorima da je sveto. Odlučila sam da se ne popnem na stijenu iz poštovanja prema aboridžinskom narodu.“

Onda sam opisala kako se Alcheringa predstavio na stijeni, kroz mene.

Gerry je podigao obrve. Nagnuo se naprijed: „Kroz jednog mog prijatelja, Kooria javlja se nevidljivo biće i govori kroz njega, a sebe zove Alcheringa.“

U tom kratkom trenutku osjetila sam povezanost s Koorima, dakle uspostavila sam povjerenje.

Tada me Gerry vrlo čudno pogledao: „Da li znaš za hijeroglife u Kariongu, blizu Gosford-a?“

„Da, čula sam za njih, rekli su mi da su aboridžinski“, odgovorila sam.

„Bio sam tamo puno puta, hijeroglifi nisu aboridžinski. Htio bi te tamo odvesti, da ih vidiš.

Da li misliš da bi mi se Alcheringa obratio kada bi otišli tamo?“

Rekla sam: „Da“, a da nisam ni promislila.

Odjednom sam osjetila kao da ću biti inicirana. Alcheringa mi je rekao prije godinu dana da će jednog dana kroz mene govoriti jednom Aboridžinu.

Slijedećeg tjedna smo otišli u Kariong.

Dan je bio veoma poseban deseti dan desetog mjeseca. Pridružila nam se moja prijateljica Karen. Ona je saslušala što sam govorila o putu i ustrajala je da dođe s nama sve dok nisam popustila. Nakon četverosatne vožnje stigli smo u kasno poslijepodne.

Hodajući ispred nas kroz šikaru Gerry je povremeno bacao kamenčiće kako bi obavijestio duhove da dolazimo pa da ih ne iznenadimo. Rekao nam je da će biti ledeno, ali meni se činilo da je vrijeme baš ugodno.

Gerry nas je podučio da pojedemo malo izdanaka lišća eukaliptusa kako bi se stopili i postali jedno s okruženjem. Onda je zamolio duhove i elemente za dozvolu da uđemo u to područje. Kako bi sudjelovala Karen je donijela video kameru, a ja sam imala još uvijek svoju 35mm kameru. Dakle, mi smo bile tehnološki dobro opremljene bijele djevojke, što sam drugo mogla reći?

Popeli smo se po velikoj stijeni koja se odlomila od planine kako bi stvorila usku duboku pukotinu s ravnim dnom. Stražnja trećina je bila natkrita velikom plosnatom stijenom. Dok smo puzali kroz uski otvor u pukotini, bila sam zapanjena prizorom koji se otvorio pred nama. Stjenoviti zidovi bili su prekriveni hijeroglifima od kojih nam je stao dah. Karen i ja smo bile zadivljene. Bilo ih je na stotine. Pukotina je bila poput vremenske čahure isklesane u stijeni. Mnogi su izgledali poput egipatskih. Nisam stručnjak ali sam jasno prepoznala izrezbarenog egipatskog boga Anubisa. Ostali su izgledali poput simbola ili slikovnog pisma prikaza nekog događaja.

Pomaknuvši se do jednog zida, nježno sam dotakla neke hijeroglife. Moji su prsti zadrhtali dok su prelazili preko drevnih slika.

Izgledalo je da neki predstavljaju udaljene emocije koje nisam mogla nigdje smjestiti.

Kako sam počela snimati uočila sam da su neke bile veoma jasne i duboko urezane. Tada sam rekla „ Ovi su urezani u kamen laserom.“

Kako sam to mogla znati?

Karen je bila zauzeta snimanjem kamerom. Usred duboke pukotine, Gerry je stao zatvorenih očiju, kao da je bio u dubokoj meditaciji. Tada je Karen ispustila mali uzdah. Okrenula sam se i vidjela kako s namjerom upire prst u crtež trudne žene.

Prožeo me osjećaj odvajanja.

Izgleda da je Gerry osjetio promjenu te nas je poveo prema vrhu stijene s koje se vidjela duboka pukotina. Sjeli smo okrenuti jedni prema drugima. Karen je uključila video kameru u trenutku kada je Alcheringa počeo govoriti kroz mene.

„Pozdravi mojim prijateljima, ja sam Alcheringa. Dugo sam čekao na ovaj sastanak. Veliko mi je zadovoljstvo biti ovdje. Svakog od vas poznajem odavno kroz mnoge živote, vidite svi smo mi povezani sa svijetom zvijezda.

Mnogi bi željeli znati više o crtežima uklesanim na ovoj stijeni. Svatko od vas ima osjećaj da su ih isklesala bića iz nekog drugog svijeta. Naravno, mnogi jesu. Milijunima godina bića drugih svjetova, s drugih zvijezda čak i s drugih galaksija posjećivala su malu Zemlju. Mnogi su utjecali na genetsku evoluciju živih bića na Zemlji kao što su ribe, kopnene životinje i

kukci. To je živi planet s životnim snagama u svakom njegovom dijelu. Ali sada ste toga svjesni.

Postoje mnoge stvari o kojima treba razgovarati ali sada nije za to vrijeme. Mnoge će se informacije postepeno otkrivati jer mi imamo veći plan. Svaki dio će se složiti kako bi stvorio veću sliku da bi je prepoznali i razumjeli oni koji žive na planetu Zemlji.

Postoji velika potreba da svi na tom planetu razumiju majku koju zovete Zemljom, koja na vas pazi i hrani sve što živi na njoj. Potrebno je voljeti i poštovati majku Zemlju te je njegovati. Znam da svatko od vas razumije dubinu toga, i da će nam pomoći u širenju tog razumijevanja. Želi li netko među vama postaviti pitanje.“

Gerry je progovorio: „Postoji li bilo što, što bi trebali znati o ovom mjestu, treba li mu zaštita?“

„Ovo je mjesto cijelo vrijeme šticeo. Mi ćemo ga nastaviti štiti sve dok ne dođe vrijeme da se objavi u javnosti. Ovo drevno mjesto krije ključ za spoznaju veće slike. Ove će se slike sjediniti i razotkriti te omogućiti mnogima da se prisjete. Sada je još prerano, to će se uskoro dogoditi.“

Gerry je upitao: „Postoji li nešto što želiš da učinimo?“

„Uistinu, sine moj, ti već slijediš naše poticaje. Dozvolio si sebi da dovedeš ove ljude. Ne samo na današnji susret na ovom mjestu. Mi smo željeli da se ovo dogodi. Često ćeš primijetiti da su nevidljive ruke na djelu. O ničem ti ne trebaš brinuti, mi znamo da ti želiš biti koristan.

Budi svjestan sine moj, budi oprezan. Riješi svaki problem koji se pred tebe postavi. Mnogi rade s tobom i pomažu ti. Mi ćemo te ponekad malo pogurnuti više nego što si navikao. Tako činimo jer znamo da imaš sposobnost raditi.

Kada svatko od vas u životu zakorakne znajte da smo s vama. Mi dolazimo iz svijeta svjetlosti. Dolazimo k vama s ljubavlju, iz božanskog mjesta. Molimo vas da se ne bojite. Dolazimo kako bi pomogli i spremni smo kad god nas pozovete. Na neki način uvijek ćete dobiti pomoć. Zaista sada se nema više što reći već podržati dobro djelovanje. Sada ću vas napustiti. Zahvaljujem vam na srdačnom dočeku ovdje. Nije nikakva slučajnost što smo ovdje danas svi zajedno. Kako ćete vidjeti vrlo skoro će se mnoge stvari početi odvijati. Nek' vas sve Bog blagoslovi.“

Alcheringina prisutnost je nestala, iako sam oko sebe još osjećala toplu energiju.

Gerry je ustao i zamolio da ga slijedimo. Hodali smo dalje uzbrdo do Kitove stijene, mjesta s kojeg se vide Brisbenske vode i s druge strane zaljev Broken Bay. Bila je to velika ravna stijena s jasnim tragovima oblutaka urezanim u nju. Kako smo hodali po stijeni, obje i Karen i ja pognule smo glave. Obadvije smo imale izrazit osjećaj da hodamo ispod nečeg. U istom smo trenutku pogledale gore. Naravno ničeg nije bilo već samo naša pretjerano razigrana mašta. Karen i ja smo iskusile istovjetne reakcije na tom mjestu. Moje je srce počelo brže kucati.

Gerry je rekao da je na ovom mjestu bio puno puta, te ga koristio kao stijenu iscjeljenja.

Krenuo je na mjesto iza stijene rekavši kako su aboridžinske obitelji davno živjele ovdje i objedovale na mjestu na kojem smo se upravo nalazili. S jedne strane bilo je mjesto gdje su muškarci obavljali svoje poslove, a s druge žene. Pokazao nam je mjesto na stijeni gdje je bio isklesan prostor poput kolijevke. Gerry nam je rekao da su u davna vremena aboridžinske žene koristile to mjesto kao porođajni kanal.

Karen je odlučila leći u stjenovitu kolijevku. Za tren se činilo da je zaspala. Tada su se njene očne jabučice počele kretati kao da je u REM stadiju sna, u stanju sanjanja. Znatizeljno sam je promatrala, meni se činilo par minuta. Onda je sjela uspravno širom otvorenih očiju.

„Što si osjetila?“ upitala sam.

Karen me zbunjeno pogledala: „Ekstazu poroda. Istovremeno sam se osjećala napušteno, pa ipak sam znala da sam bila s drugima.“

Gerry se približio Karen i pažljivo je pogledao s očima koje su odjednom bile ogromne, „A što je bilo s bebom?“

Karen je bila zapanjena tim pitanjem.

„Ja, ja stvarno ne znam“, odgovorila je kolebljivim glasom.

Tu sam ponovno počela osjećati odvajanje od stvarnosti, slično onome koje sam osjetila prije kada sam razgovarala s Alcheringom, ali drugačije.

Gerry je odšetao do ruba stijene s koje se vidio Broken Bay. Upravo se počelo mračiti te su se pojavila daleka blještava svjetla grada. Okrenuo se i krenuo kako bi mu se mogla približiti do ruba i pokazao prema vodi. Pogled mu je bio sanjalački.

„Vidiš tamo daleko onaj čamac u sredini vode, mislim da je tamo potonuo brod. Valerie, samo se usredotoči na to.“

Nešto me uzdrmalo. Osjećala sam kako sam pružila ruke iz vode a onda ih je nešto svladalo.

Osjećaj duboke tuge obuzeo me cijelim tijelom. Mogla sam čuti glas strave, bilo je tu plača i cviljenja. Morala sam otpustiti tugu, strah i silan osjećaj gubitka koji me svladavao.

Odjednom se potpuno razdanilo. Zemlja je izgledala drugačije nego sada, bujnija i gušća. Bilo je veoma toplo i teško sam disala. Zrak je bio gust i tekuć, kao da sam disala pod vodom. Svaki je udah bio bolan.

Moje su ispružene ruke bile tanke i dugačke. Koža na njima je bila plavo-bijele boje, skoro prozirna. Osjećala sam da mi je glava izdužena.

Iskusila sam silan osjećaj potpune nevjere. Moj suprug, djeca i mnogi prijatelji bili su ubijeni. Kako se to moglo dogoditi? Osjećaj nevjere je zamijenio osjećaj izdaje. Tada se podigao bijes, emocionalno iskustvo koje nikada kao osoba nisam bila iskusila.

Povratila sam se od udarca bijesa natrag u ono što sam mislila da je normalna stvarnost. Pored mene su Karen i Gerry duboko disali i bili na rubu plača. Kao da smo doživjeli grupno iskustvo. Izgleda da je Kitova stijena bila iz nekog drugog vremena.

Tada se odmaknuo veo i sjećanja su počela navirati. Svi smo mi došli u miru s Plejada / Lyra, iz jednog drugog mjesta koje je prije zvučalo kao Altaah. Pala sam na koljena i vratila se bijela topla svjetlost dana i zagušljiva atmosfera.

Pokušalo se beznadno od nečega pobjeći. Mi smo došli u miru, u misiji poslanoj od Boga, a napali su nas oni koji nisu posjedovali svjetlost ljubavi. Daleko ispod, leteći tanjur poput svemirskog broda ležao je razbijen na dnu zaljeva. Oni koji su bili u brodu bili su teško ranjeni i traumatizirani. Njihov strah i bol odzvanjali su mi u umu kao da sam bila dio njihove svijesti. Pojavili su se delfini odgovarajući na njihove neizgovorene molitve za pomoć, gurajući neke prema obali.

Drugi svemirski brod, onaj na kojem sam došla lebdio je iznad uništenog broda i skupljao one iz vode.

Oni na obali su bili izloženi svjetlosti sunca koje je pržilo odozgo, i vrištali su od bola tražeći zaštitu od snažnog zračenja. Neki su zadobili teške rane i njihovu agoniju sam i ja osjećala.

Moji su se osjećaji uzburkali pa sam okrenula glavu. Ostali su stajali iza mene, gledajući prizor jednakim užasom. Oni su svi bili stranci, nisu bili sa Zemlje. Pogledala sam prema dolje na svoje ruke i tijelo. O Bože, pa ja sam bila jedna od njih.

Potražila sam Eleuru među skupinom, prisjetivši se njenog lica i imena kao da sam je poznavala stoljećima. Njene velike crne oči su me gledale pa sam se povezala s njenim iskustvom. Njen suprug Ujeshet je bio prikovan metalnom šipkom uz kontrolnu ploču svemirskog broda koji je ležao pod vodom. Dugo je umirao ispod vode oceana za kojeg nikad prije nije čuo. Eleura je nosila njegovo nerođeno dijete te je prenijela svijest malog bića Ujeshetu a on je pitao: „Kako je beba?“

Potražila sam Ujeshetovu svijest te se spojila s njom šaljući mu ljubav i podršku. Kako mi je brat moga muža odaslao ljubav natrag, osjetila sam glasan prasak i ponovno sam se našla u sumraku Kitove stijene zureći direktno u oči Gerryja Bostoka.

U trenu smo se Gerry i ja povezali umovima, baš kao što sam to učinila s Ujashet-om. Da, to je bilo to. Gerry je bio Ujeshet u to davno doba. Okrenula sam se prema Karen i imala osjećaj iste povezanosti. Karen je bila Eleura.

Gledali smo se i shvatili zašto smo došli na to mjesto. Vratili smo se kako bi se prisjetili, bilo je vrijeme za to.

Krenuli smo jedni prema drugima u čvrsti zagrljaj ponovnog sjedinjenja. Stari su se prijatelji ponovno našli kako bi na Zemlji proživjeli život u ovom trenutku vremena.

Zrak je u sumraku postao leden iako sam se kupala u toploj Božanskoj ljubavi koja je bila oko nas i u nama. Osjetila sam se vječno blagoslovljena dok smo nas troje spojili zaglavke naših ruku tvoreći dva trokuta, jedan iznad drugog u starom obliku pozdrava izvorištu Davidove zvijezde.

Podigli smo isprepletene ruke prema zvijezdama u znak zahvale. Daleko iznad, nježno svjetlo Plejada sijalo je dolje na nas milujući nam lica i brišući nam suze poput nježne majke koja je konačno pronašla svoju davno izgubljenu djecu. U tom posebnom trenutku blaženog zagrljaja bili smo iscijeljeni.

Poglavlje 2.

Alcheringa govori o misiji svemirskog broda Rexagena
Regresija Pamele Goddard

Sjurili smo se, kao da smo se natjecali natrag do auta kroz sumrak koji je nestajao. Sada smo bili tri osobe koje su imale potpuno drugačiji odnos nego što je bio prije kratkog vremena.

Moj se cijeli život odjednom promijenio. Velika su se pitanja postavljala mome umu. Što se upravo dogodilo na toj stijeni? Tko sam ja bila kada sam prolazila kroz iskustvo u kojem sam bila vanzemaljsko biće. Tko i što sam sada?

Prvi dio puta povratka kući prolazio je u tišini, svatko je bio uronjen u vlastite misli o onom što se bilo dogodilo. Karen je izgledala zbunjeno i samo je uz napor uspijevala zaustaviti plač. Gerry je konačno probio led.

„Kada mi je bilo šesnaest usnuo sam neobično živ san. Dugo sam nakon toga razmišljao o njemu jer mi je tada izgledao tako stvaran. Osjetio sam neku energiju zbog koje mi se činilo da se to uistinu i dogodilo.

U snu sam bio u velikom svemirskom brodu u orbiti oko plavo-zelenog planeta. Sve je na brodu imalo neki jaki sjaj, naročito uniforme ljudi. Zbivala se neka ubrzana aktivnost, bljeskala su obojena svjetla a zvana zvonila.

Svi su bili u žurbi, obavljali neke procedure kao da je bilo neko izvanredno stanje.

Sve sam to promatrao očima člana posade, pilota ili možda navigatora. Osjećao sam nužnost da sakupim svoju obitelj prije nego nastupi neki imanentan događaj.

Prizor se promijenio a ja sam bio na manjem brodu u bijegu od matičnog broda. Kada sam pogledao van kroz prozor broda osvijestio sam dvije stvari, planet prema kojem smo kretali i matični brod kojeg smo napustili. Matični brod je bio gljivastog oblika ili poput ogromnog letećeg tanjura srebrne boje sa stotinama malih brodova koji su ga napuštali, a u jednom je bila i moja žena. Svi su se oni kretali u raznim pravcima pokušavajući pobjeći što su brže mogli. Odjednom je bljesnulo zasljepljujuće svjetlo i matični brod je eksplodirao. Silina udara je bila tako jaka da me shrvala a ja sam se probudio.

Večeras na Kitovoj stijeni ponovno sam proživio taj san kad se mali brod naglo srušio na planet. Moj je brod bio onesposobljen u eksploziji, a ja sam ga mahnito pokušavao staviti pod kontrolu. Planet je jurio prema nama veoma brzo. Kada smo prošli kroz oblačni sloj, ugledao sam ispod plavu i zelenu površinu, toliko lijepu i u potpunoj suprotnosti sa strahom koji je preplavio moje srce. Vidio sam malu uvalu ispunjenu plavom bistrom vodom, pa sam se trudio usredotočiti um na nježno slijetanje na obalu.

Osjetio sam kako brod pokušava reagirati, ali nije mogao dovoljno brzo usporiti. Snažno smo udarili u vodenu površinu. Mogao sam osjetiti kako se pregrada iza mene ruši i pribija moje tijelo za upravljačku ploču.

Brod se počeo puniti vodom kroz veliku probijenu rupu sa strane. Svima sam dao znak da izađu. Nekoliko njih me pokušalo odvojiti od kontrolne ploče, ali ih je voda odgurnula. Kako se brod nagnuo na stranu i počeo tonuti, osjetio sam slani okus vode stranog oceana. Jedino o čemu sam mogao razmišljati bila je moja žena i nerođeno dijete.“

Karenino lice je izgledalo lijepo ali i tužno dok ga je pogledala: „Ja sam bila tvoja žena.“ Gerry se okrenuo prema njoj: „Da, i pružila si mi toliku podršku u tom trenutku donoseći mi spoznaju o djetetu koje je bivalo u tebi. Dala si mi nadu da će naša vrsta preživjeti u tom stranom ali predivnom svijetu. Naša je ljubav bila tako jaka, ti si bila uz mene svakog trena ta četiri dana tijekom kojih sam umirao. Naša su tijela tada bila drugačija, nabijena silnom energijom. Ali naši ljudi nisu mogli doći do mene na vrijeme pa sam umro.“

Karenine su se oči napunile suzama: „Tri dana nakon tvoje smrti rodila sam naše dijete, ležeći u kolijevci koju je u stijeni urezao laser. Ono je bilo prvo naše biće rođeno na Zemlji. Nazvali smo ga Ptaah sa stijene. Tako se snažno borio da preživi. Svi smo se trudili da ga spasimo. Jedno dijete nije moglo udisati zrak. Svi smo se gušili od gustog vlažnog plina planeta. Kada je umro, znali smo da ćemo se trebati boriti da bismo kao narod preživjeli na tom prekrasnom ali ubojitom mjestu.“

Morala sam zaustaviti auto jer više nisam mogla vidjeti cestu. Svi smo izašli kako bi udahnuli malo svježeg noćnog zraka. Osjećaj izdaje i ljutnje kojeg sam imala prije, ponovno se počeo javljati u meni. Okrenula sam se prema Gerryu i Karen: „Što se ovdje zbiva? Tko smo mi i zašto nam se to događa?“

Karen je uprla prst u mene: „Tko si ti?“

Odmakla sam se: „Ja sam Egarina, dojavljivač. Moj je muž zapovjednik svemirskog broda Rexagena. Mi smo došli u miru, u Božanskoj misiji kako bi preuzeli ovaj planet od Gmazolikih. Oni u sebi ne nose svjetlost i moraju otići!“ Stala sam zadihana hvatajući zrak. Odakle su dolazile ove riječi?

Karen me pogledala upitno: „Što su Gmazoliki?“

Ponovno sam se osjetila odvojenom od stvarnosti, kao da sam opet bila na Kariongu. Sjela sam na obližnju stijenu i promatrala: „Prokleta bila, ako znam!“

Izgledalo je da Gerry razumije što se dogodilo: „Mora da smo svi nekad bili zajedno u nekom prošlom životu, ali nismo bili ljudi, barem ne onakvi kakve poznamo. Sada smo se opet zajedno vratili kako bi se prisjetili, što konačno i radimo.“

Sve što možemo je i dalje se prisjećati i vidjeti što će se dogoditi. Imam osjećaj da si ti Valerie neki glasnik, a da smo mi ovdje da ti pomognemo.“

Mrko sam ga pogledala: „Zašto tako misliš?“

„Alcheringa je palica za poruke ili kamen kojeg koriste Aboridžini kako bi slali vijest od jednog do drugog plemena. Alcheringa znači glasnik, onaj koji nosi palicu ili kamen. Ti imaš kamen Alcheringu. Čak se i tvoj dom tako zove. Zato sam prvo posjetio tebe.“

„Ali zašto mene?“ slabašno sam upitala.

„Sama si nam rekla zašto, ti si glasnik.“

Ove noći neće biti spavanja.

Šest je sati ujutro, ležim u krevetu i zurim u strop. U umu vrtim ponovno i ponovno događaje proteklog dana pokušavajući razumjeti što se dogodilo. Bilo je stvarno, ne neki zamišljeni događaj. Podijelila sam i sa ostalo dvoje ljudi koji su to također potvrdili. Svaki puta kada bi o tome mislila pojavilo bi se nešto novo. Spontano sam se prisjećala malih isječaka daleke prošlosti.

Ustala sam iz kreveta i obukla kućnu haljinu. U maloj radnoj sobi izvadila sam kamen Alcheringa iz kutije. Sjela sam prekrivenih nogu na pod držeći kamen i pokušala smiriti misli. Nježno sam pozvala ime Alcheringa, i primijetila poznati osjećaj odvajanja.

„Ovdje Alcheringa, kako ti mogu pomoći, dijete moje?“

Pitanje mi je gorjelo u glavi cijelu noć: „Koja je bila misija Rexagene kada je došla na Zemlju?“

„Misija. O da, misija! Veoma dobro drago dijete, napreduješ brzo, upravo onako kako smo se i nadali.

Bio je to u ono vrijeme veoma uzbudljiv projekt u svijetu zvijezda. Nadali smo se obaviti zadatak kojeg su hijerarhije postavile ispred nas. Misija je trebala odvesti puno dobrovoljaca na golem svemirski brod do planeta Mu, kako smo tada zvali Zemlju. Zamisao je bila da se postavi baza kako bi se uspostavila nova rasa, rasa koja bi došla s energijom ljubavi, sklada i dobrom voljom prema svima. Ta je nova energija trebala utjecati na ono što se već događalo na Mu.

Jedan je moj aspekt bio postavljen za glavnog zapovjednika. Bila je to velika odgovornost, ali volio sam izazove. Moja žena, a to si u tom životu bila ti i naše četvero djece su me pratili. Svi ste mi se jako željeli pridružiti na tom putovanju.“

Moje su se obrve podigle: „Ja sam bila tvoja žena?“

„Da, a ja sam te jako volio, tako je i danas. Dozvoli da nastavim.

Rexagena je poletjela s osme zvijezde skupine Plejada s pedeset tisuća bića na brodu. Išli smo na mjesto na kojem nikada prije nismo bili. Njih pedeset tisuća bilo je s različitih mjesta unutar te galaksije. Svi su se međusobno lijepo družili i željeli se međusobno upoznati.

Postojao je silan osjećaj uzbuđenja i očekivanja.

Ugao Galaksije prema kojem smo se kretali je bila zauzela rasa koja nije imala iste obrasce razmišljanja kao mi. U svjetovima zvijezda postoje različiti obrasci razmišljanja baš kao što postoje i na vašoj Zemlji. Naša je misija bila promijeniti te obrasce razmišljanja, ne silom već utjecajem energije ljubavi kako bi oni mogli iskusiti kristalnu svjetlost. Tada bi te rase razumjele i znale za suosjećanje i kakav je osjećaj druženja s onima koji djeluju iz ljubavi, svjetlosti i radosti.

Sada se moramo vratiti u još ranije doba kako bi razumjela što se događalo.

Prije mnogo bilijuna godina Zemlja se počela razvijati kao mjesto pogodno za smještaj hijerarhije iz koje smo mi potekli. U tim davnim danima površina planeta je bila ravna i bez života. Mi smo planirali da Zemlja postane Rajski vrt. Riječ raj proističe od zvuka koji probija molekule i atome, pomažući da se stvori oblik.

Plan je zahtijevao da površina zemljine kore također promijeni oblik. Kometima i meteorima je bilo dozvoljeno gađati površinu kako bi se stvorile izbočine i udubine. Dogodilo se da je na planetu došlo do reakcija između plinova i vode. U vodu su se mogli uvesti oblici života koji su se trebali razvijati.

Hijerarhije su poslale ono što stvara život i pomaže njegovom umnažanju. Mnogi su organizmi posijani u najranijem stupnju razvoja Zemlje. Poslali smo spore i druge oblike života koji su mogli rasti i razvijati se na planetu. Promjene koje su se zbivale na Zemlji potakle su elemente i tvari da stvore raznolike oblike života. Hijerarhija je stvorila zaštitu oko planeta kako bi pomogla da se on stabilizira i omogući što brži razvoj.

Jednostavni oblici života poput gljiva, mekušaca i drugih počeli su rasti i razmnožavati se.

Mnogi iz hijerarhije i anđeoskog carstva surađivali su kako bi pomogli da se to dogodi.

Upravo su tada mnoge kulture širom svemira pokazale su zanimanje, posebno vanzemaljska bića koja su već postojala u ovom dijelu galaksije. Oni su počeli odlaziti i vraćati se sa Zemlje, pokazujući veliko zanimanje za to mjesto.

Ta su bića došla na Zemlju mnogo milijuna godina prije putovanja Rexagene. Njih je stvorila druga hijerarhija koja je djelovala iz sebičnih pobuda i želje za moći. Energija u tim bićima bila je svjetlosna ali nisu posjedovali energiju ljubavi i suosjećanja.

Oni su bili Gmazoliki i kao što im ime govori bili su gmazovi. Još jednom ponavljamo da su razumijevali svjetlo i imali su inteligenciju koja ide uz to ali nisu razumjeli ljubav. To nije bilo u njima stvoreno na samom početku.

Bilo je drugih rasa stvorenih na isti način u ovom dijelu galaksije, kao što su Dinoidi koji su također došli na Zemlju. Zbog nedostatka elementa ljubavi među njima je došlo do žestokih svađa. Posljedica toga bilo je rivalstvo pa čak i ratovi. Prije mnogo milijuna godina to nije bilo neuobičajeno, događalo se to na mnogim mjestima u svemiru. Moraš razumjeti da su te rase stvorili drugi koji su se okrenuli od svjetlosti Jednog.

Oni iz andeoskih kraljevstava koji su radili na stvaranju Rajskog vrta su dolazili s Elohima. Neki su stigli zbog onog što se zbivalo na Zemlji i bili su zabrinuti zbog preduge posjete Gmazolikih i Dinoidnih rasa koje su počele zahtijevati planet za sebe.

Gmazoliki i Dinoidi su također počeli sami stvarati mnoge oblike života na Zemlji. Oni su stvarali genetskim inženjeringom, a bili su u tome veoma vješti i izuzetno su u tome uživali. Kako su Gmazoliki i Dinoidi bili ustvari različite rase, bilo je sličnosti u njihovoj prirodi koja im je omogućavala da žive na Zemlji zajedno, ali nesigurno. Obje rase su imale velike sposobnosti u genetičkom inženjeringu te su stvorili mnogobrojne različite vrste životnih oblika. Pogledaj lice bilo koje žabe sada pa ćeš vidjeti lice koje su imali Dinoidi.

Obje rase su počele surađivati te su počele stvarati, gotovo kao slikarskim kistom, mnogobrojne vrste životnih oblika. Postalo je to pravo nadmetanje da bi se vidjelo tko može koga nadmašiti, jer su oni uživali u tome.

Oni su stvorili dinosaure. Oni su nastali utjecajem Dinoida i Gmazolikih iako nose ime po Dinoidima. Kroz kreativno nadmetanje između obje rase, dinosauri su postajali sve veći i okrutniji. Kako su postajali veći imali su sve više zubi i bili veoma opasni. Životinje su se nastavile pariti međusobno pa je njihov broj dramatično porastao. Pojeli su sve lišće veoma brzo pa je na mnogim mjestima Zemlja bila potpuno opustošena. Otpadne tvari od tih bića i njihova mrtva tijela prekrila su okoliš.

Bilo je potrebno naći način na koji bi se sve to vratilo natrag u Zemlju, pa su Gmazoliki i Dinoidi stvorili viruse, bakterije i parazitske oblike koji su pomagali u tom procesu razgradnje.

Prošli su mnogi milijuni godina u takvim aktivnostima na Zemlji. Dolazili su i drugi posjetitelji iz različitih zvjezdanih svjetova. Oni nisu ostajali dugo zbog opasnosti koje su se svugdje širile. Zemlja je postala preplavljena Gmazolikim i Dinoidnim kreaturama. To se nije slagalo s planom Elohima pa su ga neki pokušali povratiti. To je bilo teže nego što su mislili pa su Elohimi odlučili promatrati što se događa na Zemlji. Oni su slali bića koja su mijenjala oblik i ulazili u vode da bi postali ono što danas zovete kit U tom obliku oni su bili prvi i jedini sisavci na Zemlji. Ustvari, oni su jako dugo bili prvi i jedini sisavci.

Kitovi su imali sposobnost održavanja svjetlosti i plana unutar svoje svijesti. Pomagali su Elohimu da nastavi s radom i utjecajem na tom planetu, iako su Gmazoliki i Dinoidi marljivo razvijali svoje planove.

Oblik kita, koji djeluje u vodi nije dolazio u sukob s onim što se događalo s Gmazolikim i Dinoidima na kopnu. Svi su oni živjeli u razumnom skladu. Gmazoliki i Dinoidi nisu bili svjesni da su Elohimi dozvolili da se to događa. Postojao je nepisani sporazum koji je dozvoljavao istovremeni razvoj dva pravca na Zemlji.

Postojao je veći plan po kojem je taj planet mogao biti iskorišten kao baza za dolazak bića ljubavi i svjetlosti koji utjecali na taj dio galaksije u kojem je bilo toliko mraka. Događaji su bili tako isplanirani da sve to promijene, omogućće odlazak Rexagene u veliku misiju.“

„Kada je Rexagena stigla na zemlju?“ pitala sam.

„To je bilo prije više od devet stotina tisuća godina.“

„Devet stotina tisuća godina je veoma dugo razdoblje“, primijetila sam.

„Ne u svijetu zvijezda. Netko vas posjećuje. Željeli bi da učinite neke stvari.“

„Ali nikog ne očekujem“, rekla sam a telefon je zazvonio. Javila sam se i čula ženski glas.

„Valerie, moje je ime Pamela Goddard. Bila sam vas posjetiti prije godinu dana. Možda me se ne sjećate, ali osjetila sam veoma snažnu potrebu da se javim iako ne znam zašto.“

„Hm, da sjećam vas se“, odgovorila sam kao da me ošinuo grom. Izvlačila sam svoj adresar i našla njeno ime. Pored njega bila sam zapisala *vid*. Što je značilo da je Pamela vidovita. Moja su usta automatski izgovorila: „Dobro, možda bi se trebali naći i porazgovarati.“

„Oh, baš dobro“ odgovorila je „Mogu doći do vas u dva sata, da li vam odgovara?“

„Da, jasno, zašto ne, vidimo se ovdje u dva.“ Spustila sam slušalicu: „Alcheringa, da li je Pamela Goddard ona na koju si me uputio?“

„Da, to je ona.“

Pamelin auto je dolazio putem od ulice do kuće točno u dva. Moje se oko zaustavilo na zidnom satu u kuhinji i zamijetila sam kako je točna. Kako je kazaljka sekunda prošla broj dvanaest, zazvonio je telefon. Zvala me prijateljica Rachel. Trudila sam se pomoći Rachel da se izvuče iz krize. Bila se zanjela nekim psihičkim iskustvima ili s njom nešto stvarno nije bilo dobro.

Zvono na ulaznim vratima je zazvonilo. Odmah sam prepoznala Pamelu i ponudila joj da sjedne na sofu dok ja završim telefonski razgovor.

Vratila sam se telefonu i čula Rachel koja je dalje pričala kao da nije uopće primijetila da sam se bila maknula. Rachel je bila zbunjena i nesigurna u sebe. Osjećala je da bi nas dvije mogle imati nešto karmički što nas je povezivalo. Željela je da se nađemo i to „odradimo“.

Promucala sam da imam gošću koja je upravo stigla i obećala sam joj da ću je kasnije nazvati. Na tren me zaboljela glava i osjetila sam se nekako deprimirano. Ispričala sam se za loše raspoloženje i ponudila sam Pamelu topli limunov čaj. Učinili smo mali obred i Pamela me pokušala umiriti.

„Potpuno razumijem kako se osjećaš. Imam poznanicu kojoj pokušavam pomoći, a ona mi radi isto to. Ona mora učiniti neke 'posebne' stvari, a istovremeno se osjeća nesigurno i potrebna joj je stalna podrška i uvjeravanja da je na pravom putu. I povrh svega, Rachel je. . .“

„Rachel?“ prekinula sam je.

„Da, točno“ odgovorila je Pamela „Rachel je. . .“

Stisnula sam oči: „Rachel O'Meara?“

Najmanji djelić Pameline smirenosti joj je izmakao i lagano je izdahnula. Zagledale smo se jedna u drugu u tišini tijekom čarobne sekunde prije nego smo prasnule u smijeh.

Pamela je slegnula ramenima i srknula čaj: „Dobro Valerie, ovdje sam, što želiš od mene?“

Još smo se malo smijale dok sam gledala slike iz Karionga koje su virile iz moje torbice, one zbog kojih sam jurila u foto trgovinu tog jutra kako bi dala razviti film. „Dobro, pa da vidimo“, rekla sam.

Otišla sam do police s knjigama, uzela kamen Alcheringu i lagano došetala do Pamele: „Bi li ti smetalo da ovo stavim u tvoje krilo?“ Spustila sam u krilo prije nego je imala mogućnost odgovoriti.

Pogledala je u to malo sumnjičavo: „Ne, mislim da ne. Što je to?“

Uzela sam slike iz torbe: „To je kamen“.

Pamela ga je pogledala iz blizine: „Oh, u što je umotan?“

Naslonila sam se, izvadila slike iz omota: „To je kora drveta.“

Pamela je dodirnula koru kako bi ispitala strukturu: „Tako je, tako je...“

„Aboridžinska“, ubacila sam: „Da li bi molim te pogledala ove slike?“

Pamela je uzela slike. Telefon je ponovno zazvonio. Bila je to Karen i bila je nesretna.

„Pa to je strašno, gledala sam video i sve je isprekidano. Ne mogu odgonetnuti ni jedan hijeroglif. Moramo se vratiti u Kariong.“

Pamela je letimično pogledala slike: „Hmm, ovi isklesani crteži liče egipatskim“.

„Kako to misliš isprekidano?“ upitala sam.

Pamela je nastavila: „Ovaj ovdje je Anubis, mislim da je on bog podzemlja.“

Karen se nastavila žaliti: „Znaš snimka skače naprijed pa natrag između hijeroglifskih znakova. Smiri se samo na tren pa opet počne skakati. Ništa ne mogu vidjeti.“

„Zar nisi ti snimala, Karen?“

„Oduvijek sam željela ići u Egipat“ rekla je Pamela.

„Ma naravno, ja sam snimala Valerie, znam ja to. Ti nisi ni takla moju kameru. Nema veze, snimke nisu dobre pa se moramo vratiti.“

„Kada ste bili tamo?“ ispitivala je Pamela.

Odmakla sam slušalicu od uha i pogledala Pamelu: „Ovo je snimljeno jučer u Kariongu“.

„Kariong?“

„Da, blizu Gosforda, oko četiri sada odavde“, vratila sam se telefonu: „Karen možeš pogledati moje slike, sve su lijepe i oštre“.

Moj je suprug ušao i predstavio se Pameli.

Izgledalo je da se Karen malo smirila: „Oh, dobro iz ovih stopa krećem k tebi da ih vidim.“

„Karen, ali sada se ne možemo vidjeti jer sam na sastanku. Kako bi bilo da se vidimo sutra?“

„Sutra? U tom slučaju bi odmah mogli otići do Karionga.“

„Zar se ozbiljno želiš vratiti u Kariong?“

„Da.“

Moj se suprug zapanjeno okrenu prema meni: „Zar se stvarno vraćaš u Kariong?“

Pamela se nasmijala: „Oh, mogu li i ja s vama?“

Na trenutak je situacija bila nejasna, John se nikada prije nije zanimao za Kariong: „Dobro, ako želite.“

John je slegnuo ramenima i izašao.

Karen je bila oduševljena: „Fantastično, bit ću tamo u pet ujutro, trebamo rano krenuti. Bok.“

„Šta?“ odgovorila sam. Karen je već spustila slušalicu. Sve se dogodilo tako brzo.

Pamela je znatiželjno gledala slike: „Meni ovo izgleda uistinu stvarno“.

Sjela sam pored nje: „One jesu stvarne Pamela. Pogledaj pažljivo slike, vidi postoji li bilo što prepoznaješ ili na neki način osjećaš.“

Pamela je počela pažljivije razgledavati slike. Na početku nije pokazivala nikakvu reakciju, polako ih je i mirno promatrala. Na jednoj se naglo zaustavila, približila je i zagledala se u jedan isklesani znak. Pamelino se lice počelo mijenjati, miran izraz je nestao dok se suza kotrljala niz obraz i pala na sliku. Zatvorila je oči a izraz užasa se pojavio na njenom licu.

„O ne, ne želim se prisjećati na to, bilo je previše patnje.“

„U redu je“ odgovorila sam. Uzela sam slike, obrisala suzu i pogledala iz blizine u ono što je ona promatrala: „Pamela, što si vidjela kada si zatvorila oči?“

„Brod, vidjela sam brod, isti kojeg viđam u snovima. Uvijek je to isti taj brod, onaj koji me doveo ovdje. Bio je tako velik i masivan, kako su ga mogli uništiti?“ Počela je plakati. Slika je potakla neko Pamelino sjećanje.

„Pamela, i ja imam ta sjećanja, znam i druge koji se također sjećaju istih stvari.“

Pamela je obrisala oči rukama „Što mi se to događa?“

„Nisam posve sigurna, ti si prva osoba kojoj sam pokazala ove slike. Ja sam se prisjetila svemirskog broda kada sam s dvije druge osobe bila u Kariongu. Sve što znamo je da su ovi isklesani crteži u stijeni neka poruka koja budi sjećanja.“

Pamela mi je dozvolila da je nježno provedem natrag u njena sjećanja, tako da je prolazila od panike i očaja do smirenosti i lucidnosti, Pamela je oslobodila zatomljene emocije sa svemirskog broda iz svojih snova.

„Ja sam prikovana za ovaj planet, nemamo ništa i jedva udišemo taj zrak. Ovdje sam došla samo zato jer je moja obitelj željela doći, a oni su sada svi mrtvi. Što uopće radim na tom strašnom mjestu?“

Trebam pomoći ozlijeđenima, nema vremena za tugovanje za mužem i djecom. Moram napraviti pedesetak stvari, a svi ćemo poludjeti. Kako se to moglo dogoditi?

Uništeni smo, nema hrane osim naših obroka u slučaju nužde. Ne znamo što možemo jesti na ovom planetu. Čak je i voda opasna, puna malih stvorenja koje nikada prije nismo vidjeli. Iscrpljena sam jer radim dan i noć. Svi me ispituju jer posjedujem znanje iscjeljivanja. Sada je veče a ja sam dolje uz vodu. Možemo izlaziti na otvoreno kada sunce zađe. Šetam sama i osjećam se odrpano. Stalno treba raditi, liječiti tijela i ponovno ih sastavljati.“ Zamolila sam je da opiše sebe.

„Prilično sam visoka, rekla bih vitka. Mislim da nemam kose. Imam velike oči, moja je koža vrlo glatka, blijeda i prozirna, bjelkasto-sivkasto-plavkaste boje.“

„A tvoja glava?“ upitala sam.

„Osjećam je dugačkom, spljoštenom odostraga. Oh, pa još uvijek imam laboratorijsku kapu. Ah, imam nešto kose koja je skupljena ispod kape. Hmm, kapu osjećam poput kože.“

„Što radiš u laboratoriju?“ upitala sam.

„Tamo su epruvete i flaše, ništa luksuzno jer nam sve nedostaje. Na početku smo imali nešto poput pribora za prvu pomoć, sada imamo nekakav laboratorij. Mi usklađujemo gene za križanje.“

„Križanje, što križate?“

„Križamo s uspravnim majmunima s ovog planeta. Sve se mora brzo obaviti. Inače će se nova rasa izgubiti. To smo i došli ovdje napraviti, dakle to se mora učiniti. Stvari se neće održati u ovoj atmosferi a nemamo hladnjaka koji su u funkciji. Sve je ovo tako novo za nas.“

„Čekaj, s majmunskim bićima? Kako izvodiš križanje?“

„Ja sam jedna od dobrovoljki koju će umjetno oploditi, i mnoge druge žene su se dobrovoljno javile. Mi ćemo donijeti novu rasu u postojanje, rasu koja će moći preživjeti ovdje.“

„Ali zašto to radite s majmunima sa Zemlje, zar je to bio prvobitni plan?“

„Ne, ali ovakvi kakvi jesmo ovdje ne možemo opstati, naša novorođenčad umire. Veoma je teško jer sve mora biti vrlo precizno. Još uvijek imam problema s disanjem.“

Puno sam naučila od jednog Gmazolikog koji nam se pridružio. On je veoma koristan i pošten, potpuno skrenut na svoj način. Jako ga volim i sviđa mi se njegov humor. On nam je pokazao kako da koristimo biljke za hranu i liječenje.“

„Ali što se dogodilo s križanjem s majmunima?“

„Neke su žene rodile, jedna za drugom. To se nastavilo neko vrijeme. Žene su rađale veoma lako i bez bolova. O djeci se jako dobro brinemo. Kasnije su se počeli međusobno razmnožavati.“

Moram priznati da sam bila u stanju šoka. Ovdje su bili preživjeli sa svemirskog broda koji su rađali na Zemlji, i bavili se genetskim inženjeringom uz pomoć pribora za slučaj nužde: „Da li je razmnožavanje s tim majmunima uspjelo?“

„Neki baš i nisu uspjeli, a neki jesu. Još treba puno genetskog inženjerstva kako bi se ljudi uskladili.“

Uzdahnula sam: „Kako to misliš da neki baš i nisu uspjeli?“

„Sve je to u dobroj namjeri. Ideja je da se donese ljubav, svjetlost i mir na Zemlju, kako ljudi ne bi sudili jedni o drugima, kako se ne bi upuštali u ratove, neprijateljstva i mržnju.

Sada sam stara. Sva ta istraživanja i znanje nalaze se u meni. Mnogo podučavam nove.

Podučavam o svom radu na životu biljaka. Čini se kako znam stvari vrijedne divljenja.

Prvi dio mog života prošao je u sigurnosti, imala sam dobru obitelj. Tada sam se nasukala ovdje i sve izgubila. Više nikada nisam ponovno vidjela svoj domaći svijet. Sada mogu osjetiti taj gubitak, to je strašno. To sam sve potisnula u sebe, tako duboko.

To je utjecalo na sve moje ostale živote, i to objašnjava zašto sam uvijek osamljena. Morala sam toliko toga sama proći. Radije nego da se suočim s tom boli, živjela sam poput redovnice ili sama. Sve je to zbog straha da ne osvjestim svoje emocije. Kada sam otišla ponovila sam to i u ovom životu.“

Pamela je otvorila oči i suze su joj ponovno potekle: „Zar to nije zanimljivo?“

Pamela je stavila glavu na moje rame i plakala.

Poglavlje 3.

Valerie odlazi u Kariong s Johnom i Karen
Regresija John Barrowa

Kiša je lijevala po krovu našeg auta. Kariong je sada mogao biti milijunima milja daleka, pa ipak je bio vani. Gledali smo vani kroz prozor u sivo nebo izgubljeni u svojim mislima. Pamela nije bila s nama, iako sam se stvarno složila da ide. Nakon što je završila s emocionalnim otpuštanjem mir ju je potpuno prožeo. Na kraje me je gledala s osmjehom. „Tada smo bili tako drugačiji, bilo je toliko ljubavi. Živjeli smo od ljubavi. Vukli smo svoje terete i vježbali novu djecu. Čak i kad se pokazalo da njihove sposobnosti i umovi nisu poput naših, nastavili smo s njima raditi. Tako smo radili jer su se oni rodili s duhovnim razumijevanjem i nosili su svjetlo ljubavi unutar sebe. Mi smo radili ono zbog čega smo i bili došli. Zar ne vidiš? Mi smo uspjeli donijeti svjetlo na ovo mjesto. U ono vrijeme to je bilo jedino što je bilo važno.“

Ona se stisnula bliže meni: „Sretat ćeš sve više ljudi. To moraš. I oni će osjetiti san. Kao i ja imat će potrebu s tobom razgovarati. Kako i ne bi? Moraš nastaviti ovo što radiš. Moraš ih privući. Svi su se vratili i sada su ovdje. Moraš ih sakupiti kako bi drugima pomogli u promjenama koje nadolaze na Zemlju.“

Kakve ja imam veze s promjenama na Zemlji?

Morala sam vrlo pažljivo hodati kako ono što dajem ne bude shvaćeno kao mašta, ili ono što bi željela da bude. Moram naći načina da budem veoma ispravna sama sa sobom, da zadržim samo ono što dobijem, da ne pokušavam razumjeti sve dok mi ne bude dano više. Tek će se tada ostvariti potpuno razumijevanje.

Ponovno u autu, pogledala sam Johna. Nije bio sretan i zagledao se u mene kako bi shvatio bit. Nakon što je Pamela otišla upitala sam ga zašto je odjednom poželio otići do Karionga. Odgovorio mi je kao iz topa: „Kariong, što te potaklo da pomisliš kako želim otići do Karionga?“

„Ali rekao si . . .“

„Pitao sam da li ćeš se vraćati u Kariong jer nisam mogao vjerovati da ćeš opet voziti tako daleko već slijedećeg dana.“

Dakle, ipak sam ga nagovorila, iako nije bio oduševljen. Gledao je u sivo nebo s izrazom dosade.

„Hvala, za sad bi bilo dovoljno kiše.“

Spustila sam prozor i ljubazno ponovila njegovu molbu. Nakon dvije minute zasjalo je sunce provirivši iza oblaka, a kiša je stala. To neće nikada biti u stanju objasniti.

Izašli smo iz auta i pogledali uokolo. Dan je bio divan, zrak svjež i čist. Cvijeće se odasvud pojavljivalo kao da nam je željelo izraziti dobrodošlicu, a kapi kiše svjetlucale su na njima u sjaju sunca. Na nebu iznad nas, tri duge su širile svoje prekrasne boje. Pojavila su se dva orla koji su se vinuli i letjeli ispod njih. To su bili veoma dobri znaci. Krenuli smo uzbrdo.

Karen, ponavljajući ono što nam je pokazao Gerry je ubrala nekoliko izdanaka mladih listića eukaliptusa i grickala ih je kako bi se povezala s energijom okruženja. Ponudila ih je nekoliko Johnu i meni.

John je promrmljao: „Ne hvala, ali ako pronadeš toplu pečenu ribu s krumpirićima, javi mi.“ Zanimarila sam njegov pokušaj plitkog humora i na glas zamolila za dozvolu da uđemo u područje, onda sam stavila izdanke listova u usta. Popeli smo se na brdo do hieroglifa. Vidjevši ih po drugi puta, postali su smisleniji. Hieroglif trudne žene bio je povezan s Karen, a nju je ponovno privukao. Ostali isklesani znakovi prikazivali su ljude koji su okolo ležali kao da su bili mrtvi ili ranjeni. Jedan od znakova mogao je prikazivati svemirski brod s mnogo manjih brodova koji su bili izbačeni iz njega. Jedan je bio prikazan naglavce ispod valovite crte. Da li je to bio onaj koji se potopio? Bio je tu i crtež nekog zvona. Da li je to bilo ono koje je zvonilo tako uporno dok smo napuštali brod?

John ih je staloženo promatrao, primjećujući kako izgledaju jasno i novo dok su neki izgledali vrlo staro.

Odgovorila sam: „Ne postavljam si pitanja oko toga da neki izgledaju novo, već da neki izgledaju veoma staro. Vjerujem da su neki veoma stari i da ih je ispisala neka davna izumrla vrsta.“

John je slegnuo ramenima: „Dakle, ja ništa o tome ne znam. Iako mi nekako izgleda poznato, kao da sam to mjestu već sanjao. Trebao bi to provjeriti.“

Nakon nekoliko trenutaka počeo je okolo istraživati, kao da je u nekoj ophodnji u potrazi za uljezima. Zašto sam pak ja imala osjećaj da moram braniti hijeroglif?

Karen je sjela prekrivenih nogu na stijenu i zagledala se u obline crteža trudne žene. Pored nje na čvrstom tronošcu video kamera je snimala duge kadrove iz blizine. Karen je stvarno mogla raditi stvari kako treba kad je to htjela.

John je nenadano uzviknuo i potrčao niz padinu. Prošetala sam do ruba stijene i vidjela kako trči prema skupini dugokosih teenagera koji su se utrkivali automobilima gore-dolje po prašnjavim putevima ostavljajući tragove. Dvije djevojke su se naslonile na naš auto i promatrale.

John se sukobio s njima i počeo mahati rukama. Bio je predaleko da bi ga mogla čuti. Onda je izvukao mobitel iz džepa i počeo utipkavati broj. Mogla sam se čuti sebe kako govorim dok sam ih promatrala: „O ne“. Onda su djeca ušla u aute i krenula cestom.

Nakon kratkog opuštanja, vratila sam se hijeroglifima. Iznad mene Karen se maknula do Kitove stijene i promatrala je kolijevku za rađanje isklesanu u stijeni. Ponovno je legla u isklesanu udubinu. John se vratio do hieroglifa, zadihan i šepajući. Sjeo je pored mene.

„Sve je u redu?“ upitala sam.

„Sve je sigurno“, odgovorio je hvatajući dah. Onda je neko vrijeme gledao hijeroglif koji su bili oko nas.

„Ovdje sam bio dva puta, znaš.“

„Ne sjećam se da si bio ovdje dva puta.“

„Da, jednom sam još prije bio s tobom.“

Na tren sam pomislila da je u pravu, a onda sam u drugom trenutku znala da je ovdje prvi puta samnom. Okrenula sam se prema njemu „Reci mi nešto o prvoj posjeti.“

John je podigao ruku i pokazao na jedan od hijeroglifa na zidu „Tamo, onaj tamo.“

Prošetala sam do zida i uprla prstom u jedan lik koji je izgledao egipatski s životinjskom glavom, „Ovaj ovdje?“

„Da“ odgovorio je „onaj koji nosi svemirsku kacigu.“

Na mom licu pojavio se osmjeh kad sam shvatila da se John šalio samnom, to ponekad čini. Gledajući u lik mislila sam da se tanka linija povučena oko njegove glave može smatrati svemirskom kacigom. Tako sam odlučila nastaviti: „Zašto on nosi kacigu?“

John je primijetio da sam odlučna „Oni nisu voljeli ovdašnji zrak zato su ih nosili. To je netko od Mačijeg naroda, netko tko je došao sa mnom.“

Nasmijala sam se glasno i upitala: „Tko?“

„Mačji narod. Vodio sam misiju, zato bi to morao znati. Mi smo došli ovdje pokoriti Gmazolike.“

Moj je osmijeh nestao. John je izrekao riječ Gmazoliki, a ja mu još nisam govorila o Gmazolikima. John se nije šalio. Ova vrst razgovora nije bila ona koju bi uobičajeno vodila s Johnom.

Dozvolite mi samo da ovdje nešto ubacim. Jedan od mnogobrojnih razloga što volim Johna je taj što podržava moj rad, ne na osnovu pojedinosti već u filozofskom smislu kojeg ja izuzetno cijenim. Pa ipak John je pristaša New Agea poput stroja s unutaršnjim izgaranjem. Bivše vojno lice osoba od kravata i odijela, poduzetni biznis tip momka John je ispravan. Sad možete vidjeti da sam se nalazila u malo nezgodnom položaju.

Sjela sam pored njega i pomislila, „Dobro Valerie, ovo si učinila s Pamelom jučer i upalilo je. Pokušaj potaknuti Johna, uvijek može kasnije zaniijekati.“

„Pričaj mi o Mačijem narodu.“

John se namrgodio i naslonio na stijenu dramatično gestikulirajući, „Uglavnom u većini slučajeva oni misle da su u pravu.“

Zadovoljno sam se tiho smijala, „Pa to bi onda bila lavovska crta hm, zar si rekao da si bio u nekoj misiji?“

John se uznemirio, „Mi negdje idemo, ali osjećam se kao u tamnici. Ne znam odakle smo došli, niti kuda idemo.“

„To je u redu“, ohrabrila sam ga, „samo se opusti i dozvoli si da uđeš dublje u sjećanja. Znaš li zašto si tako agresivan, zar su i drugi agresivni?“

„Oni su poput lavova, oni imaju snažnu lavovsku energiju. Ti dvonožni poluljudi poluživotinje dolaze s nekog drugog planeta. Uvijek sam mislio da mačke i psi dolaze iz neke druge dimenzije.“

„Postoje li dvonožna bića koja liče psima?“ upitala sam.

„Da, ali oni su manje značajna bića. Dovoljno je da prometriš obitelj mačaka pa da uočiš kako su one nadmoćnije od svih ostalih ili barem one tako misle. Čak i domaće mačke misle da one upravljaju, a konačno općenito govoreći s njihove točke gledišta psi jesu ponizni.“

Nisam imala pojma kuda ovo ide. Ništa se nije uklapalo osim riječi Gmazoliki. Zamolila sam ga da nastavi od trenutka dolaska.

„Naravno. Ispred mene je kontrola svemirskog broda. To su kristali piramidalnog oblika okruženi svjetlošću. Oni upravljaju brodom, ali nemam pojma kako.“

Kada pogledam kroz prozor vidim duboki mračni prostor ispunjen zvijezdama. Jasno je da su oko mene raspoređene napadačke snage.

Svjestan sam rike gmazova. Ta bića također posjeduju visoku inteligenciju i tehnologiju. Oni guše i sprječavaju druga bića, pa smo zato mi ovdje da ih onemogućimo.“

Sada smo bili na tragu: „Koga Gmazoliki guše?“

„Gmazoliki su stvorili jako loše okruženje ovdje na Zemlji. Naša je misija da se osvetimo, da ih istrijebimo ako je potrebno. Oni drugi koje oni tlače, dobro ne znam, oni su druga bića koja su došla sa ...“

John se trenutak kolebao, a onda mi je uputio snažan pogled.

„Ako ćemo morati upotrijebit ćemo svoju tehnologiju kako bi uništili te gmazove jer uzrokuju previše problema. Znaš, oni se ne nalaze samo na jednom planetu, postoje druga mjesta na kojima su stvorili svoje dinosauruse. Sve ih treba pokoriti.“

Mi imamo moć usmjeravanja meteora, to je naša artiljerija, naši bombarderi. Koristimo i laserske zrake umjesto pješadije. Te zrake mogu pretvoriti u kamen Gmazolike ili bilo koje drugo stvorenje trenutačno postane fosil.“

Komandni brodovi ovog mirovnog korpusa su vrlo mali. Sadašnja radna snaga, meteori i asteroidi su veliki. Visoko smo razvijena snaga. Mi dolazimo ovdje kako bi održali red, ali ako trebamo napasti onda smo ubojiti. Možemo razoriti materiju. Posjedujemo tehnologiju kojom to možemo učiniti. Možemo srušiti meteor i usmjeriti ga. Neki su tako veliki da bi mogli uništiti planet. Mi ne stvaramo samo plimne valove.“

Njegovi su pogled i ton postali čak još ozbiljniji: „Mi nemamo snagu koju imaju Gmazoliki, ali ih možemo pobijediti kao i sva bića koji su se okrenula zlu. Božanska bića su općenito govoreći čista poput beba. Tijekom razvoja postaju izopačena.

S druge strane mi smo lišeni svakog zla. Tako, ako postoji u galaksiji problem mi dolazimo i rješavamo ga. Kozmički policajci, to smo mi, mi smo guverneri svemira. U stvari, mi smo kraljevi svemira.“

„Kome ste vi odgovorni?“ upitala sam.

„Baš nikome, koliko mogu shvatiti. Mi smo konačni gospodari svemira. Mi imamo strahovitu snagu i potpuni osjećaj ispravnosti i pravde. Možda smo mi Bog.“

„Vjerujete li u više biće?“ upitala sam.

„Postoji više biće, vjerojatno Bog, iznad svega ali ga ja ne mogu definirati. Znam točno zašto smo ovdje, mi smo svemirski policajci.“

Narod dinosaura ima sposobnost osvete. Ono što mogu vidjeti u svom srcu je veliki brod kojeg je uništio neprijatelj. Na Zemlji govorite o nuklearnim bombama i projektilima koje su u usporedbi s onim što se ovdje dogodilo poput pihaljki za izbacivanje zrna graška. Taj je svemirski brod unište prije oko milijun godina.“

Uspravila sam se i usredotočila: „Da, tako je.“

„Oni su bili došli kako bi nešto sredili a potpuno su ih porazili. Mi smo došli sa svojom flotom nakon što je matični brod bio uništen.“

„Da li ste došli spasiti preživjele?“

John je mahnuo rukom: „Ne, oni bi ionako ostali, ustvari nije ni bilo stvarnog izbora. Mi smo došli uništiti Gmazolike. Zapravo smo ih došli satrti.“

Bez razmišljanja sam rekla: „Sada je sve drugačije. Ne možeš više ići okolo i izbacivati ljude s planeta. Hijerarhija to sada ne želi. Hijerarhija želi da odabir ljudi bude prevlast mira širom univerzuma, ljudi koji će iskusiti i razumjeti energiju ljubavi i suosjećanja. Svi to ne razumiju i ne znaju. Zato ovdje neki ljudi još uvijek nose u sebi aspekt mračnog svijeta, ljudi koji mogu uzeti pušku i hladnokrvno nekoga ubiti bez ikakve grižnje savjesti.“

John se namrštio: „Bića s galaksije su izbacila Gmazolike sa Zemlje i omogućili čovjeku da postane biće koje ovdje prevladava. Ali ništa se nije promijenilo, sada je čovjek postao neobuzdano biće, beznadan je.“

„Kada je tvoj brod došao ovdje?“ upitala sam.

„Pet godina nakon što je matični brod eksplodirao. Mi smo došli kako bi proveli naredbu a oni su nas izazvali, onda smo ih uništili.“

U daljini je Karen vrisnula. Zvuk je izbacio Johna iz alfa stanja. Požurili smo uzbrdo do Kitove stijene. Karen se tresla i okretala u stjenovitoj kolijevci. Izgledalo je da prolazi kroz iskustvo veoma živog prisjećanja. Kako smo se približili, iskočila je veoma teško dišući. Karen me zgrabila, „Legni u kolijevku u stijeni i vidi ono što sam upravo vidjela“.

Posljednja stvar koju sam željela učiniti je bilo leći u tu udubinu na stijeni. Događaji tijekom dana su mi bili dovoljni da o njima razmišljam tjednima. Karen me uhvatila za ruku i dovukla do kolijevke. Duboko sam udahnula i prisilno legla onako kako me zamolila. Na trenutak sam pogledala gore u plavetnilo neba, i zatim zatvorila oči. Pojavio se osjećaj odvajanja. Bila sam jedna od mnogih žena koje su je okruživale, promatrajući s velikim zanimanjem. Sve smo bile trudne, sve dobrovoljke koje su sudjelovale u velikom eksperimentu. Izgleda da se Eleura trebala poroditi.

Bila je velika čast sudjelovati u tom poslu. Donosili smo svjetlost u svijet u kojem je prije nije bilo. Mnoge među nama su bile umjetno oplodene s vlastitim sjemenom koje je bilo genetički modificirano kako bi se stvorilo novo biće koje je bilo u stanju uhvatiti se ukoštac sa suncem i atmosferom ovog mjesta. Još važnije, novorođeni će poticati iz svjetlosti.

Porod je bio lak, bezbolan kao što to uvijek i jest za žene s planeta Lyra. Gledala sam prema dolje kako bi vidjela pojavljivanje djeteta. Ono što se pojavilo bilo je prekriveno gustom crnom dlakom bez sjaja. Novorođenče se borilo za prvi udisaj unutar svog dlakavog okruženja.

Žene su se odmaknule, vrišteći od užasa, pogledavajući jedna drugu znajući da i one možda nose iste nakaze unutar svojih tijela. Eleuru je trebalo obuzdati.

Jedan je muškarac razmaknuo dlake kako bi vidio malo dječje lišce. Koža mu je bila crna poput ugljena. U našim primitivnim i užurbanim naporima da proizvedemo biće sposobno za život križanca s majmunom uspravnog stava stvorili smo nešto što je odstupalo od zajedničkog nazivnika. Malo se biće borilo da udahne, pluća su mu bila još nemoćnija od naših za atmosferu zasićenu ugljikovim spojevima.

Kada sam ga pogledala mogla sam vidjeti da je svjetlosno biće usprkos njegovom izgledu. Glava mu je bila velika poput naših. Ljubav prema tom malom biću koja je izvirala iz mene bila je neopisiva.

Neke su se žene onesvijestile a druge su pobjegle plačući. Odjednom sam se osjetila loše i vrtjelo mi se u glavi pa sam sjela uspravno. John me promatrao s čudnim izrazom. Karen se nadvila iznad mene.

„Jesi li to vidjela?“

„Da.“

„Kako smo mogle preživjeti takve nedaće? Sav rad kojeg smo uložili da bismo vidjeli kako smo još dalje od cilja nego smo bili na samom početku. Željela sam ubiti dijete koje je iznjedrilo moje tijelo. Sve su žene znale da prije o tako nečem nisu mogle ni sanjati.“

Karen je brisala suze dok sam se drhteći sklupčala. U mojim ušima još je odzvanjao zvuk borbe novorođenčeta za zrakom. Odjednom sam bila iscrpljena i željela samo spavati i plakati istovremeno. Bilo je dovoljno za jedan dan, „Idemo kući, sutra ćemo o svemu razgovarati.“

Te večeri sam s Johnom morala prisustvovati dobrotvornoj večeri. Vani, u predvorju stajao je Gerry Bostok, pa sam mu prišla da mu ispričam o događajima proteklog dana za posjete Kariongu. Kako sam otvorila usta da bi progovorila Gerry mi je predstavio Margaret, aboridžinsku ženu. Margaret je bila pročitala moju prvu knjigu i bila je uzbuđena.

Uzela mi je ruku: „Nisi mogla dobiti sve te informacije da nije kroz tebe djelovala viša sila. Sada kad sam te srela, mogu vidjeti da si obasjana svjetlošću bijelog bića. To biće obavlja svoj posao preko tebe. Trebat ćeš još više pisati o tome. Svaki će ti dan donositi nova otkrića.“

Dobro, još nije bilo za danas gotovo s neobičnim događajima koji su se nastavljali redati.

Gerry mi je dotaknuo rame i namignuo mi: „Znaš, mi Koori vjerujemo da je naša rasa najstarija na zemlji. Svjesni smo da vaši antropolozi još uvijek teoretiziraju o tome da se početak zbio u Africi, i nadalje zaboravljaju na nas, na kariku koja im nedostaje.“

Gerry se nasmijao svojim toplim osmjehom i uperio prst gore prema nebu.

„Mi smo narod sa zvijezda koji se tijekom vremena spuštao s mnogih dijelova galaksije. Kad sam bio dijete, moja bi baka uperila prst prema Plejadama i rekla da je to mjesto s kojeg su došli naši preci. Nama nije problema vjerovati u postojanje vanzemaljaca, jer to smo upravo mi.“

Svi troje smo se smijali. Gledala sam u njihove duboke smeđe oči, a one su sjajile ljubavlju. To i svi ostali događaji toga dana su me preplavili, dok se nisam vratila kući, legla u krevet u tišinu noći, a moj je muž mirno spavao pored mene.

To je bio pravi dan. Moj muž je doživio scene iz 'Ratova zvijezda' i sve veoma vjerno opisao. Ja sam se sjetila kako sam promatrala rađanje genetskog eksperimenta koji je krenuo veoma krivo, i još sada osjećala silnu ljubav za njega. Onda, tu su bili Gerry i Margareta, koji su me hipnotizirali svojim aboridžinskim šarmom.

Sada se ponovno prisjećajući tog malenog crnog lica s Karionga, preplavio me osjećaj ljubavi ponad bilo kojeg sam do sada iskusila.

Ta žena iz davnina bila je sposobna osjetiti toliko više od svega što sam mogla i zamisliti. Tko je bila ona? Da li sam ja stvarno bila ona u onom životu?

Kako sam tu ležala, prisjetila sam se kako je dijete nakon poroda tijekom četiri dana umiralo u patnjama i bolima, izazivajući duboku tugu, unutarnji osjećaj krivnje, te zadržavanje neizraženih emocija. Duboko unutar sebe, osjetila sam iste skrivene emocije, znajući za njih, i konačno otkrivajući njihov uzrok. Zar sam mogla nositi to u sebi milijunima godina? Imala sam potrebu plakati za tim jadnim djetetom ali nisam mogla.

Poglavlje 4.

Alcheringa govori o djeci i rađanju

Regresija Charles Brendona

Spavanje nikako nije dolazilo u obzir. Tako sam ustala da skuham čaj, pa da pogledam gore prema zvijezdama pronađem Plejade, pa onda ponovno uđem u radnu sobu gdje sam sjela i uzela kamen Alcheringu. Bilo je bolje da ostavim cijelu priču i nastavim sa svojim životom. Žalosno sam upitala: „Alcheringa, što se dogodilo s djecom?“ Veza se trenutačno uspostavila. Alcheringin glas je bio prožet suosjećanjem, „Djeca koja su se rodila na samom početku nisu bila uspješna, sva su umrla.“

„O moj Bože“, uzdahnula sam.

„Majke su bile veoma tužne kao i svi koji su radili na usavršavanju nove rase. Moraš razumjeti da su se svi zbog katastrofalnog gubitka matičnog broda nasukali u neprijateljskom okruženju. Strašno su patili zbog bolesti, otrova, izuzetne vrućine od sunca i poteškoća s disanjem. Oni nisu imali potrebnu opremu za obavljanje posla. Zbog okolnosti u kojima su se našli nisu se mogli usredotočiti onako kako su mogli i kako su trebali.“

Tako, malo su promijenili proceduru, radili brže, koristili stečeno znanje. Žene su izašle i ponovno se dobrovoljno ponudile. Svi su radili veoma teško s kristalastim svjetlom kojim su bila prožeta mala nerođena djeca. Novostvorena bića nazvana su Uluru. To znači božanski dar. Narod sa zvijezda je slučajno uspio, Zemljom se sada šire njihovi potomci.“

Oči su me pekale: „Pa zašto se onda osjećam tako krivom?“

„Uskoro ćeš dobiti odgovor na to pitanje.“

Mom je nosu bila potrebna papirnata maramica koju sam okolo tražila. Onda sam se sjetila svog drugog pitanja: „Što je bilo sa svim onim Mačjim bićima o kojima je govorio moj muž?“ „Zaista, dijete moje, postojala je misija u kojoj su sudjelovali borci sa Siriuna i Lavoliki borci. Oni su došli na Zemlju kako bi kaznili gmazove za strašne stvari koje su napravili matičnom brodu i misiji. Oni su morali odgovarati za svoja nedjela, i zbog užasa koji te jučer preplavio, moralo ih se uništiti. To može izgledati malo grubo ali njima je pružena prilika. Oni su odlučiti pregaziti svoju riječ pa im iz tog razloga nije oprosteno. Ti su se pojedinci razvili u druge oblike od kojih smo dobili pomoć.“

„A moj muž John je vodio tu misiju?“

„John je bio Himel, komandant Siriuna. Kada je njegov brod stigao u vaš logor, on je istražio područje upravo onako kako je jučer ponovno sve odigrao na Kariongu. Njega je ugrizla zmija za gležanj, druga vrst Gmazolikih a otrov ga je teško oštetio. Njegovo je svjetlo bilo znatno oštećeno pa je bio na rubu smrti.“

Lavoliki su se rasprostrli Zemljom kako bi uništili one koji su djelovali protiv objave Elohima. Nekolicina preživjelih gmazova sakrilo se po pećinama ispod zemlje. Himel je bio ljut, bespomoćno ležeći u vašem logoru dok su Lavoliki bili u akciji. Nije mogao razumjeti kako je ostao bez snage. Njegova ga je slabost zbunjivala i jako uzrujala. Ti i ostali iz zajednice ste naučili kako nadvladati emocije pa ste mu mogli pomoći. Himel se jako vezao za tebe, dijete moje, i vi ste se zavoljeli. Kada je došlo vrijeme da Lavoliki odu, on je odabrao ostati s tobom. Bila je tu i činjenica da je njegova svjetlost bila tako oslabljena da više nije mogao biti u punoj snazi i funkciji u vlastitom društvu. Znao je da je mogao biti korisniji ostajući na Zemlji.

Bilo mu je teško jer je u sebi bio borac i više nije mogao igrati tu ulogu.“

„Kada kažeš da smo se voljeli da li to znači da smo imali seksualne odnose?“ upitala sam.

„Vi ste voljeli jedan drugog i bili ste predani jedan drugom ali niste imali seksualne odnose. Rasa kojoj je pripadao Himel bila je isključivo muška rasa. Oni su se razmnožavali, moglo bi se reći kloniranjem, a to se nije događalo oplodnjom jajne stanice. Oni su se razmnožavali odvajanjem od svog bića u, rekli bi, sina tog istog bića. To je bio poseban proces kojeg su stvarali umom uz dozvolu Izvora. Bio je to veoma svet čin. Zamisli energiju izvučenu i zatim umnoženu. To se događalo unutar te rase sa isključivo muškom energijom. Bio je to napredan način razmnožavanja.“

„Onda uh, da li su imali spolne organe?“

„Ne, dijete moje, nisu. Oni su imali način na koji su mogli osjetiti frekvencije u raznim aspektima svog tijela. Bio je to poticajan osjećaj koji bi poput brujanja prošao cijelim tijelom, slično osjećaju vrhunca koji ih je trenutno povezivao s Izvorom. Želio bih da to razumiješ jer spolno iskustvo ljudi na Zemlji je ustvari način povezivanja s Izvorom kroz ljubav i ispunjenje tog jedinstva.

To je predivan dar, način da mali zemljani upoznaju i razumiju Boga na najdublji i najpoticajni način. Sve što trebaju razumjeti je gdje bi trebalo biti njihovo središte. Radije nego da bude na niskim anatomskim razinama fizičkog ljudskog tijela, središte mora biti u srcu i ljubavi. To je predivan način da se iskusi Izvor.

Sve to ima puno veze s namjerom, dijete moje. Seks koji se doživljava na Zemlji ne povezuje s Izvorom ako se vodi s krivom namjerom.“

Nasmijala sam se:“Da li sam zato i usprkos boli osjećala divovski vrhunac ili ekstazu kada sam rodila svoju djecu?“

„To je isto.“

„Da li smo se ti i ja vjenčali u vrijeme misije? Kako smo imali djecu? Da li smo imali spolne organe?“

„Oni su bili tamo unutar svojih fizičkih tijela koje smo oboje nosili u to vrijeme. Djecu smo stvarali sjedinjujući se usklađeno s željom i naravno ljubavlju. Interakcija među nama bila je stvar namjere. Bilo je to širenje energije između nas i usredotočenje na ono što bi vi nazvali spolnim organom. Oni nisu bili isti unutar nas, ali su postojali i tako je energija mogla biti usmjerena i zadržana u tom dijelu fizičkog tijela.“

„Kada sam ostala trudna kao majka sa zvijezda kako su se razvijale male bebe?“

„Nova bića su se razvijala vrlo slično kao embrio unutar fizičkog tijela majke zemljana. Ono je raslo unutar vlastite energetske komore a hranili smo ga oboje. Svjesnost nerođenog djeteta je bila zaista uz nas oboje i postojao je dogovor između nas troje, majke, oca i djeteta. Duh/duša koja je dolazila u dijete je bila ono s čim smo se mi povezali i usuglasili, kako bi omogućili da život uđe u embrio. Tada se i stvarao plan njegova života i njegove budućnosti.“

„Kako se dijete rađalo? Oh, da li sam tada imala vaginu?“

„Nije postojala vagina u fizičkom smislu zemljana. Na mnogo načina fizičko biće zemljana je vrlo slično zvjezdanim bićima, osim tog rekao bih, pretjeranog razvoja spolnih organa.

Kao Lyranska majka, ti si odgojila našu prvu djecu unutar svog tijela. Postojao je nabor na tvom tijelu od pupka do osnovice kičmene čakre. U određeno vrijeme, to se lako otvaralo slično patent zatvaraču.

Dijete i amnionska vreća su bili odstranjeni, smješteni u poseban prijamni spremnik gdje mu je bio omogućen rast sve dok ne bi došlo vrijeme da se vreća otvori i dijete izađe. Bio je rezultat milijuna godina razvoja.“

„Kada su mi uzeli bebu nije još bila spremna roditi se?“

„Ne draga moja, nju su hranili i pažljivo promatrali. Hranile su je svjetlošću s Izvora, druge Lyranske žene a naravno i ti. One su hranile nerođeno dijete poput dadilja dok se ono razvijalo unutar amnionske vreće. U spremniku je bila beba do trenutka kojeg bi sama odabrala a onda bi sama probila vreću. To je izgledalo poput izlaska iz jajeta.

U amnionskoj vreći svi su je mogli vidjeti. Oni koji su brinuli o malom biću bili su vrlo svjesni i sposobni komunicirati i slati mu ljubav i svjetlo. Malo se biće rađalo naprednije nego što se rađaju vaša zemaljska djeca. Rekao bih da je malo biće bilo poput vašeg četvero ili petogodišnjeg djeteta.“

„Što se dogodilo kad smo se iskrcali na Zemlju bez tehnologije koja nam nije bila dostupna?“ upitala sam.

„Imali ste tehnologiju s broda koja je ostala u dobrom stanju. Onda su mnoge rase bile upoznate s tim procesom. Metode kojima ste se vi i ostali koristili na Zemlji nisu bile one kojima smo ti i ja stvorili našu djecu, ali razumjeli ste proces.

Jaje bi se uzelo od dobrovoljke i integriralo sa stanicama bića sličnih aboridžinskom majmunu pa bi se obje pomiješale. Postojala je svjetlosna moć koja je oplođivala jaje pa se jaje počelo dijeliti. Kako je bilo poteškoća s hlađenjem i ostalom tehničkom opremom koja nije bila dostupna, vrlo brzo bi usađivali mali embrio u dobrovoljne majke sa zvijezda. To se izvodilo na samom dnu želuca kroz otvor koji je izgledao poput patent zatvarača. Tamo ga se držalo, hranilo dok nije došlo vrijeme da izađe.

Zbog nedostatka opreme za nastavak rasta djeteta, majke su i dalje nosile malene. Rađali su se prerano, veoma mali, ali bili su na sigurnom pa su ipak preživljavali.

Kako se eksperiment odvijao bilo je potrebno učiniti neke prilagodbe. Stanice koje su bile uzete od stvorenja sličnih uspravnim majmunima su se mogle uzeti s raznih dijelova njihovog tijela. Različite stanice su se ponašale na različite načine. To je nešto s čim ste se trebali upoznati i konačno razumjeti.

Postojao je problem zbog frekvencija koje su postojale na Zemlji. Rast implantiranih stanica u mali embrio se nije odvijao ili mijenjao na isti način na koji ste bili navikli u svijetu s kojeg ste došli.

Preživjela bića sa zvijezda su počela to razumijevati i s tim se usklađivati. Postojale su informacije koje ste dobivali od gmazolikih bića koji su vam pomagali. Oni su došli jer nisu više željeli biti dijelom Gmazolike hijerarhije.

Prvi su eksperimenti bili vrlo teški i nisu se odvijali baš kako je bilo planirano. Međutim, mnogo se eksperimentiralo i konačno je stvorena nova vrsta tako da je duh / duša mogla biti ugrađena u svako novo biće. Kada se to jednom stvorilo, oni su se mogli rađati na Zemaljskoj razini i živjeti ugodno u atmosferi.

Sada to razumiješ. Informacije ti iznosim postepeno kako bi razumjela i vidjela cjelinu. Jako sam sretan što si odgovorila na način na koji jesi. Ali pristao sam ti pomagati davno prije nego si došla na ovu Zemlju, i ti to znaš.“

Uzdahnula sam: „Nije tako strašno kako sam mislila. Mislim da razumijem, hvala ti.“

„Nema na čemu dijete moje, veoma sam sretan što ti mogu prenijeti ovo znanje i mislim da ćeš iskusiti više kroz unutarnju spoznaju nego iz samih riječi.“

Zazvonio je telefon i opet je zvala Karen. Alcheringa je odjednom nestao.

„Valerie, razmišljala sam i još se prisjetila nekih stvari. Sada je drugačije. Mislim da smo stvarno nakon svega uspjeli, zar ne? Važan je rezultat. Pogreška je samo pogreška. S njihovim sposobnostima, sigurna sam da su bića sa zvijezda sredila sve ostalo prije nego su se rodili. Sada se osjećam bolje, a ti kako si?“

„Hm, sigurno“ odgovorila sam.

„Samo malo razmisli, biti oni koji su rodili novu vrstu. Možeš li samo zamisliti koliko potomaka imamo?“

Odjednom sam se osjećala loše: „Karen, vidim kako bi se to tebi dopalo, da budeš učiteljica osnovne škole u mirovini. Ali u ovom trenutku imam osjećaj krivnje vezano uz to.“

Karen je nastavila, „Dobro, onda moraš još o svemu razmišljati, moraš to proraditi. Sada, nakon jučerašnje posjete Kariongu imam daleko veće unutarnje uvide u svoj život. Morali bi zamoliti Gerrya da nas opet tamo odvede, treba tamo još toliko toga otkriti.“

Moj je um postao kristalno jasan: „Karen, dozvoli da to dogovorim. Može? Za nekoliko mjeseci će biti Božić a to bi bilo izvrsno vrijeme.“

„Zar ćeš sa osjećajem krivnje čekati do Božića?“

„Ne, to trebam proraditi. Nisam sigurna što trebam činiti.“

„Zašto ne odeš posjetiti nekog iscjelitelja?“ predlagala je Karen.

„Iscjelitelja, za što?“

„Oh, dobro onda posjeti psihijatra, zamisli koliko će ti samo dati različitih lijekova.“

„Dobro, shvatila sam poruku“ malo sam popustila „ali kako bi mi iscjelitelj mogao pomoći?“

„Može ti pomoći da otpustiš“

Otpustiti, voljela sam zvuk ove riječi.

Prošlo je sat vremena dok smo pretresle sve mogućnosti. Gerry je planirao putovanje u Ameriku tako da na njega nismo mogle računati. Usredotočile smo se na Charlisa Brendona. Karen i ja smo ga upoznale na jednom seminaru. Sjećala sam ga se kao ugodne osobe, ljubazne i mirne, i rekao je da radi na klinici. Šetala sam okolo dva bijedna dana s njegovim brojem telefona prije nego sam ga nazvala.

„Valerie, tako sam sretan što te čujem. Dugo sam čekao da počnem s tobom raditi.“

„Zar?“

„Da, kada smo se prvi puta sreli znao sam da moramo zajedno raditi.“

Bilo je to uvjeravanje: „Charles, imam problem, ja...“

„Zašto ne dođete do mene, tada ćemo moći o tome razgovarati licem u lice. Da li vam odgovara u dva?“

„Uh, sigurno, dva će biti odlično.“

Klinika je izgledala više kao zadruga, ali je bila ukusno uređena. Recepcionar je bio veoma učinkovit i odmah me odveo do Charlesovog ureda.

Charles i ja smo sjeli sučelice u ugodnim stolicama. Izgledao je upravo onako kako sam ga bila upamtila, veoma draga, moglo bi se reći malo sramežljiva osoba. Na trenutak me prožeo osjećaj panike, nisam imala pojma što će raditi. Dobro Valerie, samo izloži što se dogodilo i promatraj što će se dogoditi, on je New Age tip osobe.

„Charles, nedavno mi se dogodilo iskustvo prisjećanja na prošli život. Postoji jedno sjećanje koje mi zadaje probleme.“

„Vidim“ odgovorio je Charles „kako se to dogodilo?“

„Novi me prijatelj odveo do Karionga, tamo postoje neki hijeroglifi koji su uklesani u stijenu.“ Pokazala sam Charlesu nekoliko fotografija: „Izgleda da ove fotografije bude u ljudima sjećanja.“ Charles je kimao glavom dok je gledao slike.

Nastavila sam: „Jedno od mojih sjećanja je bilo promatranje poroda djeteta, neka vrst eksperimenta koji nije uspio. Dijete je umrlo nakon četiri dana, a ja imam taj ...“

Suza se kotrljala niz Charlesov obraz: „Da, osjećam razočaranje iako mogu razumjeti zašto su ti osjećaji prisutni. Osjećam veoma snažne dojmove s ovih slika, i osjećaje vezane uz neke nove prijatelje. Postoje neke stare i obiteljske veze.“

Charles se nagnuo unatrag u stolicu i zatvorio je oči: „Moj otac stoji pored mene, čekajući da napustim svoje fizičko tijelo i odvojim se. Svjestan sam svog fizičkog lika koje umire od mnogobrojnih rana. Osjećam bol na lijevoj strani.

Sada ću se ponovno roditi iz svoje iste majke, kako divno. Ovog puta ja sam novo razvijena Zemaljska vrsta. Moj je izgled proturječan drugima, pa me se neki boje. Rođen sam dlakav, i bolno dišem.“

Charles se uspravio i izravno me pogledao s pogledom ispunjenim izuzetnom ljubavlju i brižnošću: „Mudrost i božansko posredovanje će srediti razvoj novih živih vrsta na Zemlji. Moraš oprostiti sebi jer sve što je stvoreno stvorio je Bog. Nikada ne smijemo suditi da je nešto pogrešno ili ne.“

Moje je srce počelo divlje kucati dok je Charles nastavljao.

„Tada nisam dugo živio. Znaš, u ovom životu sve do moje četvrte godine nisam mogao podnijeti da me netko gleda. Sada razumijem zašto.“

Beznadno sam željela da suze poteku mojim obrazima: „Mogla sam vidjeti svjetlost unutar djeteta. Bila je to Božanska svjetlost i nježno sam je voljela. Osjećala sam istu ljubav za dijete koje sam nosila.“

Charles se nagnuo prema meni: „Da i ja osjećam tvoju majčinsku ljubav čak i sada. Prisjetio sam se prvog zemaljskog iskustva i sada razumijem.“

Vratio se. U davna vremena Charles je bio moje dijete.

Charles je uzeo moje ruke u svoje i ustao: „I nadalje sudjelujemo u misiji otkrivanja i ponovnog ujedinjenja naše obitelji svjetlosti i ljubavi. Kao da se ostvaruje san, samo još ljepše. Sada sam osjećala ispunjenje u nadolazećem zemaljskom životu. Osjećalo se uzbuđenje i sreća, ljubav i mir. To sam ja. Zahvaljujem Stvoritelju na milosti i ljubavi.“

Tada me Charles uzeo u naručaj i počeo jecati. Rekla sam da sam čekala skoro milijun godina kako bi rekla: „Žao mi je.“

Plakao je i plakao, kao dijete. I ja sam htjela ali nisam mogla. Ipak u sebi sam se osjećala dobro, a srce me više nije boljelo.

Poglavlje 5.

Regresija Candice

Regresija Jamesa i Tricie

Regresija Rosalyn

Predstavlja se Egarina

Charlesove posljednje riječi odjekivale su u mom umu: „Okupi zvjezdanu obitelj, pomogni im da ponovno otkriju svoje božansko naslijeđe i ispune svoj dio u razotkrivanju sna Svevišnjeg.“

Je li to moja misija, rad kojeg trebam činiti u ovom životu? Izgleda da je Charles tako mislio. Da li me on izliječio ili ja njega? Nisam posve sigurna što se dogodilo u tom uredu, ali osjećala sam se puno bolje. Istovremeno sam sumnjala da postoji neki planu na djelu.

Na putu kući stala sam na tržnici. Kao i uvijek zaustavila sam se kod svojih omiljenih šarenih prodavača.

„Kako idu stvari na Alcheringi, Valerie?“ upitala me Susan.

„Kreću se uobičajeno“ odgovorila sam, još uvijek se osvrćući na dnevne događaje.

Dok sam spremala vrećice u prtljažnik približila mi se mlada žena.

„Oprostite, moje je ime Candice, stajala sam u redu iza vas.“

Okrenula sam se kako bi je vidjela: „Da, sjećam se.“

„Onda, ah, riječ Alcheringa meni nešto znači.“

Nasmiješila sam se: „Zar zaista?“

„Da, znate imam neke snove. Oh, pomislit ćete da je ovo ludo.“

„Nikako, recite mi“, odgovorila sam jasno. Gledala je nervozno uokolo. Predložila sam joj da sjednemo u moj auto, što smo i učinile.

Candice je duboko udahнула: „Sanjam uvijek ponovno isti san u kojem vidim crnog čovjeka koji stoji na jednoj nozi, znate onako na aboridžinski način. Ziba se podbočen na dugački štap a onda me moli da se sjetim tko sam bila. On kaže da je njegovo ime Alcheringa, a onda mi predaje neku poruku.“

„Da“ odgovorila sam.

Na licu joj se pojavio čudan izraz: „Poruka je da moja duša ima neku poruku za vas.“

Dobro, bila sam zapanjena. Nakon onog što mi se ranije bilo dogodilo s Charlesom, mislila sam da me ništa više ne može iznenaditi. Sada mi je potpuni stranac činio istu stvar. Izvadila sam slike iz torbe: „Pogledajte ih Candice, vidite ima li nešto što vas privlači ili izgleda poznato.“

Candice nije trebala slike. Oči su joj se polako sklapale.

„Da, sada se sjećam. Tamo je veliki srebrnasti brod. U velikoj prostoriji u kojoj ima mnogo ljudi je veoma svijetlo. Samo čekamo još komandanta. Evo ga, svi smo se razveselili i plješćemo. Čudno je što nitko ne pomiče ni ruke ni usne. Izgleda da možemo stvarati taj zvuk umovima. Svi smo međusobno telepatski povezani, i tako smo sretni, misija je jednostavno divna.“

„Što je rekao komandant?“ upitala sam.

„Kaže da idemo u novi svijet kako bi donijeli svijetlost i ljubav tamo gdje ih nema. Svi smo ovdje jer smo sami tako odlučili. Ako osjetimo neodlučnost slobodno možemo odustati sada prije polaska u novi svijet. Idemo tamo gdje postoji jedno sunce, udaljeno je mnogo svjetlosnih godina i život više neće biti onakav kakvog poznajemo. Ako su svi spremni, sada ćemo krenuti.“

Candice je zastala, kao da je čekala moje pitanje.

„Reci mi što se događa“ rekla sam.

„Sva se vrata zatvaraju dok je komandant krenuo prema komandnom mostu. Svi su sjeli kako bi se odmorili. Sjedenje u polusnu pomagalo im je da se usklade s novom atmosferom.“

„Ima li okolo i djece?“

„Naravno, ja sam jedna od njih. Negdje smo drugdje.“

„Jesi li djevojčica ili dječak?“ upitala sam.

Candice je zagnjurila glavu u bluzu, okrećući je sjedne na drugu stranu zatvorenih očiju,

„Djeluje ugodno, onda mora da sam djevojčica.“

„Kako se zoveš, jesi li sa svojom obitelji?“

„Chay-ra-ring. Moja obitelj nije na brodu, dovoljno sam stara da živim samostalno. Moja je uloga da putujem i nalazim nove svjetove. Jako sam uzbuđena u vezi s tim. Imam dobar um za komunikaciju. Sada se osjećam kao da sam u transu, kao da se nalazim u nekom valjku.“

Tijelo joj je drhtalo: „Brod je razbijen, ne radi.“

Nisam željela da plače u mom autu na parkiralištu nekog supermarketa. „Pomakni se u svom sjećanju, pogledaj se dok šetaš novim planetom.“

Candice je uzdahnula i opustila se: „Vidim tamno lice. Lijepa sam i imam kosu. Moje je tijelo tamnoputo, a koža poput svile. Na rukama imam dlake, ali vrlo nježne. Moje ruke imaju debele prste.“

„S kim si?“

„I drugi su uokolo i paze jedni na druge.“

„Što pripremate za jelo?“

„Jedemo voće s drveća, orahe i sjemenke trava. Živimo u pećinama koje su tople, grije ih Zemlja. Majka nas grije. Naša je majka Zemlja. Sakupljamo hranu i svi radimo kao jedan. Žene i muškarci rade iste poslove, ne postoje razlike.

Plešemo obredne plesove zahvaljujući velikom žutom suncu i majci Zemlji na svemu što nam pružaju.“

„Znate li odakle dolaze vaši preci?“ upitala sam.

„Da, došli su sa zvijezda. Sve zvijezde imaju imena, kako su nas poučili. Lovišta, hrana, sve je sa zvijezda.“

„Možeš li se sjetiti kada su vaši preci sa zvijezda stigli ovdje?“

Candice je gestikulirala rukama, kao da s nekim razgovara.

„Baka se ne sjeća da je bila ovdje, ali kaže da ih je njena majka poznavala. Njihova koža nije podnosila sunce. Vrijeme je prošlo i svi su oni umrli.“

Upitala sam je kako su se rađale bebe, a ona se potapšala po trbuhu. Onda sam upitala:

„Kako su bebe tamo stigle?“

Pokazala je prstom druge ruke: „Od njega tamo, velikog, on pazi na mene.“ Kao da je nešto povuklo Candice u stanje sna.

Ta mlada žena je ušetala u moj život kako bi mi dala drugu lekciju tog dana. Ah, očito je postojao neki dnevni red na djelu.

Nakon nekoliko minuta Candice je otvorila oči i izgledala je malo razočarano: „Što se ovdje upravo dogodilo?“

Rekla sam joj o drugima i o sebi. Candice je malo uzdahnula, shvaćajući da nije jedina.

Nakon što sam joj dala posjetnicu, pozvala sam je da prisustvuje našem sastanku. Neko vrijeme sam jednom mjesečno vodila grupu u svojoj kući. Ideja je bila omogućiti i drugima da postavljaju Alcheringi pitanja.

Kad sam se vratila kući čekali su me James i Tricia. Oboje su glumci, poput djece New Agea. Došli su kako bi postavili Alcheringi neka osobna pitanja. Ovog sam puta bila budna i načulila sam uši.

Moj suprug John je telefonirao energično odlučujući o nekom poslu, pa smo mi odšetali u šumu, zastavši na mjestu za koje smo se svi složili da će biti dobro za primanje poruka. Stavila sam kamen Alcheringa na zemlju a mi smo sjeli uokolo. U umu sam se vidjela kako sjedim na vrhu Ulurua i nježno zovem Alcheringu. Došao je s prilično glasnom i zemaljskom energijom, s nekim osjećajem zaigranosti.

Alcheringa je unaprijed znao većinu Jamesovih i Tricinih pitanja pa ih je zamolio da se usredotoče na svoju nutrinu kako bi bolje razumjeli stvari koje su ih brinule. Kada je otišao, osjetila sam da je ostalo još puno toga za odraditi, opet se u meni pojavio osjećaj da me nešto gura.

James je izgledao razočaran, ustao je i rekao da se vraća u kuću. Tricia i ja smo još neko vrijeme samo sjedile. Tada sam osjetila Alcheringu kako opet ulazi u mene i govori „Tricia, osjeti energiju broda Rexagena. Vidi sebe kao malu djevojčicu koja sjedi na kutiji kristalne energije. Kutija je srebrne boje i topla je. Jako si mlada.“

Tricia se nasmiješila. Na tren joj je pogled odlutao u daljinu pa je zatvorila oči.

„Osjećam se veoma ugodno sjedeći ovdje, gledajući kroz otvor u prostor. Ovo mi je mjesto dobro poznato. Oko mene su mnogi ljudi koji nose plava odijela. Imaju izdužene glave, i rade na brodu, nešto poput računalne kontrole. Ja sam ovdje gost, i samo se zabavljam. Nitko ne obraća pažnju na mene, kao da sam sama odlučila doći i tu sam dobrodošla.

Moj je otac komandant Rexagene. Moja majka, to si ti Valerie, ti si komunikator, nosiš kristal na glavi koji pojačava telepatsku komunikaciju s našom domaćom bazom na Plejadama.

Dok gledam kroz prozor mogu vidjeti energetske oblike koji se izbacuju ispred broda. Mi se krećemo kroz te energetske oblike koji stvaraju prolaz. On ima dva spiralna oblika i mi

čekamo pravi trenutak da uđemo u njih. Osjeća se veliko iščekivanje. Svi su jako uzbuđeni zbog putovanja kroz prolaz. Još nije pravo vrijeme jer se još treba obaviti neko usklađivanje unutar energetskih oblika. To također ima veze i sa svjesnošću broda.

Sad sam se pomakla od srebrene kutije prema dolje do neke specijalne kapsule koja nam pomaže u podizanju energetskih razina dok putujemo brodom kroz druge dimenzije.

Dok ležim u kapsuli osjećam da izlazim iz tijela. Sada vidim sebe izvan tijela, kako se krećem kroz područje u kojem ima i drugih duša. To je sastanak.

Dok je moje tijelo u kapsuli, oko njega se nalazi tekući kristal. Taj kristal omogućuje tijelu da ostane na jednoj razini svjesnosti, zamrznuto u vremenu. Tako možemo spavati dok ustvari putujemo okolo.

U svom svjetlosnom liku imam oblik jajeta nježno bijele i zlatne boje a kroz njega prolaze raznobojne zrake poput meridijana. I dalje sam djevojčica, i to je moja uloga, ali moja svijest je proširena. Izabrala sam ovu osobnost kako bi zadržala energiju koja mi treba za obavljanje obreda u kojem ćemo sudjelovati.

Ostali su ovdje, mnoge obitelji u svjetlosnim oblicima jer su također napustile svoja tijela.

Usredotočujemo se kroz meridijane i povezujemo se tako da stvorimo protočni krug. Time se služimo kako bi programirali ulazak broda u prolaz. Mi ne ulazimo u prolaz, već odjednom prolazimo kroz njega. Linearno kretanje ne postoji, mi smo jednostavno trenutno tamo.

Sada sam ponovno u svom tijelu. Koža mi je plavkasto bijele boje i svijetli. Ruke su mi dugačke i nježne s tri prsta i palcem.“

Tricia se otvoreno nasmiješila: „Imam jako velike oči i izduženu glavu. Nemam zube, izgleda kao da imam samo desni.

Čujem kako me netko iz moje obitelji zove da izađem, to me traži moj brat. Kada sam ga pronašla, jako se uplašio jer osjeća da nešto nije u redu. On je veoma povezan s energijama. Zabrinuta sam za njega, jer znam da ima sposobnost vidjeti budućnost. Rekla sam mu da bude tiho i da nikom ništa ne govori. U redu je imati tajne među nama i ne govorimo ih drugima. Ipak se osjećam krivom što mu nisam dozvolila da se izrazi.

Oko broda su polja koja moramo održavati. Želim napustiti ovo energetsko polje jer se osjećam zatočena u njemu. Moj se brat također osjeća zatočenim. Znamo kako izaći, ali moramo ostati zbog obitelji. Moramo ostati s njima.

Sada smo vrlo blizu odredišta i osjećam opasnost koju osjeća i moj brat. Nakon što smo stigli, osjećaj je postao veoma snažan i bojim se za bratov život.

Odlučila sam djelovati iz inata smjestivši brata u kapsulu za bijeg, te izbacvši ga prema planetu. Onda sam ušla u svoju kapsulu za spavanje i putovanje kako bi otkrila što nije u redu. Tresem se od boli i strepnje tisuća naših ljudi od šoka silne eksplozije. Sada se osjećam odvojeno od njih.“

„Zašto si odvojena?“ upitala sam.

„Jer sam izvan tijela. Moje je tijelo ponovno u kapsuli i dalje spava. Ja se ne mogu vratiti tamo. Rexagena je uništena.

Odlazim jer je sve uništeno. Moje tijelo u kapsuli nije uništeno jer se nalazilo u tekućini. Ne mogu se vratiti u njega pa se osjećam krivom. Trebala sam biti tamo. Moje tijelo je iskorišteno, ti ljudi imaju moje tijelo.“

„Što se dogodilo?“ upitala sam.

„Vratila sam se na Zemlju u drugom tijelu i vidjela sam da je moje staro tijelo još tamo ali Gmazoliki su ga iskoristili. Oni pokušavaju iz tijela dobiti svjetlosne čestice, ali one ne funkcioniraju izvan koda.“

Nasmijala se kao da je to jako zabavno: „Oni žele razmnožavati tijela. Žele iskoristiti stanice kako bi od njih stvorili nova bića. To čine protiv moje obitelji, protiv bića sa zvijezda. Smijem se jer to ne mogu učiniti, a ja tražim natrag svoje tijelo.

Tijelo u kojem sam sada je veliko i snažno, a glava mi je uistinu plosnata. Mačjeg je roda i liči na mačku.“

Došla sam s kamenom Alcheringa i u iskušenju sam da ga dam Gmazolikima u zamjenu za svoje malo dječje tijelo. Kažem im da mogu kodirati ono što su napravili kao i životopis u kamen, te da se mogu njime koristiti kako bi ujedinili ljude. Ali nisam im ga dala već sam ga dala djetetu da ga čuva.“

„Kojem djetetu, Gmazolikom djetetu?“

„Ne, to je moj brat, on se nalazi u novom tijelu koje je stvoreno na Zemlji. To je već puno kasnije. On je humanoid, ali jako blijed i boravi ispod zemlje. Tako je dražestan i sjeća me se. Mislimo da je to sve jako smiješno jer sam sada u tom velikom i snažnom tijelu, a on u malom. Dala sam mu kamen. On mora uskladiti kamen za neku vrst komunikacije. Njegova je glava velika, bijele puti s plavim očima. Ima malo vrlo fine kose i malešan je. Postoje nakupine kalcija u njemu na koje nisam navikla. Koža mu je slojevita. Moja ga je obitelj stvorila, obitelj zvjezdanih bića.“

Moja je majka još ovdje, ali ona sada više nije moja majka jer sam u drugom tijelu. Moj brat više nije moj brat jer je također u drugom tijelu.“

„Gdje su zvjezdana bića?“

„Mnogi su umrli. Ostala je mala skupina koja neće više dugo živjeti. Pristali su raditi s nekoliko Gmazolika koji su im se pridružili.“

„Tko je stvorio ta nova bića?“

„Izvorno su ih stvorila zvjezdana bića ali onda su Gmazoliki intervenirali genetskim inženjeringom. Gmazoliki su ispod Zemlje u stanju proizvesti kristalnu supstancu koja se nalazila oko mog tijela, ali nisu uspjeli razmnožiti samo tijelo i s njim manipulirati.“

„Opiši Gmazolike.“

„Promatram ovog i jako je ljuskav i suh s malo dlaka. Njegovo je lice istureno, tako da izgleda poput guštera. Na mjestu na kojem bi trebale biti uši oni imaju nekakve čudne grudice a leđa su im grbava. Gmazoliki imaju plivače kožice između tri prsta s kandžama.“

Razgovaram s jednim od njih. Pokušavam od njega dobiti natrag svoje tijelo. Čak sam ga i uplašila, jer uz mene je tim, vojska onih koji izgledaju upravo kao i ja.“

„Kako ti izgledaš?“

„Izgledam poput lavolike osobe. Svi imamo grive, i crvene dlakave ruke. Imamo velike oči s žuto zlatnim središtem. Izgledaju crne a unutar njih može se vidjeti žar. Naše krzno je boje kornjačinog oklopa. Moje su ruke pokrivene kožom a ispod su jastučići kao i na stopalima. Na četvrtom prstu postoji kandža koja se može uvući i još jedna bliže dlanu. Mi koristimo pandže u borbama.“

Uz mene je još petnaest ratnika, a ja sam vođa. Muško sam. Doputovali smo s Plejada iako nismo porijeklom odatle. Ostali su na brodu kao i lavoliki. Oni su također veliki s duguljastim glavama i velikim očima. Oni voze brod i nose tamno plave uniforme.“

Ovo je bilo poznato tlo: „Tko je komandant broda?“

Počela se smijati: „John!“

To će biti važna poveznica: „Isti John koji je sada moj suprug?“

Tricia se zadovoljno smiješila, „Da, ali ovdje mu je ime Himel. Ne volim ga baš jer mislim da je arogantan. Sposobna sam rasuđivati, a njegov je stav 'idemo poubijati ljude i sve raznijeti'. On stvarno ne želi razumno razmišljati, samo želi osvetu. Ja se želim dogovarati, igrati taktično.“

„Da li je Lavoliki narod na brodu u međusobnom srodstvu?“ upitala sam.

„Jesmo, ali to se ne smatra baš važnim, mi se znamo ali nismo povezani. Mi nemamo obiteljsku strukturu.“

„Pa kako se stvaraju nove bebe?“

„To se događa spolnim odnosom. Veoma je čudno jer to je prvi puta da sam iskusila tako nešto. To je bilo uistinu novo iskustvo. Među nama uvijek postoji ljubav, brižnost, humor i prekrasna toplina. Lavoliki narod čine putnički i zapovjednički ratnici. Mi se možemo svjesno međusobno povezati jezikom znakova, nekim pokretima, suptilno očima i tijelom. Mnogi položaji ukazuju nešto jedni drugima, naročito u vrijeme borbi i kroz procese pregovaranja.“

„Kada trebate započeti rat kome ste odgovorni?“

„Visokom vijeću svjetlosti, mi smo u njihovoj službi. Lavoliki narod je u to vrijeme došao pomoći ljudima sa zvijezda koji su bili zarobljeni na Zemlji. Visoko vijeće nam je naredilo da uklonimo Gmazolike. Mi smo se spremni boriti s njima ako ne budu otišli, osim ako ih ne uspijemo taktički srediti onako kako sam htjela, pregovorima. Svi smo htjeli osloboditi Zemlju od njih. Mi smo vodili veliki rat, i uništili ih na tisuće. To se zbivalo blizu današnje Afrike.“

„Je li itko od vaše rase izgubio život?“

„Da, ali zato smo bili i došli.“

„Je li itko sa zvjezdanog broda, kao Himel, bio uključen u borbu?“

„Ne, oni su bili došli da ponude primirje, ali nisu se uspjeli ni iskrcati s broda. Mi, Mačji narod smo prvi krenuli i onda je izbio rat.“

„Jeste li znali da su komadi matičnog broda stigli na Zemlju?“

„Kao da su bili nekako rastopljeni. Bilo ih je svugdje naokolo, a bili su organski. Mogla sam vidjeti neke ispod vode na jugu, ali ne bi znala točno gdje. To je mjesto prekrasno, tako zeleno, a voda modra.“

„Kako ste napustili Zemlju?“

„Putovala sam s mojim malim bratom kako bi potražili njegove stvoritelje, bića sa zvijezda. Ponovno tražimo zaljev.“

„Jeste li ga našli?“

„On je našao a ja sam tijekom putovanja umrla.“

„Postoji pjesma o neznanju malih zemljana. Prekrasno zvuči i stvara divnu vibraciju kroz univerzum. To je poput duge.“

„Pet, i sedam, i dvanaest ljudi koji su se inkarnirali na Zemlji predstavljaju različite aspekte duge. Njihovo je neznanje poput vodiča koji će im reći kako da odigraju sami sebe, tako da će mijenjati i izmjenjivati mjesta između njihovog sustava od sedam čakri. Kada to budu činili, stvarat će se magnetni pol unutar njihovog središnjeg bića. To će privući neke ljude prema njima i odbiti druge ljude kako će se stvarati novi ritam. Mogla bi biti grimizna u jednom trenutku, netko drugi modar i zajedno ćemo stvarati taj novi ritam. To će pak stvoriti drugu boju koja će otvoriti prolaz u neko novo područje.

Ubrzanje je naš vodič kao i naše neznanje a zajedno stvaraju osobnost. To je za nas otkriće.

Naše je neznanje zaista kontrolirano našom intuicijom i višim Sebstvom, i kada se to ujedini dobivamo novu informaciju koja stvara uzdizanje.“

Tricia je otvorila oči: „Hmm, to je bilo zanimljivo, mogla sam promatrati međudjelovanje svih boja.“

Njen opis pjesme me zbunio: „Što znače stvari iz pjesme o kojima si govorila?“

Tricia se nasmijala poput Mona Lise: „Nije važno, informacija je za svjetlosno biće unutar tebe, to je ponovno rečeno kako bi te podsjetilo. Sada bi trebala porazgovarati s Jamesom.“

Vratile smo se u kuću.

James se mirno smjestio u stolicu da bi započeli raditi. Brzo se u mislima prisjetio kada je bio mali dječak na Rexageni.

Od početka putovanja bio je zabrinut, osjećao je opasnost nadolazeće havarije. Nikom se nije htio povjeriti, ali je imao povjerenja u svoju sestru jer je znao da i ona također osjeća isto.

„Ne osjećaš da bi nekome mogao reći?“ upitala sam.

„Ne, nekako osjećam da im ne trebam govoriti. Nisam dobio nikakvu informaciju od Izvora. Samo znam da će se nešto dogoditi u nekoj drugoj vremenskoj zoni. Nisam u stanju vidjeti fizičko očitovanje takvog osjećaja. To je nešto novo za mene i ne bi mi pomoglo da to vidim unutar svoje glave.

Još osjećam neki nesklad kojeg bi mogao u sadašnjem trenutku na Zemlji povezati s tjeskobom. To je novo iskustvo za tijelo u kojem boravim. Ma da se osjećam razumno dobro s tom tjeskobom, težak je teret nosit ga uokolo. Sada to ograničava moju sposobnost pristupa određenim frekvencijama unutar mog srca, to me ograničava.“

Izgledalo je da govori iz sadašnje perspektive kao Zemljanin o onom od čega je sačinjeno njegovo srce. Zamolila sam ga da vrati na brod i još dalje u sjećanje malog dječaka i vidi kako je izgledao.

Mali sam, ruke su mi dugačke s tri prsta i palcem. Koža mi je plava s opalnim sjajem.“

„Je li koža tvoje majke isto takva?“

„Ne, njena je bijela poput svjetla, sjaji. I koža mog oca je ista takva. Tata ima zlatni krug koji lebdi oko njegove glave i kuglaste oblike koji se kreću uz vanjsku stranu kičme. Majka ima kristalnu palicu koja je povezana s diskom oko njene glave. Eto, tako mi oni izgledaju.“

„Vidiš li ih ti drugačije nego što ih vide drugi?“

„Oh, da pretpostavljam. Mogu ih vidjeti u puno oblika, ali ovo je oblik u kojem su sada.“

„Izgleda da si snažno povezan sa svojom sestrom?“

„Da“

„Zašto je tome tako?“

Nasmijao se: „To je veliko pitanje, trebala bi mi stoljeća da na to odgovorim.“

„Koje je tvoje najranije sjećanje iz djetinjstva?“

„Kada je moje tijelo stvoreno iz suptilnih plinovitih subatomske čestice u cilindru.

Konfiguracija mog stvarnog sebstva je poput svjetlosnog duha. Sada vidim kako se stvaralo moje fizičko tijelo. Oko mene su druga bića, uključujući i mene, ali još nisam u materijalnom obliku. Kako se stvara novi oblik od plinova unutar cilindra još se ne može vidjeti u materijalnoj stvarnosti. Mi stvaramo to materijalno tijelo. U okvirima njegovog djelovanja, ono je samo prijenosnik. Čak i ja pomažem u stvaranju tog sustava jer je moje tijelo eksperimentalni prototip.

Vidim sebe kako ulazim u to tijelo. Kako ono još ne postoji u materijalnom obliku, moje svjetlosno tijelo ga preuzima i kreće se poput printera zip-zip-zip. Počinju se pojavljivati noge, onda zip-zip-zip prema gore i pojavi se glava. To je kao da startam hologram jer je to ono što se zbiva. Konačno, evo mene malog dječaka.“

„Koju ulogu imaju tvoji majka i otac u tom procesu stvaranja?“

„Ti i on ste mi predali znanje. Oboje imate veliko znanje u likovima u kojima jeste. Postoji ceremonija. Sada je komplicirano o tome pričati. Ne znam ni točne izraze.“

„Da li se koriste stanice ili atomi tvojih roditelja?“

„Djelomično, ali ne toliko na materijalnoj razini na kojoj postoji povezanost sa njima. Postoji razina prije te, vibracija svjetlosne frekvencije koja je odabir koji se očituje.

Ja sam prvotno Arcturianac izniknuo od majke i oca koji nisu Acturiani. To je moguće, to je nešto što mi možemo činiti.“

Ovo je bilo veoma zbunjujuće, „Tvoja majka i otac nisu Acturiani?“

„Ne“

„Znaš li odakle dolaze? Dolaze li iz istog mjesta?“

James je dugo razmišljao, izgledao je pomalo zbunjeno: „Uh, ne, ali postoji nešto veoma slično u njima. Izgleda da se ne mogu sjetiti.“

„Izgledaš nekako izgubljeno. To je u redu, samo si mali dječak koji osjeća neminovnu opasnost. Možeš li to zaobići i uživati na putu?“

„O da naravno, tu sam s mnogo divnih bića, tako se dobro zabavljam. Postoje bića odasvud. Razgovaram i komuniciram. Sa svima na svemirskom brodu osjećam prekrasnu povezanost. Dozvoljeno mi je da šetam naokolo, sve razine svjesnosti na brodu su mi dostupne.“

„Postoji li na brodu mjesto gdje se jede?“

„Postoji mjesto na koje dolazimo u pravilnim razmacima, energetska točka. Vidim veliki sjajni valjak iz kojeg isijava svjetlost. Svi stoje oko toga pa izgleda kao da sjedimo za ručkom. Osim toga krećem se okolo svemirskim brodom komunicirajući i sa svakim obavljam mali obred. Uistinu uživam.“

„Možeš li opisati brod?“

„Riječi ne mogu točno opisati što je to. Matematičke bi jednadžbe to možda mogle bolje. Ipak mogu opisati dimenzije broda. On nema čvrsti oblik broda u tri dimenzije. Uvijek je u pokretu, to je živi entitet, a unutar njega postoji svjesnost. Ljudska bića mogu teško shvatiti da neki oblik može postojati na drugim razinama svjesnosti. Matični brod je masivan. Materijalni oblik je sferičan a postoje šiljci koji izviruju i mijenjaju se cijelo vrijeme.

Rexagena je poput svemirskog broda koji samo putuje pravocrtno, on je multidimenzionalan i može se kretati kroz nulte točke. Brod može trenutno putovati kroz vrijeme i prostor. To je izvanredno tehnološko postignuće, izraz vrhunskog stanja struke.

„Što radite kada vam je potreban odmor?“

„Jednostavno stanem i uđem u sebe.“

„Trebaš li ići u kapsulu?“ upitala sam.

Postao je ozbiljan: „Trebam ići u kapsulu jer je ona spojena na generator. Također odlazim u kapsulu kada se moramo pokrenuti. Dok mi tijelo spava, fizičko tijelo djeluje kao prenosnik za svjetlosnu frekvenciju koja kroz njega prolazi. Ona se provodi kroz moju svijest i teče kroz tu vezu do generatora koji projicira brod na drugo mjesto. To ne radim sam, nekoliko mlađih to rade.“

„To radiš iako si malo dijete?“

Njegov me odgovor zapanjio: „To što sam dijete nema veze s tim, mi pokrećemo brod.“

Na trenutak sam razmišljala o njegovoj zadnjoj izjavi, djeca sa zvijezda pokreću divovski matični brod kroz prolaz. Zatim sam ga zamolila da ode malo dalje u svojim sjećanjima malog dječaka koji se bojavao za budućnost. Izgledao je kao da se osjeća loše, znajući da u srcu nosi znanje opasnog događaja onog koji se približavao.

„Samo sam rekao sestri, zamolila me da to čuvam kao tajnu, dobro ona je poput mog čuvara.“

„Što se dogodilo što te tako uznemirilo?“

„Izbačen sam iz matičnog broda. Bio sam smješten u kapsulu za bijeg i moja me sestra lansirala. Kako sam izbačen dolje prema planetu, vidim dijelove matičnog broda kako lete uokolo. To promatram s fizičke i psihičke točke stvarnosti. Mogu vidjeti snažnu elektromagnetsku zraku koja je usmjerena u brod i uništava ga, on je eksplodirao.

Uplašen sam i tužan, pa ipak sam oslobođen. Konačno se dogodilo, iako je strašno. Svjedočim razaranju koje nikada prije nisam mogao ni zamisliti. Onda sam osjetio prisutnost svoje sestre unutar sebe i uvjerala me da je sve savršeno. Kaže mi je da nema nikakvog razloga za strah, i da će me dočekati uz dobrodošlicu na dolasku. Tako snažno osjećam njenu ljubav da se više ne bojim.

Uronio sam u atmosferu. Dan je kad sam sletio u drveće na rubu nekog mora. Ranjen sam ali kako sam još uvijek u kapsuli, mogu se iscijeliti. Kada sam izašao dočekali su me razigrani delfini i pozdravljali. Teško dišem pa su me oni povelili u more i poučili kako da dišem i plivam ispod vode. Naučili su me kako da pretvorim svoj oblik u tijelo delfina. Osjećam se divno. Nisam znao da će se to dogoditi.

Još uvijek osjećam bol svih bića koja su preživjela. Osjećam da prolaze teška vremena. Meni kao Arcturianu je to jako teško. Tako mi je strano i teško svladati tuđu bol i patnju.

Istovremeno se tako dobro zabavljam s delfinima jer su oni tako divna stvorenja. Izmijenili

smo mnogo informacija o Zemlji. Ugradili smo to znanje u kristale koji su zakopani duboko ispod oceana. Ti kristali su još tamo, imaju neke veze sa zodijakom, mjesječevim mijenama, suncem i planetima.

Ostao sam četiri godišnja doba, postavljajući elektromagnetsko-svjesnosne mreže Zemlje, webs. Mogu vidjeti geometrijsku mrežu oko Zemlje. Također komuniciram sa sestrom u arhetipskom obliku, jer smo brat i sestra, mi smo isto. Ona putuje svugdje do raznih planeta.“

„Što se dogodilo nakon četiri godišnja doba koja si proveo s delfinima?“

„Postao sam na kratko ptica jer i dalje posjedujem znanje promjene oblika. Mogu vidjeti ogromnu pticu koja ima pretpotopni izgled. Posjeduje značajnu svjesnost. U tom sam tijelu boravio dvanaest mjeseci. Letio sam oko naseobine koju su utemeljili ljudi sa zvijezda, oni koji su preživjeli. Oni znaju da sam ovdje, i smatraju me dobrim znamenjem. Komuniciram sa majkom i to je divno.

Ona se počela oporavljati. Zvezdana bića su svladala nove oblike, razumijevajući njihove zakonitosti. Moglo bi se reći da pokušavaju napisati knjigu. To je metafora za razumijevanje osnovnih načela stvarnosti u pojmovima stvaranja i manipulacije materijom. U toj dimenziji postoji nova etika, novi zakoni. Oni izrađuju karte toga, ispituju ih ili samo istražuju. Jako dobro napreduju i brzo uče.

„Prošlo je mnogo vremena. Dogovorom su stvorene mnoge nove vrste. Nazire se napredak.“

„Oni ne stvaraju samo dlakave?“ upitala sam.

„Ne, to se dogodilo nakon toga. Nakon što su stvoreni prvi dlakavi još više se stvaralo. Stvorila se jedna vrsta, onda više njih, pa ih sada ima sveukupno pet vrsta. Postoji mnogo miješanja, usklađivanja i oblikovanja koje se nastavljalo kako se pokušalo ovo i ono.“

Dok je on govorio, mogla sam osjetiti to miješanje, usklađivanje i oblikovanje s različitim veličinama, bojama i razinama duhovnosti. Kako je to morao biti nevjerovatan pothvat. Razjasnila mi se promjenjiva priroda ljudske vrste.

„Sada sam u malom muškom bijelom tijelu, prilično sam nepokretan. Ne osjećam puno. Postoje mnogi svjetovi ispod Zemlje pa čak postoji i izvor svjetlosti. Čarobno je ali i pusto. Postoje oltari, palače i rijeke. Tu sam dolje na neko vrijeme, usklađujući glazbu u kristalima ispod Zemlje, koristeći dvanaest obrazaca s planeta koji okružuju Zemlju. Ja sam poput nekog dirigenta iako ima i mnogo eteričnih bića koji rade sa mnom.

Povremeno napuštam Zemlju brodom koji vraća bića mačjeg roda natrag na Sirius A. Sada sam u sunčevom korpusu, u istom bijelom tijelu. Tu mogu preživjeti.“

„Što mi možeš reći o tome?“

„Dobro, pa mogu govoriti o svemu jer sam obišao cijelu galaksiju.“

„Reci mi više o malom dječaku koji je bio na svemirskom brodu neposredno prije eksplozije. Kako si znao da će se to dogoditi?“

Jamesovo lice je postalo mrko i onda je izašao iz alfa stanja. Želio je zadržati informacije koje su bile pohranjene u njemu, kako se ne bi suočio s patnjom tog malog dječaka s broda. Kada sam to izgovorila uzrujao se kao da ga ne razumijem, onda je naglo ustao sa stolice rekavši da mora ići. Uhvatio je Triciju za ruku i potrčao prema svom autu.

Uh, ovo je bilo potpuno različito, pobjegao je.

Rosalyn je bila slijedeća koja je došla vidjeti slike s Karionga i koja je sjela u „vruću stolicu“.

Kada ih je pogledala, zamolila sam je da se vidi u matičnom brodu dok su napuštali Plejade.

„Gledam prema kutu prostorije gdje se strop zaobljeno spušta prema zidovima. Sav namještaj je prilagođen. Izgleda poput kabine na brodu, ali nekako drugačije. S moje lijeve strane je svjetlo kojeg kontrolira moj um. Ako pomislim da legnem, pojavi se nevidljiva energetska ploha na koju legnem. Izgleda da mogu leći vodoravno a da ispod mene ne postoji ništa. To mi se čini prilično teško iako moj um to podržava.

Kada želim leći popnem se na to, pomislim kako sam iscrpljena, a ono se pojavi kao da mi poželi dobrodošlicu. Kada sam se naspavala ono se skloni.

Nosim kratku suknju. Moje su noge veoma tanke i dugačke. Nosim čarape koje su sivkasto-ljubičaste boje. Izgleda mi da imam visoke čizme, ali kada se popnem na energetska plohu, onda više nemam čizme. Ali nisam ja ona koja ih skida. Energetska ploha se nalazi u visini struka, malo je viša od običnog kreveta. Ja ne ulazim u njega, kao u krevet, samo legnem na nju.

Da bi se odmorili koristimo se mentalnim procesom. Sve to obavljamo mislima. Zamahnem rukom ispred svjetla a energetska se polje oblikuje onako kako sam zamislila. U mentalni proces ulazim kao što liježem na energetska plohu. Samo se usredotočim na odmor i ništa drugo. Kontroliram protok krvi i hrane kroz organe. Moj um svjesno stavlja tijelo u stanje sna. To radim oko dva sata. Ako nema međusobnog djelovanja tijekom osam sati, ostat ću u stanju obamrlosti do daljnjega.

To se toliko razlikuje od načina na koji u ovom životu idem u krevet. Čini se da su ljudi zaboravili kako se to radi. Sada razmišljam o milijun stvari prije nego zaspim. Mi vjerujemo da ćemo zaspati ako zatvorimo oči. Kemijske tvari u mozgu su one koje čine da zaspimo, to je postalo instinktivno. Više svjesno ne trepćemo. Kapci same trepću. Sada je sve postalo instinktivnim procesom.

Dok tamo ležim potpuno sam svjesna procesa spavanja. Kontroliram ga stoga to nije instinktivan proces. Mi sebe stavljam u stanje obamrlosti i određujemo koliko dugo želimo spavati.

To se može mijenjati ovisno o našem rasporedu dužnosti ili slijedećem zadatku. Zadatak može biti služenje ili neka društvena obaveza kao npr. sastanak s prijateljem. Isto tamo može biti i obavljanje nečeg za zajednicu.

Mi sebe smatramo zajednicom na brodu. Ne doživljavamo se kao pojedinci. Svatko u zajednici zna za svako djelovanje koje se poduzme i uvijek je za dobrobit cijele zajednice te čini svakog sretnim. Ništa se ne poduzima što ne bi bilo u skladu s ostatkom zajednice.

Unutar zajednice postoji hijerarhija baš kao i kod mrava. Postoje radnici, mislitelji učitelji i oni koji brinu za djecu, jer njihovi roditelji to ne čine. Dobro, mislim da čine, ali opet ne čine. Nitko ne posjeduje djecu. Čak ni roditelji nisu odgovorni za djecu, ali zajednica jest.

Takva svjesnost je potpuno različita, i liči na urođeničke zajednice na Zemlji, gdje djeca plemena smatraju sve žene tetkama, a muškarce stričevima. Svi ispravljaju njihove pogreške i paze na njih. Roditelji koji rađaju djecu nužno ih ne odgajaju.“

„Da li na brodu imaš članove obitelji ili muža?“

„Prilično sam mlada, a osjećam da postoji neko dijete. Sada sam sama u toj prostoriji.“

„Što se događa nakon što si malo odspavala.“

„Vrijeme je za ustajanje. Dok ustajem osjećam da energetska zaštita sklizne s mene. Kao da sam bila u čahuri. Kada ustanem zamahnem rukama prema svjetlu i čahura nestane. Čahuru možete programirati kako želite i u njoj možete provesti stotine godina ako to želite. Unutar nje postoji fluidna atmosfera koja opskrbljuje tijelo hranom dok se odmarate.

Sada sam ustala i čizme su mi opet na nogama. Na gornjem dijelu tijela imam nešto svjetlucavo srebrnkasto s epoletama koje kreću s vrha ramena. Ruke su prekrivene istom bojom i materijalom poput nogu. Imam veoma male grudi.“

„Što radiš kada trebaš obaviti nuždu?“

„Izgleda da nikada to ne činim. Dignem suknju i pogledam spolne organe. Moje tijelo nema dlaka. Čini mi se da postoji nešto što bi se moglo nazvati vaginom. To je poput

crte tamo dolje. Postoji i neka vrpca, poput pupčane vrpce koja tamo visi. Ali ona ne izlazi iz pupka, već izlazi iz moje nutrine.

Možda je to produžetak uretre ili klitorisa. Izgleda poput naboranog ili uvrnutog tkiva. Ne vjerujem da ta vrpca služi za izlučivanje jer ovdje živimo od drugačije hrane. To je sve što se ovdje nalazi, samo ta vrpca.“

„Ali kako se razmnožavate? “Na pamet mi je palo posljednje učenje s Alcheringom, „Mogu li ti sugerirati da je prorez kojeg smatraš vaginom, nešto što se može otvoriti poput džepa? Dobro, zanima me može li beba samo iznenada izaći.“

„To je upravo ono na što pokušavam ukazati“ rekla sam. „Pogledaj crtu koja ide od pupka do mjesta na kojem bi bila vagina. Može li se to otvoriti umom kako bi se usadila beba, a onda ponovno zatvoriti tako da ona živi od hrane koju joj pružaš? Kada dođe vrijeme, možeš li doslovno otvoriti trbuh izvaditi bebu i staviti je u čahuru kako bi tamo nastavila rasti?“

„Ne znam. To me jako zbunjuje jer izgleda da vagina u koju bi muškarac stavio penis ne postoji. Postoji izmjena energija između muškarca i žene. Za to su veoma važni vrškovi prstiju.

Čekaj, upravo sam se nečeg sjetila. Ako želiš biti s nekim jako bliska samo podigneš obje ruke i spojiš vrškove svih prstiju s partnerovim. Tada su svi vaši meridijani međusobno povezani, te onda slijedi protok vaših sokova. To ne bi radila s bilo kim, to je intimno. To se radi samo s nekim s kim si istinski blizak.

To možeš činiti i s nekim drugim ali s tri prsta. Ako je jedna ruka savinuta ispred tvojih prsa kako bi susrela drugu podignutu ruku nekog drugog, to se smatra toplom dobrodošlicom. To je pozdrav „zdravo“ ili „kako si?“ Ali dodirivanje sa svim vrškovima prstiju druge osobe čine samo zaljubljeni.“

Kako je to bio divan uvid. Činilo se da je Rosalyn bila oduševljena kada se toga prisjetila.

„Tako se pozdravlja s najbližima. Svi se osjećaji nalaze u rukama. To je tako iskreno. Ne postoji ništa što bi se krilo i potpuno ste usklađeni.

Pokušavam se sjetiti kad sam rodila dijete kao osoba sa zvijezda. Lako se mogu sjetiti prisnosti koju sam osjećala prema osobi koju sam voljela dok smo se dodirivali rukama. Ali ne mogu to povezati na isti način sa sjećanjima na porod.

Znam da su moje grudi važne. U njima se stvara neka vrst nektara a s nutarnje strane postoji neka posebna žlijezda.“

Rosalyn je pokazala na područje s nutarnje strane grudiju i povrh bradavice

„Kao da one proizvode taj nektar. Osjećam da kod dobre majke postoji prirodan proces u kojem mlijeko bude obogaćeno tim nektarom Bogova. Najvažnija hrana koja je potrebna djetetu je ljubav. Nama je važnije da dijete primi ljubav negoli hranu. Danas smo u našem društvu više usredotočeni na fizičku hranu umjesto na duhovnu. Za one koji su na matičnom brodu, ljubav je najvažnija. Mi znamo da oblici na višoj razini evolucije moraju stvarati ljubav ako želimo da naša vrsta i dalje evoluiraju.

Osjećam se dobro jer moje žlijezde dobro rade. Povala sam svoje dijete sa sobom na matični brod. Sjećam se, dok sam ga hranila pružala sam mu ispravnu ishranu. Morali smo dati nektar na analizu kako bi ustanovili ima li ispravnu količinu zlatne energije. Ako beba to ne bi dobila, mutirala bi.

Čini se da je nektar hranio embrio kroz neku cjevčicu koja je bila unutar mog tijela i bila je povezana s vrećom unutar trbuha. Ne mogu osjetiti ništa u trbuhu jer se to toliko razlikuje od

ljudske posteljice. To se nalazilo unutar vreće koja se mogla otvoriti. Malo liči na način na koji se porađaju ženke tobolčara. Mogu osjetiti svoje grudi i kako hrana nadolazi iz mog srca. Ono što je bilo važno za sestre koje su bile u bolnici je bilo provjeravanje energije kojom je dijete bilo nahranjeno, jer je njen potencijal omogućavao djetetov razvoj. Izgleda da su se bojali da dijete u slučaju da ne dobije energiju ljubavi, moglo ponovno mutirati u ratobornu vrstu. Mi smo željeli da naša vrsta evoluirala i uvijek živi u ljubavi.“

„Tko je bila ratoborna vrsta koja ih je zabrinjavala?“ upitala sam.

„Oh, dobro to su Orionci. Oni su nas uvijek napadali.“

„Zašto bi ove bebe mutirale natrag ako Orionci nisu bili vaša vrsta?“

„Ne znam.“

„Pomakni se u svom sjećanju. Izašla si iz svoje kabine i krenula si u neku komunikaciju“, natuknula sam.

„Moram se sastati s nekim ljudima. U stakleniku rastu mnogobrojne biljke. Sastajem se s dvoje ljudi kako bi razgovarali o tim biljkama. Jasno je da je jedna osoba muška i on je mnogo viša od nas. Druga je ženska i nekako je nejasna. Oni su različito odjeveni od mene. Nose smeđe odore odgovarajuće njihovoj funkciji. To ima neke veze s ovim biljkama. Ah, pa oni su botaničari.

Muškarac ima ispupčeno čelo i snaže kosti iznad očiju. Oči su mu usađene u lijepo otvoreno lice široko ispod čela. Ima prilično velika usta s punim usnicama i nosnice koje se malo šire.

Nemaju kose. On ima lijepe široke snažne ruke a koža mu je boje karamela.

Govore mi o pokušaju pripreme usjeva koji bi rasli u naseobinama kada stignemo na Zemlju. Pokušavaju stvoriti određene životne oblike koji će proizvoditi te usjeve. To će biti hrana koju ćemo moći jesti jer su nam rekli da nećemo moći jesti hranu sa Zemlje. Ona je previše gusta. Tako nam je rekla hijerarhija.“

Zamolila sam je da pronade komandanta broda i da mi ga opiše.

„Vidim kapetana u dva različita oblika. Prvo ga vidim s čizmama i zakopčanim uskim odijelom poput dresa. Zatim, ga vidim u halji s lancem. To je vjerojatno ono što nosi za svečanosti.

Održavamo sastanke na koje on dolazi i redovno održava predavanja kako bi nas pripremio za mjesta na koja odlazimo. Moraju se obaviti mnoge prilagodbe unutar naših tijela.

Trebamo razumjeti mnoge stvari s kojima ćemo se morati suočiti. Rečeno nam je da na planetu na koji idemo postoje drugi oblici života. Također nam je rečenom da je i vegetacija drugačija. Naša je vegetacija istinski plava. Na Zemlji ona je zelena.

Rečeno nam je da ima puno vode i da postoje životni oblici koji žive u vodi kao na primjer dupini. Možemo s njima komunicirati i oni će nam pomoći. To znamo jer je s njima već prije postojala komunikacija. To se dogodilo u vrijeme naše misije zvjezdanim brodom sa Siriusa.“ Došli smo se naseliti i donijeti ljubav. Te energije nema na planetu pa smo pristali to učiniti kako bi pomogli razvoju životnih oblika. Svi se zbog toga osjećamo dobro. To je naš doprinos Stvoritelju. Jedini način da spoznamo Stvoritelja je kroz ljubav i služenje. Mi sve volimo, svima služimo.

Postoji jedna mala, veoma jasna uspomena i rado bi vam je ispričala. To je bilo nakon što smo neko vrijeme bili na Zemlji i prošli mnoge nedaće. Bio je jedan Gmazoliki koji nam je pomagao. Bila sam zapanjena kako se on dobro prilagodio prilikama na Zemlji. On se mogao bolje prilagoditi okolini jer je njegova koža bila drugačija od naše. Mogao je činit toliko mnogo više od nas jer smo mi bili vrlo osjetljivi. Poželjela sam biti poput njega. Tako često mi se ta misao javljala. Stalno se ponavljala. To je bilo zato što se dobro suočavao s izvanrednim situacijama a u njegovom životu nije bilo drama. Samo je živio prihvaćao se svega što je trebao činiti. Za njega ništa nije bilo hitno ni dramatično. Nijedna vrijednost nije bila važnija od bilo čega drugog. Sve je bilo samo djelovanje za Boga. Učinio mi je život lakšim jer je imao mnogo bolju sposobnost prilagodbe s bićima na Zemlji od mene.

Bio je od velike pomoći i činio je stvari koje su nas održavale na životu. Za njega je to bilo jednostavno, a za nas vrlo teško. Njegova je koža bila čvrsta i ljuskava kao u krokodila. To je bilo prikladno za prilike na Zemlji, mnogo bolje od naše kože koja je lako pucala i bila vrlo osjetljiva.

U ovom životu mi je koža gmazova uvijek bila odbojna a sada u mojim sjećanjima radije joj se divim zbog njene koristi u Zemaljskim klimatskim uvjetima. Sjećam se nevjerojatne zahvalnosti koju sam osjećala prema njemu zbog zaštite koju mi je pružao a znam da me i jako volio. Mislio je da je moj lik izvanredan i sviđala mu se moja koža. Ono što je radio za nas smatrao je služenjem Bogu.

Također mi je veoma važno prisjetiti se botanike. Kao dio mojih obaveza bila sam odgovorna za njegovanje biljaka, i njihov transport na Zemlju kako bi tamo imali što jesti.“

Rosalyn je sjela i pogledala me začuđeno, „Zato želim sve nahraniti u ovom životu. Mislim da to nikada nisam uspjela prevladati. Ako na Zemlji zbog promjena nastane manjak hrane, razumjet ću zašto imam tako snažan osjećaj da tako moram činiti.“

Kada je Rosalyn odlazila iz moje kuće oko mene se stvorila neka nova vrst ozračja. Otišla sam do svoje radne sobe i sjela sam s kamenom Alcheringa. Glas koji je progovorio tog puta kroz mene, bio je nježan i ženski.

„Ja sam Egarina. Došla sam kako bi ti se predstavila. Nemoj se bojati. Mnogi sa zvijezda su ovdje. Pogledaj ocean, način na koji se kreće unutra pa van. Pokret postoji u svemu. Čak se i majka Zemlja kreće. Njen dah ulazi i izlazi upravo kao i plima i oseka. Postoji stalni pokret energije. Uzmi tu energiju u sebe, udahni je i izdahni. Nastaje prekrasno nježno strujanje i ako je u tebi sve dobro, ako ništa ne stvara prepreke, ta energija struji. Ti dolaziš i odlaziš poput daha. Razumiješ li?“

Njen je glas bio umirujući i opuštajući: „Da, mislim da razumijem.“

„Postoji još jedan aspekt tebe a tako je sa svima. S tog stajališta ti djeluješ s više znanja i razumijevanja. Tijelo je prolazno, ono ima jako ograničeni vijek.

Osobnost je međutim linija koja silazi. Stvarno nije važno u kojim dimenzijama djeluje. Znanost i znanje će i dalje djelovati bez obzira da li kroz vašu sadašnju osobnost ili neku drugu. Dolazite s te točke znanja, tako da ne postoje granice.“

Egarina se nježno nasmijala: „Ali draga nemoj srljati zato što si čula druge stvari, ostani tamo gdje se osjećaš dobro u svom srcu.“

I njen humor žene tako plemenitog ponašanja me oduševio.

„Ovdje sam kako bi podsjetila ljude tko oni jesu i kako su povezani s kozmičkim vrstama.

Iako je tijelo s kojim se kreću zemaljsko to nije sve što oni jesu.“

„Zašto to činiš?“ upitala sam.

„To je ispunjenje jednog sporazuma kojeg sam učinila prije milijun godina, obećanje da ću se jednoga dana kada dođe vrijeme, vratiti. To sam obećala dok sam napuštala tijelo u ono vrijeme. Počela sam uviđati i razumjeti što i o čemu je veliki plan, u stvaranju vrste koja posjeduje ljubav, toplinu i mir u svojim srcima. Oni će pomoći da se energije na Zemlji promijene.

Nova vrsta je stvorena, rođena s razvijenijim mozgom, povećanom inteligencijom i tjelesno obdareni do nekog stupnja. Nova vrsta je bila svjesnija obreda i energija. Bili su svjesni Stvoritelja i njegove ljubavi. To ih je razlikovalo od braće i sestara koji su bili stvoreni prije njih.

To je značilo da su Gmazoliki i Dinoidi, vrste koje nisu imale prirodno ugrađenu ljubav i suosjećanje unutar sebe, nisu imali priliku da se utjelove u novu vrstu i iskuse te emocije. Zato smo izgradili kristalnu energiju, a vi je poznajete kao Kristovu energiju u novim zemaljskim tijelima.

To ih je usmjerilo na put na kojem su se mogli dalje razvijati. Sada su mogli dolaziti i odlaziti, prolazeći kroz iskustva tijekom dugih vremenskih razdoblja, a onda su se mogli ponovno

vratiti svojoj kozmičkoj vrsti donoseći sa sobom energiju. Taj će se proces nastaviti sve dok se ovaj dio galaksije ne razvije božansku energiju, ljubav i suosjećanje.“ Zgrozila sam se: „Zar to ne znači da se mnogi ljudi na Zemlji utjelovljuju iz svijeta Gmazolikih i Dinoida, i zar ih to ne čini sličnima Gmazolikim i Dinoidima?“

„Da, tako je, Valerie. Zemlja će uskoro ući u Zlatno doba, doba ljubavi i mira. Toga dana doći će do konačnog izbora. Neki su ljudi o tome govorili kao o Sudnjem danu. To je točno, ali to je suđenje samoga sebe od strane Sebstva. To će biti njegova posljednja prilika izbora. Tada će se morati odlučiti kako bi se slijedilo vodstvo sveobuhvatne ljubavi, ili onog što je dobro samo za nekolicinu. Za mnoge to je jednostavan izbor.

Bit će i onih koji se neće slagati. Kada dođe do tog posljednjeg izbora oni se mogu pokrenuti sa svima nama ili će im se pomoći na nekom drugom mjestu. To nije prijetnja. Svaki mali Zemljanin će izabrati. Nema osude, ali postoje neki čije se energije razlikuju i oni nisu spremni za Zlatno doba.

Obznanila sam ti svoju prisutnost i budi me svjesna. Radim na tome da pomognem pri prelasku. Moraš mi pomoći u tom poslu. Sve što je potrebno je da zapisuješ događaje u jednu knjigu. To će se prihvatiti s ljubavlju i suosjećanjem.“

Nasmijala sam se: „Pa to sam već učinila.“

„Ona knjiga je bila za vježbu, kako bi se zbližile. Sada će ti drugi pomoći da napišeš drugu koja će pričati cijelu priču, a neki su ti već i pomogli. Ona će mnogima pomoći da osvijeste svoja sjećanja. Ne brini o ishodu. Ti si ovdje samo u službi. Duboko u tvojoj duši postoji znanje koje ti govori da je ovo stvarnost. Razumiješ li draga moja?“

Cijela se soba okretala: „Ah, ja.“

Egarina je prošaptala: „Zahvaljujem ti i opraštam se od tebe.“

Čudno je, osjećam se kao da sjedim u mjehuriću. Osjećam kako me gura i ako se nagnem naprijed ono me gura natrag. Mjehurić mi pritišće lice. Sada moram izaći.

Poglavlje 6

Stevenova regresija

Michaelova regresija

Josephova regresija

Moram vjerovati i dozvoliti da se stvari odvijaju svojim tokom, sve dok osjećam da je to ispravno. Ne pokušavaj kontrolirati, Valerie, moli za vodstvo, i čekaj da zvjezdana bića dođu do tebe.

I tako je došao Steven.

Steven je dvadesetogodišnji talentirani slikar koji slika uljenim bojama. Vrlo je visok, prilično osjetljiv i on je medij. Srela sam ga na jednom od naših sastanaka. Kada sam mu pokazala fotografije hijeroglifa, bio je očaran.

Prisjetio se sna u nekom drugom vremenu kada je poput slikara Rafaela klesao neke hijeroglifne u zidu.

Osjećao je da se nalazi u provaliji, mogao je osjetiti prisutnost Rafaela kao i nekog majmunolikog bića. Tada mu se usredotočenost pomakla.

„Vidim sebe kako putujem niz metalni hodnik. Oni rade nešto s energijom što ne razumijem. Ovo je mjesto sačinjeno od metala koje ponekad izgleda kao da nije izrađeno, već izraslo. Metal mijenja oblik u nešto živo. To sjećanje je veoma jasno, te slike izgledaju kao da su dio mene samog.“

Zatvorio je oči. Bila sam znatiželjna i odlučna nastaviti tim tragom: „Pogledaj dolje i reci mi kako izgleda tvoje tijelo.“

„Blijedo je i plavkasto-sivo, izgleda da ne postoje nikakve seksualne funkcije. Sve je tamo ali kao da nije uključeno.“

„Znaš li odakle dolazi tvoje tijelo?“ upitala sam.

„Stvoreno je kao i sva ostala tijela onih koji se nalaze na ovom mjestu. Da, sjećam se ovog, baš sada osjećam sebe u tom tijelu. Ne postoji mogućnost da se po želji napusti to tijelo sada, ono samo tamo leži.“

Čini se vrlo mehaničko ali znam da je to tijelo živo. Kako putujemo tako se sve mijenja, kao na primjer imamo li tri ili četiri prsta. Ne postoje nokti, ali primijetiti da nešto nedostaje dio je kreacije. Znam da stvari neće ostati dugo takve, na tekućoj sam traci.“

Ovo je ličilo na Jamesovu priču kada su ga sklapali u prostoriji ispunjenoj plinom: „Što ti se događa?“

„Upravo me sada stvaraju i što god drugo još čine. Ja plutam u nekoj maternici i odmaram se na tom mjestu. I drugi poput mene su na istom mjestu. Postoji neki čudan novi osjećaj koji mi se ne sviđa.“

„Patiš li?“

„Vrlo blago. Osjećam toplinu nježne čahure u kojoj sam vrlo siguran. Ali postoji i novi neugodni osjećaj kojeg bi ti nazvala bolom. Ta bol je vrlo čudna?“

„Što se dogodilo da osjećaš bol?“

„Što oni čine kako bi kontrolirali stvaranje tijela, na koji način ga pokušavaju pripremiti. Postoje svi ti neuobičajeni osjećaji. Mi se razvijamo nekom brzinom. Ljudi smo koji stvaraju ljude. To je tako jer nam je potrebna tjelesna promjena kako bi mogli naseliti površinu.“

U tom trenutku mi se činilo da sam na pravom tragu: „Kako izgledaju ljudi koje oni stvaraju?“

„Imaju onaj koban strah, te nove životinje niže frekvencije. To nije poput visokog i lakog osjećaja, niska frekvencija izgleda vrlo neobično.“

Steven se počeo nervozno meškoljiti na stolcu, „Sjećam se mnogih borbi i svađa koje su se zbivale u neko sasvim drugo vrijeme. Tko god je donio odluku da napusti planet učinio je to iz najboljih pobuda. Sad sam se ovdje vratio kao majmunoliki stvor i možda to i nije bila najbolja zamisao. Uz sve probleme genetskog inženjeringa to je ostalo neriješeno, nisam se trebao ovdje vratiti.“

Počeo se uzrujavati pa sam pokušala promijeniti temu: „Prije nego što si bio na tom mjestu znaš li odakle si došao?“

„Da, ali ne s ovim tijelom. Oni su više slični onima s haljama. Nisam siguran što se dogodilo, kao da sam se odvojio od plavog tijela.“

„Što se sada događa?“ upitala sam ga. Umirio se a glas mu se promijenio.

„U ovom trenutku vidim nas obučene u obredne odore. Svi mi dolazimo iz istog izvora. Naše cijelo društvo živi u mnogim gradovima, imamo svoj način života i poslove. Prije dva do tri stoljeća bilo nam je naređeno da odemo, postojao je duhovni pokret koji nas je htio izravnati s tehnološkim napretkom. Zato smo svi jednako obučeni za ovaj obred da pokažemo da smo ujedinjeni.“

„Opiši obred koji se odigrava,“ predložila sam.

„Vidim cara guštera koji se pojavio sa svjesnošću Draca kao privremeno utjelovljenje, upravo prije početka obreda. Pored njega na pozornici su kralj gušter i njegova kraljica koji sjede s rukama položenim na ručkama svojih prijestolja.“

Nose purpurne halje okićene teškim zlatnim ukrasima. Kralj nosi crvenu kapu sa zlatom koje se spušta niz njegova leđa. Kraljica koja sjedi pored njega nosi malu krunu na glavi. Oboje nose sve moguće vrste ukrasa.

Imaju beživotni, samouvjereni izgled kojeg imaju vaši današnji vođe. Kreću se polagano i ne pokazuju poštovanje prema nikomu.

Njihova duguljasta lica se sužavaju prema dolje. Oči se nalaze sa strane glave. Široke ruke imaju tri prsta i palac s dugačkim žućkastim kandžama.

Kralj ima tamno crvenu kožu sa zlatno narančastim dijelom ispod trbuha. Koža kraljice je tamno plava. Oči su kristalno modre a njeno je tijelo blago prozirno. Ona djeluje eterično kao da postoji istovremeno u nekoliko dimenzija. Na njenom vratu se mogu primijetiti neki otkucaji. Inače ona izgleda poput kamena, i sada se budi, okreće okolo. Kao da se vraća iz nekog transa. Plave joj oči mijenjaju boju u smeđu uobičajenu boju gušterovih očiju. Dok je u astralu njene oči mijenjaju boju. Kada se vrati ona izgleda poput svih drugih. Izgleda da je njena sumorna svijest kombinacija entiteta. Božanski duh koristi dio nje da bi pristupio ovom mjestu.

S obje strane kraljevskog para simetrično postavljeni nalaze se manja gušterolika bića plave, žute i crvene kože. Izgleda da je plava boja važna gušterima. Ova se skupina puno kreće uokolo i izgleda stalno u strahu.

Druga gušterica je kraljičina sestra. Dobro, nisu rođene sestre već više kao sestre koje su otkrile zajedničku moć. Pored nje stoji nadut gušter plavih očiju. Plave oči označavaju one koji omogućuju prijenos.

S jedne je strane odijeljen prostor zavjesom iza koje je skupina Dracoa. Oni izgledaju veoma zabrinuto i kreću se u krugu. Meditiraju u skupnoj svjesnosti pokušavajući prizvati nečiju prisutnost.“

Eto, ponovno riječ Draco: „Tko su Dracoi, rade li oni s kraljevskim gušterima?“

„Kraljevi su bića ispunjena uputama Dracoa koji im govore što da rade. Dracoi iza zavjese sami očekuju upute od hijerarhije Dracoa. To je zanimljivo, oni misle da će se nešto dogoditi, ali ništa se ne događa.

U prednjem redu gledališta su dostojanstvenici guštorskog naroda. Iza njih sjede visoki vojni časnici. Iza njih su činovnici, birokracija i druga važna bića. Na samom kraju sjede bića sa zvijezda iz matičnog broda.

Oni nisu dobili baš dobra sjedala iako bi ovo trebala biti ceremonija ujedinjenja dviju vrsta. Dvoje prilično neuglednih bića sa zvijezda, komandant i njegova žena se približavaju pozornici. Imaju uobičajeno blijedu kožu tijela, velike crne oči i jasnu spoznaju. Kako su se popeli da bi se susreli s kraljevskim parom, Dracoi iza zavjese su se zaogrnuili kako ih ne bi primijetili.

Dok se približavaju kraljevskom paru žensko biće sa zvijezda telepatski komunicira sa svojim mužem: „Hoće li nam dati?“ upita ona. On odgovara: „Morat ćemo vidjeti.“

„Ustvari ne znam čemu ta ceremonija toliko ima konfliktnih misli. Svatko misli da je obred posvećen nečem drugom.

Žensko zvjezdano biće ima osjećaj da će se guštorski narod iseliti. Bez obzira odakle je dobila tu informaciju ona je došla iz pouzdanog izvora jer Dracoi i guštorski narodi nemaju namjeru napustiti Zemlju. Dok govore da su bića sa zvijezda novi čuvari ništa slično ne postoji u njihovim umovima.

Dracoi su odlučili da je jedini način da zaustave bića sa zvijezda da ih oboje pojedu, ustvari sva ta bića. Ali kada su se neki zaogrnuti Dracoi pojavili iza zastora shvatili su da je nemoguće pojesti komandanta i njegovu ženu. To je bilo stoga što su bili omotani zaštitnim štitom. I tako se ceremonija nastavila.

Simbolično su izmijenili energije između ruku. Svi su gušteri počeli zavijati što je stvaralo odvratni zvuk. Po glasu svakog pojedinca moglo se zaključiti da obred nije uspio. Bića sa zvijezda su razmišljala gdje će ih to odvesti dok su prolazili pored guštera.

Vani je bio veliki bijeli brod. Bića sa zvijezda ulaze u njega i vraćaju se u matični brod.

Čitava ceremonija bila je jedno veliko ništa, a kraljevski par nije ni znao zašto se sve to odigralo. Ti su stvorovi ljigavi i neiskreni ali čine ono što im se kaže. Ništa nije bilo pripremljeno kako bi se obavila ceremonija predaje. Oni nisu znali kuda je to sve vodilo pa su samo slijedili upute. Pod utjecajem Dracoa, car gušter reče kralju, „Sve ih ubij i digni u zrak matični brod.“

Stevenov glas se prebacio u glas diplomatskog tona. Predstavio se kao Binjala iz Elohima, onaj koji je vodio Stevena kroz regresiju.

„Kada se odlučimo manifestirati naš narod ima široke udove i tijelo poput ljudskog. Postoje razni izražaji lica, blaženi rekao bih čak i svemoćni. Mi smo izuzetno prisutni, dapače istovremeno drugačije svjetovni. Neki među nama se brinu o stvarima, a mi se znatno uključujemo u djelovanje. Savjetujemo, imamo veliku tjelesnu snagu i pojavnost. To je ono što činimo kada je potrebno. Možemo istovremeno raditi na šest tisuća mjesta u svemiru odjednom na svim mjestima.

Vidite, trebalo nam je da se mali broj zvjezdanih bića iz raznih dijelova zvjezdanog sustava spuste na planet kako bi nam omogućili da radimo na pojedinostima u osnaženju sveopće energije sfera. Nama je trebao poticaj njihove svjesnosti koji bi se spustio na Zemlju. Rekli smo da to možemo učiniti bez njih ako se ne žele odreći sebe kako bi ih genetski promijenili. Bića sa zvijezda su odgovorila da će dovesti sebe ako dođu na to mjesto. Mi smo to smatrali lošom idejom ali oni su izabrali taj način da bi se pokrenuli.

Oni su bili prilično jasni u vezi s kolonizacijom njihovog društva. Pokušali smo objasniti da bi uvjeti na planetu mogli biti teški i iznimno neprijateljski. Rekli smo im da je mogućnost uspjeha uobičajenog načina koloniziranja bez izgleda. Oni su rekli da je to put koji će održati napredak civilizacije. Odgovorili smo: 'Postoje drugi načini kojima možete raspršiti svoju energiju po planetu, ne trebate tamo boraviti.' Nisu htjeli slušati.

Izgleda da su mislili da je njihova prisutnost potrebna, da će to doprinijeti njihovom smislu za zajednicu kao i svemu ostalome. Rekli su da je lakše dovesti obitelji koje će se polako prilagoditi uvjetima na Zemlji nego da ih mi iskoristimo kao genetske informacije.

Onda smo im dozvolili da tako i učine. Svi smo se složili da će to biti za dobrobit planeta i da će cijela situacija funkcionirati bez greške. Obećali smo im da će sve biti organizirano i sigurno. To je ono što smo im rekli.“

Nasmijao se.

„Bili su uvjereni da će moći učiniti male genetske promjene na sebi tijekom vremena i snaći se. Mi smo sumnjali iako nije bilo mjesta sumnji. Znali smo budućnost. Bili smo samo blago pristojni. Oni nisu imali tehnologiju koja bi im omogućila da prežive, ali su ipak došli.“

Nešto je bilo čudno u tom smijehu.

Stevenova je trznuo glavom i zagledao se u mene hladnim pogledom. Glas mu se promijenio i postao nezadovoljan.

„Predstavljam vam Dracovu svjesnost koja leži u osnovi cara guštera. Ne bi vam se dopao jer sam po osobinama krokodil. Moja je koža žilava s malim kvrgama. Imam široku njušku poput zmaja s mnogo zubi. Imam i široka uha.“

Zastao je i ponovno se ukočeno zagledao u mene. Postala sam nemirna: „Daaa?“

„Naša je posjeta velika čast za narod guštera koji su u nas gledali kao u božanstva. Mi smo njihovi stvoritelji, njihov Gospod i gospodari koji su ih davno prije oslobodili. Odonda smo se kroz prolaz pomakli u drugu dimenziju. Ne bismo mogli manje brinuti o onom što se dogodilo narodu guštera ili za bilo koju drugu kreaciju koju smo stvorili u tu svrhu. Sada smo se vratili i predstavili se na ceremoniji.

Ja se samo nakratko brinem za Zemlju, netko drugi će na nju paziti u budućnosti. Hmmm, vidim sebe kako jedem svjesnost malog majmunolikog bića. Sjećam se kako sam se hranio svjesnošću raznih bića na tom mjestu.“

„Jesti njihovu svjesnost, kakva bića su ti Dracoi? Kako se osjećaš kada radiš tako nešto?“

„Dobro, izgleda da nemam nikakav osjećaj vezan uz to, izgleda da nema stvarnog razloga za ovo što tu činimo. Oh da, mi Dracoi smo došli uzeti zlato koje su majmunolika stvorenja za nas iskopala.“

„Za što koristite to zlato?“

„To je transmutacijska tvar. Nakon što je uzmemo ona stvara male vrtloge u našim tijelima. Taj bijeli prah zlata nam omogućuje da manipuliramo s atomima. Postajemo prozirniji što nam omogućuje da se pokrenemo do druge dimenzije. Upravo se sada krećem kroz vremenski tunel u grad koji izgleda kao da se nalazi negdje u SAD tisuću devetsto tridesete. Prošetao sam pored nekog čovjeka kako bih vidio što će se dogoditi a on je pobjegao vičući. Oh, još uvijek izgledam poput Dracoa. Trebao sam promijeniti tu lik.

Pobjeći bila je najbolja stvar koju je mogao učiniti jer mi se, Dracoi, ne možemo brzo kretati. Znaš, vrijeme koje je potrebno da bi došetao do nekoga dovoljno je da potrošim svu ili dio njegove svjesnosti. Osoba koja je u tijelu to uopće ne voli. Izgleda da nitko ne voli da mu se približite i potrošite ga. To se nije dopalo niti jednoj osobi koju sam pojeo.“

Naduo se i suho zaklepetao.

„Ovo je dio cjelovite osobnosti Dracoa, sjećanje na stotine i tisuće ljudi koji vrište.“

Ideja je bila užasna: „Samo si tako uzimao njihova tijela?“

„Ne kako bi preživio, jeo sam ljude proždirući njihovu svjesnost. Mene se njihova tijela ne tiču.“

„Imaš li kakav osjećaj povezan s time?“

„Kao da posjedujem osjećaje svih drugih. Teško je naći nešto što nije odjek nekog koga sam požderao. Druga je to perspektiva, sada mi cijela ideja zvuči strano ako gledam na takav način. Čini se da su u meni sjećanja svih drugih iako želim nastaviti.“

Svakom sekundom je regresija postajala sve nestvarnijom: „Sviđa li ti se da tako nastaviš?“

„Dobro, ja ne mislim da sam sretan ali nisam ni naročito uznemiren time, vidiš to je samo ono što ja činim. Nikad mi nije palo na pamet da razmišljam o tome da radim nešto drugo. Siguran sam da bih umro da sam prestao.“

„Da li te to zabrinjava?“

„Ideja umiranja? Da, sada da. Užasno je kada si uvučen u središte svih osjećaja ljudi koje si požderao. Kada bi trebao umrijeti to bi značilo da bi stvarno upao među njih.“

Ovo je bilo kao filma strave: „Zvučiš poput Drakule.“

Riknuo je uz smijeh: „Ta riječ dolazi od Draco.“

To ima smisla: „Postoje li drugi poput tebe?“

„Poput mene koji se hrane ljudima? O da, mnogi! To mi svi radimo. I znaš što? Mi Dracoi živimo izuzetno dugo.“

„Postoji li vrsta koja je iznad vas, bolja od vas?“

„Postoje svjesna bića koje mi ne možemo požderati, kristalne strukture pune osjećaja. Obično se to ne događa, mislim obično mi samo krenemo prema nekom i pojedemo ga, nema nikakvih taktika, nikakav stvarni proces.“

Klimnuo je glavom: „U svakom slučaju kada stanemo ispred njih njihova je svijest puno šira od naše. Imamo neko strahopoštovanje prema tim kristalnim strukturama. Nemamo baš neki kapacitet za tu vrst osjećaja ali ipak nešto postoji.“

„Opiši ga“, predložila sam mu.

„Dobro, pokušat ću ući duboko unutar svijesti Dracoa, proći kroz sve te traumatizirane ljude.“ Stevenov glas je opet postao normalan.

„To je nastrano, mogu vidjeti kristal unutar zlatno obojenog valjka nekog uređaja. To se zadržava na mjestu zahvaljujući strukturi kristalnog tijela. Ruke imaju svojstvo poput senzora.“

Steven se naprezao da bi mogao govoriti i onda se Dracov glas vratio.

„U valjku je smješten kristal ispunjen svjetlošću. To mi stvara dojam da je anđeoski predstavnik, kao da su oni uključeni u njegovu izgradnju. Prirodna dubina mraka u Dracou je suprotna tome. Da, postoji neka čežnja prema anđeoskim carstvima.

Taj osjećaj lakoće izgleda veoma privlačno, ali dubina prisjećanja na patnju je tako neizmjerena, dobro to je izgleda nemogući zadatak. Ne vidim način na koji bi započeo pomak.

Izgleda da za nas ne postoji izlaz, način na koji bi promijenili ono što činimo, nema izlaza. Naši su životi tako jednostavni, samo ravno naprijed, izgleda toliko važno nastaviti napredovati.

Vidiš, prije mnogo milijuna godina prijelaz ljudi na Drakonski brod postao je značajan. Prolazeći kroz dimenzionalno more pronašli smo zanimljivu energiju za hranjenje Dracoa. Na neki način to je bilo poput mamca, ti staviš cvijet a mi dođemo poput pčela.

Bili smo u stanju promijeniti neke pojedinosti energetske matrice naše skupine kako bi omogućili ishranu vlastitih uređaja, vlastite procese i sve razne poslove u koje smo uključeni. Tako smo u zamjenu za prilog njihove energije za naše ustroje mi njih integrirali.

Svi oni misle da mi samo uzimamo od njih, ulazeći u njihovu svijest i koristeći njihovu moć. Ali postoji savršena ravnoteža energija, mi dajemo istu količinu Draco energije natrag u zamjenu.

Draco energija je bila korisna u zrcaljenju svjesnosti planeta, jedinstveni entitet inkarniran s bezbroj oblika njega samoga. To je stvorilo prilično moćne kristalne geometrijske strukture za planet.

Zamisli umirući planet s bilijunom stanovnika i recimo samo milijunom duša koje se sve odjednom utjelove, to je na tisuće tijela za svaku dušu. Što je manji broj duša to će zauzeti više tijela. To je poput energetskog nuklearnog rektora koji savršeno zrači. Geometrija duša na planetu postaje spektakularna i pročišćava energiju planeta. Tako, zadnjeg dana obitavanja postojalo bi bilijun tijela i samo jedna duša. Kada ta posljednja duša otiđe cjelokupno stanovništvo u trenutku umire. U tom trenutku planet postaje svjestan samoga sebe.

Posljednja energija na planetu je singularna svijest. Ta energija, ta svjesnost prelazi na planet što mi Dracoi neizmjerljivo volimo, jer je to nama koristan saveznik.“

Ništa od svega ovog nisam razumjela a u njega sam gledala naboranih obrva: „Postoje li Dracoi ovdje u našem vremenu?“

„Ne na ovom mjestu. Mislim, mi smo bili ovdje u prošlosti i ponovno ćemo biti u budućnosti, ali ovog trenutka nismo ovdje.“

To je svakako bilo utješno: „Jesu li Gmazoliki poput vas?“

„Gušteri su više usmjereni na um. Oni se brže kreću i brže djeluju reagirajući jedni prema drugima intenzivnije.

Postoje ženke i mužjaci, imaju u sebi puno agresije. Onaj kojeg ja kontroliram, kralj gušter je jako zainteresiran za moć. On promatra sve situacije u okviru vlastite moći i autoriteta. On nastoji napadati sebe preko drugih, tjelesno ili na drugi način jer uvijek...“

Steven je zastao, dugo. Kada je ponovno počeo govoriti, njegov je glas bio normalan.

„To je ono što je bilo nastrano. Dok se slikalo na dijelu freske sjećam se da sam radio na hijeroglifima. Sjećam se nekog drugog zida, jednog na kojem nisam radio kistom.

Rezao sam pomoću komada metala iz kojeg je izlazila energija i postepeno nestajala. Počeo sam koristiti neki mali alat i on se oštetio pa sam uzeo kamen i nastavio. Ostao sam bez energije pa sam dobio božansku uputu da odem na drugo mjesto. Tamo sam istrgnut iz starih traumatskih uspomena. Tako sam napredovao u savršeniiji životni oblik koji mi je omogućio da činim ono zbog čega sam došao.“

Steven je otvorio svoje velike modre oči i uspravio se uz vedar osmijeh, a na njegovom mladenačkom licu oslikavala se nevinost.

Slijedeće otkriće stiglo je preko Michaela.

Michael je sam posjetio Kariong. U prvih petnaest minuta kada je ugledao hijerogliffe svladale su ga zbunjujuće emocije i slike koje su se pojavile u njegovom umu. Netko mu je dao moj broj telefona. Kada je konačno nazvao, dogovorili smo se da me posjeti.

Michael je u meni pobudio konfliktne emocije od trenutka kada sam mu otvorila ulazna vrata. Obično odmah imam neki osjećaj kada nekog ugledam, pozitivan ili negativan, ali s Michaelom sam osjećala oboje.

Smjestio se u „vruću“ stolicu da pogleda fotografije a ja sam ga strpljivo navela na sjećanja o svemirskom brodu opisujući dva prateća izviđačka broda koji su se spustili na Kariong. U svojim prisjećanjima zapazio je dva anđela koji su ga držali za ruke i vodili ga prema matičnom brodu. Kada sam ga pokušala usmjeriti u brod imao je poteškoća da vidi sebe u brodu pa je počeo govoriti s nekom zadržkom.

„Vidim gmazoliki oblik, mogu osjetiti ruke s hrapavim prstima, to nije normalno.“

„Gdje vidiš sebe?“

„Ja sam na drugom brodu, nešto nije u redu.“

Njegove su zjenice bile širom otvorene u sobi ispunjenoj svjetlošću. Ruke su mu se počele tresti pa sam ga pokušala umiriti: „Sve je u redu, samo promatraj slike. Usredotoči se malo bolje i pitaj anđele što bi oni željeli da ti shvatiš.“

Malo se smirio pa sam ga pokušala uvesti dublje: „Kako izgleda gmazoliki?“

„Ima uske otvore za oči, vrlo prodorne žute čovječje oči. Na zatiljku imaju neku vrstu ljuskave grive i kržljave dlake naprijed. Obučen je u nešto poput pulovera s žutim rukavima. Ima ruke, noge i rep koji se nastavlja na leđa. Njegova je glava u razumnom odnosu s ostatkom tijela ali on je očito gmaz.“

Znam da sam ovdje, ali istovremeno osjećam da sam tamo. Nisam trenutačno u tom tijelu ali doživljavam te osjećaje. Osjećam ljutnju prema tom ljuskavom biću iako sam samo promatrač.“

Michael se namršti: „Ne, to je više od toga. On gleda kroz prozor nekog broda. Meni se čini da je on neki komandant. Sada daje naredbu da se puca na brod, želi da ga uništim. O ne, sada sam usmjerio zrake iz oružja prema svemirskom brodu.“

Na moj užas izgleda da je on Gmazoliki koji je pucao iz neba u matični brod.“

Michael je vrištao dok sam se ja istovremeno osjećala ogorčeno: „Osjećaš li se dobro s tim?“

Tada je njegov glas postao vrlo nježan, „Ne, dio mene pati. Ja sam to biće.“

Iskreno je ridao otpuštajući staru krivnju. Na trenutak nisam znala što mi je činiti. U sebi sam osjećala mješavinu naklonosti i ljutnje. Tada sam shvatila da je on proživljavao karmu kao i ja, što je objasnila Egarina. „Michael, mogu vidjeti da patiš, molim te nemoj sebe osuđivati.“ Odlučno je kimnuo glavom: „Ne, ovdje je veliki brod u obliku gljive koji upravo eksplodira sa stotinama manjih brodova koji izlijeću iz njega. Njegovi dijelovi počinju padati dolje na planet. Izviđački brodovi pokušavaju pobjeći, ali naš brod puca na njih i oni se jednostavno dezintegriraju. To je nečovječno.“

Shvatio je da njegova posljednja primjedba govori o cijeloj priči pa se gorko nasmijao. Bio je očajno ljut na Gmazolikog koji je dao naredbu ali nije mogao naći opravdanja za svoju ljutnju. On je bio taj koji je ispalio oružje. Udaljeni aspekt njega samog se vratio natrag stotine tisuća godina, kako bi mu omogućio da se s njim suoči.

Hladno sam ga upitala, „Što se dogodilo izviđačkim brodovima koji su preživjeli?“

„Timovi su se spustili na planet kako bi ih pronašli i uništili posljednji trag onog što smo učinili. Nije im uspjelo jer ih jednostavno nisu mogli naći. Umjesto toga uzeli su svu opremu koju su bića sa zvijezda iskrcali na površinu planeta. To nam je bilo potrebno za naš rad. Oni su ubili skoro sva zvjezdana bića pa su jednostavno otišli. Isti komandant koji je naredio da se puca, naredio im je da napuste mjesto.“

„Gdje su otišli?“

„Vratili su se na komandni brod. Kasnije brod je nekako preskočio u drugi međuplanetarni prostor pa su otišli natrag na Orion.“

Michael je počeo stiskati prepone, „Osjećam strašnu bol u trbuhu kao da me nešto probolo. Oh, neki me Gmazoliki ustrijelio. Možda nisam s Oriona, mislim da sam bio na brodu sa zvijezda. Da, neka mi bude dozvoljeno da budem sa zvjezdanog broda.“

Njegov je pogled šarao cijelim prostorom kao da je istovremeno bio i na matičnom brodu. Bilo je to veoma zbunjujuće.

„Ne, Gmazoliki je dio mene. Osjećam kao da dajem naredbu da se uništi zvezdani brod iako znam da sam stajao pored komandanta.

Sada sam dolje na površini i osjećam da teško dišem. Tada vidim drugačiju vrstu Gmazolikog stvora s groznom išaranom crvenom i crnom kožom. On ima one strašne crvene oči. Ima pištolj s nekom vrstom uređaja. Izvadio ju je i uperio u mene pa sam pao na tlo. Nešto toplo je ušlo u moj trbuh.“

Michaela je uhvatila panika kao da je uistinu pogoden. Pokušala sam ga smiriti,

„Pogledaj dolje prema svojim rukama i dlanovima. Opiši ih.“

Bio je iznenađen, „One izgledaju ljudski s pet prstiju ali podlaktica i nadlaktica su tamne i ljuskave.“

„Da li si tako izgledao na brodu?“

„Teško je reći jer sam imao uniformu na sebi. Ona je crvenkasto smeđa s žutim rukavima i znakom na desnoj ruci.

Sjećam se da sam prolazio kroz atmosferu planeta u brodu a onda sam trčao u zaklon.

Tada su došli i pucali u mene. Čudno je, kao da sam istovremeno na dva mjesta.

Ne osjećam se dobro. Osjećam se nečasno. Sve se ispremijevalo, svemirski brod koji je eksplodirao a onda moj brod koji se spustio. Neka bića su ranjena a mene su ustrijelili.

Imam dva različita stopala. Jedno ima plivaće opne a drugo pripada biću sa zvijezde.

Kao da se istovremeno nalazim u dvije osobe, to je vrlo zbunjujuće.“

Zamolila sam ga da otpusti onaj dio kojeg smatra bezvrijednim. Počeo se smirivati ali je još uvijek izgledalo da teško diše a ta mi je reakcija u mojoj dubini bila dobro poznata.

„Ozračje je veoma vlažno. Mislim da se sjećam kako sam bio biće sa zvijezda koje je sišlo na planet u izviđačkom brodu. U onom koji je pukao na pola i pao u vodu.“

Onda je pogledao gore prema meni vrlo jasnog i mirnog pogleda, „Ne, ja znam tko sam.“

Njegov je glas postao vrlo nježan a niz obraz mu je klizila suza, „Igram ulogu dobrog i lošeg momka. To mi omogućuje da vidim obje strane istog novčića, a između toga manjak suosjećanja. To je moja lekcija, razumjeti tugu kako bih mogao osjetiti suosjećanje a onda ljubav.“

Nasmijao mi se, „Velika ti hvala na pomoći“. Tada je Michael ustao i izašao kroz prednja vrata.

Imali smo sastanak na imanju Alcheringa u nedjelju, pozvali smo sve prijatelje i susjede da nam se pridruže i opuste na neformalnom pikniku. Kako je dan prolazio tako su mnogi došli i otišli. Jedan posjetitelj, Joseph je došao do mene da porazgovaramo. U njegovim sam očima vidjela nevjerojatnu ljubav koja se širila i na mene. Bila sam zbunjena jer sam jedva poznavala čovjeka ali sam prepoznala njegovu potrebu da mi nešto kaže.

Sjela sam pored njega u radnoj sobi, pokazala mu fotografije Karionga, kamen Alcheringa se nalazio u blizini i on je izmamio sjećanja iz daleke prošlosti. Na početku je Joseph bio smiren ako i ja.

„Uh, Zemlja je dalje s lijeve strane. Komandant stoji iza mene. Sjedim ispred kružne ploče s instrumentima a prozor je ispred mene. Čini mi se da netko sjedi meni s desna. Osjećam zakrivljenost Zemlje. Imam osjećaj prolaza mnoštva brodova.“

„Okreni se i pogledaj komandanta iza sebe, možeš li ga opisati?“

„On je tamno crveni bezdušan gmaz.“

Kosa mi se na zaglavlju digla u zrak: „Crveni pa još i gmaz?“

„Da, on zapovijeda.“

„Opiši njegovu uniformu.“

„Crvenkasto smeđe je boje s žutim rukavima i znakom na desnoj ruci.“
Pomislila sam na Michaelovo svjedočenje. Bila je ovo podudarnost koja je istovremeno bila i jasna i zbunjujuća. Možda su svi tako odjeveni: „Kako si ti obučen?“
„Ja sam operater zračenja čestica a uniforma mi je srebrna.“
Dobro, možda ih je bilo dvoje: „Komandant ti nešto govori. Što ti je rekao?“
„Pucaj“
„Što, rekao je pucaj?“
Joseph je suosjećajno klimnuo glavom: „Rekao je pucaj, pucaj.“
Spopao me jeziv osjećaj: „Možeš li vidjeti u što pucaš?“
Prolazile su minute a on nije ništa govorio. „Nastavi govoriti“ predložila sam mu.
„Vidim svemir i zakrivljenu površinu Zemlje. Čini mi se da mnogi brodovi dugmastog oblika napuštaju veliki brod. Eksplozija, ogromna eksplozija.“
Ljtnja je u meni rasla: „Kakav osjećaj to u tebi izaziva?“
„Nije dobar“
„Zašto nije?“
„Jer sam ja to učinio.“
Tu sam počela malo vikati: „Ti si to učinio, zašto si to učinio?“
Josephove ruke su počele drhtati: „Moj mi je komandant rekao da pucam, rekao mi je da ispalim i ja sam to učinio. Nešto poput svjetlosne eksplozije se velikom brzinom kreće, poput nuklearne fisije nevjerojatne snage.
Projektirana zraka je zvuk koji privlači, to jako dobro razumijem. To privlači na frekvenciji koja je slična sastavu materije koju razara, slična vibracija s mnogo višom amplitudom koja uzrokuje razaranje, kao kada pjevač pjeva jako visoki ton i razmrskava čašu.“
Osjećala sam odbojnost svakom niti svoga bića ali sam znala da trebam nastaviti. „Vrati se u svojim sjećanjima kako bi otkrio zašto si tamo gore, kako si tamo dospio?“
„Mi smo došli iz unutrašnjosti Zemlje, tamo postoji ogromna vojna postrojenja iz kojih polijećemo. Promatram kako ovaj brod izlijeće iz duboke pećine unutar Zemlje. Naravno ovaj pothvat je veoma podmukao.“
„Zašto misliš da je podmukao ako si vojnik?“
„Jer postoji dogovor da ta bića i njihov brod moraju stići sigurno. To je podmuklo.“
Joseph se slomio i rasplakao. Moja se ljtnja rasplinula.
„To je strašna stvar koju činimo a nismo zli. Znam što činim a istovremeno znam da je to loše. Zatočen sam u toj situaciji a moram nastaviti raditi znajući da to ne bi smio.
Kako sam u vojsci moram slušati naredjenja. Ne možete od toga pobjeći. Jer ako ...“
Joseph je teško disao dok je pokušavao prestati plakati. Prošlo je nekoliko minuta a da se ništa nije izgovorilo. Lagano sam mu dotakla rame: „Što bi se dogodilo da si se pokušao pobuniti protiv naredbe?“
„Trenutačno bi me uništili.“
„Kako bi te uništili?“
„Sa svjetlom, to se može učiniti očima, oni to mogu pogledom.“
„Pogledom? Jesu li to gušteroliki sa sposobnošću predviđanja ili Dracoi?“
Joseph je klimnuo glavom: „Ne znam.“
„Vratimo se natrag prije tog podmuklog čina, jesi li ikada sreo nekog sa zvjezdanog broda?“
Izgledao je zbunjeno: „Kojeg broda?“
Odjednom sam bila nestrpljiva: „S matičnog broda, s onog s kojeg su došla bića s ljubavlju. Jesi li ih negdje već sreo, možda na tlu?“
„Ne, susret je održan s vrhovnim ... Ne mogu se sjetiti imena, ali dogovoreno je da je ta stvar izmakla kontroli i treba je okončati. Mi ćemo otići i ostaviti ih da u miru naslijede Zemlju. To je odlučeno, tamo su bića koja nose purpurne ogrtače.“
To je bila poveznica sa Stevenovim svjedočenjem: „Jesu li oni narod guštera?“

„Da, jesu.“

„Da li narod guštera u ogrtačima govori da je vrijeme da odete?“

„Da. Davno prije mnogi među nama su bili uključeni u genetski inženjering. Stvari su otišle daleko van kontrole pa su Zemljom lutali divovski stvorovi a planet je postao jako nesigurno mjesto. To je bila moćna stvar koja je eksplodirala i postala beskonačna.

Svi su pokušavali uništiti jedni druge u pokušavaju da budu veći i bolji. Ta kompetitivnost je proizašla iz moći i gramzivosti. Oni su križali razne vrste kao što se dječaci igraju velikim igračkama poput muškaraca. Postojalo je potpuno nepoštovanje života.“

Malo sam umirila situaciju, „Da li znaš s kim su se oni dogovarali?“

„Oni su blijedo plavi. Ima nešto u vezi s tim bićima, poluprozirnost koja je u potpunoj opreci s gustom materjalnosti naroda guštera među kojima sam se i ja rodio. Lakoća i čistoća. Oni samo što ne lete kad se kreću. Nevjerojatno su blagi i umiljati.

Postoji dogovor da će vrsta gmazova zaista napustiti Zemlju. Ali oni su prepređeni i podli a ne drže se dogovora. Rekli su da će otići a neće, oni su ovdje još i danas.“

„Gdje?“

„U unutrašnjosti Zemlje.“

„Jesu li se promijenili?“

„Ne.“

To je bilo područje u koje nisam željela ulaziti: „Vratimo se na mjesto gdje si se koristio oružjem protiv matičnog broda. Vidiš manje brodove koji odlaze. Jesi li svjestan onog što se događa, postoji li naredba da ih se slijedi?“

„Da. Zato što sam se kolebao dok sam pucao komandant mi je naredio da slijedim dva broda koji su se kretali prema jugu. Ušao sam u brod dugmastog oblika koji je napustio komandni brod. Krenuo sam u potjeru i uspio ih vidjeti ispred sebe.

Lijep je dan a oblaci bijeli i okruglasti. Jedan njihov brod se srušio i raspao u vodi. Drugi se sigurno spustio. Mislim da su svi ostali brodovi koji su pokušali pobjeći uništeni.“

„Da li si pokušao uništiti preostali brod?“

„Ne, to bi bilo podlo jer nema načina da se ta bića brane. Želim naći neku alternativu. To se događa prije nego sam se osvijestio i okrenuo Bogu. Nešto se u meni probudilo ali ne znam što je to.

Bio sam prisutan njihovom prvom diplomatskom susretu na Zemlji i zadržao sam osjećaj blagosti i umiljatosti tih bića. Osjećam patnju zbog onog što sam učinio, zbog onog što mi je bilo rečeno da učinim. Obratio sam se svom majčinskom božanstvu u potrazi za kaznom.

Tražio sam, ne znam.“

Joseph je zastao na trenutak kako bi se sabrao.

„Možda će svi umrijeti, ali ja im jednostavno ne želim pomoći. Odlučio sam pobjeći osjećajući da je podmuklo što slijedim ta bića.

Moj se brod spustio okomito na čistinu blizu grmlja i velikih stijena. Izašao sam i krenuo kroz grmlje do obale jer me privlači plavetnilo. Dok sam gledao prema vodi i obali prvi puta sam ugledao Rosalyn.“

Ova je napomena bila veliko iznenađenje. Rosalyn je Josephova žena u ovom životu.

„Našao sam je na obali i jedino što osjećam je njena blagost. Njena je koža poluprozirna, ona je tako draga.

Vidiš, kada si samo s vlastitim narodom onda je to sve što znaš. Ali kada odjednom vidiš drugo, tu nježnu ženstvenost to je nešto novo.

Ona je ranjena a ja joj želim pomoći. Imam osjećaj da je trebam ohrabriti, ali ne znam što učiniti. Ona je jedva svjesna i u stanju šoka ali me može vidjeti. Ona me prihvaća iako zna da izgledam tako različito. Zato jer je osjetila da me zanima ona se nije boji. To je poput ljepotice i zvijeri. Ja sam ljuskav s dugačkim pandžama. Ako je pokušam svojim rukama

dodirnuti mogao bi je ozlijediti, ona je tako nježna. Osjećam se tako nezgrapno, ali dobroćudno nezgrapno.

Dvoje drugih ranjenih izašlo je iz vode u stanju šoka. Osjećam prisutnost drugog bića i okrenuo sam se da ga vidim. On je jedno od naših majmunolikih bića. Ima tamnu kožu i kovrčava dlaka mu prekriva cijelo tijelo. Nešto nosi, možda koplje. Izašao je iz grmlja i začuđeno promatra kako bića nježne plave kože izlaze iz vode.

Tada se pojavilo sunce iza oblaka a plava bića su počela vrištati od boli.“ Spustio je glavu i trenutak je bio u tišini.

„Moram naučiti ispravan način kretanja prema svjetlu, to je slijedeći evolucijski korak. Način na koji sam poznavao život do ovog trenutka je vrlo sebičan, sve radiš za sebe bez obaziranja na druge. To je problem našeg društva. Ja sam u vojsci i kada smo zajedno ako ne radimo kao tim jednostavno nas unište. To je način da se održi red koji nam je potreban. Odjednom sam se našao kako promatram eksploziju, kako uzlijećem u brodu idem u potjeru a kada sam ugledao bića sa zvijezda dezertirao sam.

Osjećam se odgovornim za to kako se oni osjećaju a istovremeno znam da sam ja izazvao njihove traume. To je različit način postojanja više od usredotočenja na sebe samog. Za mene je to nešto potpuno novo poput cvjetanja.

Ta bića imaju skupnu svijest i svi su okrenuti potrebi da jedni drugima pomognu. Ne postoji razdvajanja na pojedince kao u mom društvu.

Oni me prihvaćaju i opraštaju mi ono što sam učinio. Činim najbolje što znam kako bi im pomogao da prežive ovu strašnu situaciju. Zauzvrat oni mi pružaju svoju ljubav, nešto različito od svega što sam ikada znao.

Moraju uzimati hranu sa Zemlje. Mogu pomoći ljudima sa zvijezda da osvijeste koje su biljke opasne za njih zbog molekularnih vibracija, iako ne mogu učiniti ništa da bi ih zaštitio od bakterija i kukaca koji uništavaju njihova osjetljiva tijela.

Između mene i Rosalyn razvija se sklonost. Ona mi pomaže samo time što je ono što jest. Što više napredujem više učim o kvaliteti života, sklonostima i iskrenosti.

Promijenio sam se, moje kandže više nisu tako šiljaste. To znači da mogu dodirivati ta bića. Obožavam doticati mekoću njihove kože, tu nevjerojatnu nježnost.

Bića sa zvijezda su shvatili da je jedini način da nastave kao stanovnici Zemlje da se križaju s nekom postojećom vrstom koja je ovdje u stanju napredovati. Oni su izabrali one male dlakave, vrstu koju smo mi stvorili.“

Sada sam razumjela zašto su se preživjeli s Rexagene križali s majmunskim stvorenjima.

„U novim bićima gustoća kostiju se treba povećati kako bi podnijeli atmosferski pritisak, kako bi bili fizički dovoljno jaki da bi mogli živjeti na Zemlji. Bića sa zvijezda dolaze iz potpuno drugačije atmosfere pa su im tijela puno nježnija. Njihovi potomci trebaju ojačati. Njihova koža ne može podnijeti izloženost sunčanim zrakama pa se njihova tkiva moraju mijenjati. Da, bila je potrebna promjena. Uzeo sam nekoliko uzoraka krvi od dlakavih. Učinjene su neke konverzije a uzorci su ubačeni u zvjezdana bića.“

„Koje su bile posebnosti križanaca?“

„Pojavile su se na molekularnoj razini.“

„Misliš na DNK?“

„Da, to je točno ali vidiš ja više nisam tamo jer su oni došli i uhvatili me.“

„Uhvatili te, tko je došao i uhvatio te?“

„Moj komandant je došao po mene, i uništio me.“

„A što se dogodilo sa bićima sa zvijezda?“

„On ih je ostavio tamo.“

„Da li znaš zašto ih je ostavio?“

„Ne, mrtav sam.“

Joseph je otvorio oči i tužno me pogledao.

Ove tri regresije su mi pomogle da shvatim kako je važno nikoga ne prosuđivati. Mi svi proživljavamo svoje uloge u raznim tijelima, ovdje na Zemlji i u kozmičkim svjetovima. U našim kolektivnim iskustvima svi ćemo vjerojatno uspjeti shvatiti suosjećanje i ljubav. Steven je vidio Dracoa koji je naredio kralju guštera da uništi bića sa zvijezda. Michael je vidio Gmazolikog komandanta koji je naredio da se puca u matični brod. Joseph je vidio operatera zrake koji ga je konačno uništio. To su dragi i ljubazni ljudi koji se nikada nisu sreli. Svaki je došao do mene da bi se prisjetio uspomena koje su savršeno povezane. Na neki način osjećala sam se malo zbunjena a u meni je ostala i neka ljutnja. Ali sada imam šire razumijevanje o tome kako su se stvari odvijale a život više nije tako jednostavan kao prije. Izgleda da je smisao velikog dijela ljudske vrste da oni koji su proživjeli u Dračkim, Gmazolikim i Dinoidnim kulturama dobiju mogućnost da prožive ljudski život. Mi smo drugačija bića u ovom dijelu galaksije sa ugrađenim razumijevanjem ljubavi i suosjećanja. Ljudi su dolazili kao da je svatko imao broj. Egarina me podsjetila, „Važno je da budeš dostupna, nemoj dozvoliti da te neki drugi posao zaokupi.“

Poglavlje 7

Robbina regresija

Alcheringa govori o kraju Rexagene

Glendina regresija

Robbie je nastavila: „Nismo na pravom mjestu.“

„A gdje bismo trebali biti“ odgovorila sam.

„Ne ovdje, nismo gotovi, ne mogu vidjeti da li ovo uopće radi. Nitko iz ove skupine nije usklađen s mojim vibracijama i načinom na koji radim. Ne znam točno kako ću biti u stanju sama kodirati.“

Njeni su me izrazi malo zbunjivali: „Da li se povlačiš odavde sada ili nekom drugom prilikom?“

„Drugi put. Jako sam zabrinuta. Ne mogu primijetiti život na ovom mjestu. Jednostavno nema nas dovoljno. Trebalo bi nas biti osam s mojom vibracijom.“

„Što se dogodilo ostalim koji imaju tvoju vibraciju?“

„Jednostavno su ih otpuhнули, sve je bilo nenadano. Ne znam zašto sam ovdje s ovim ljudima, njihovo je porijeklo drugačije.“

„Kako se razlikuješ? Pogledaj svoje ruke, reci mi što vidiš?“

Robbie je počela mumljati dok je okretala glavu čvrsto zatvorenih očiju: „Hmmm, ovo su moja osjetila, da. Postoje kružnice na rukama s četiri kristalna prsta.“

Pao mi je na pamet Stevenov opis kristalne svjesnosti unutar valjka: „Jesi li ti kristalna svijest u zlatnom valjku, poput kristalnog robota?“

„Da, skupina nas radi telepatki kako bi donijeli znanje i informacije. Mi ne možemo raditi s drugim ljudima na isti način, oni jednostavno nisu centrirani.“

„Odakle dobivate to znanje?“

„Stiže s Elohima, oni su moj izvor.“

„Nešto se dogodilo, ne znam zašto sam na ovom izvidničkom brodu. Trebala bi biti sa svojom vrstom, ali ovi su me ljudi zamolili u zadnjem trenutku.“

Naš se brod spustio i jedini je koji je preživio. Ne znam razlog zbog kojeg sam ovdje, do sada mi se nije otkrio. Svi dolaze k meni i žele znati, ja sam radio prijemnik ili predajnik frekvencija.

Oni ne znaju kako ovdje preživjeti, a osjećaju da bi ja mogla pomoći. Ja nemam znanje koje oni traže. To nije ono što činim. Imam vibraciju koja im pomaže da čine ono što čine.

Moja je uloga poticati sklad, podizati na visoku frekvenciju. To je zato jer mogu to primati i prenositi vrlo lako. Taj će zvuk svakog dovesti vrlo brzo u ravnotežu.

Oni su jako zabrinuti a ja se moram odvojiti. Ne mogu se uskladiti kada sam bombardirana informacijama. Osjećaj straha i pitanja stvaraju situaciju u kojoj ne mogu funkcionirati. Moram se odvojiti kako bi se uskladila s vibracijama, da bi iscjeljenje prodrlo u skupinu. To je velik posao jer sam ovdje jedina od svoje vrste.

Ovdje postoji opasnost i preživljavanje je prvi cilj. Nitko ne zna da li možemo preživjeti ovdje.

Postoji način za pročišćavanje vode, oni ne mogu piti vodu. Elohimi mi pokazuju kako u vodi ima bakterija koje štete bićima s broda. Oni ne smiju dirati takvu vodu. Ona je previše topla za moj ustroj. Ne mogu funkcionirati u toplim uvjetima, jer potičem iz svježeg podneblja.

Ova bića, njihov strah za preživljavanjem, želja da imaju sve pod kontrolom, od svega toga se gušim. Meni je potrebno je tišina i unutarnji mir. Moram se usredotočiti a ne mogu naći gdje. Daleko sam od doma ali znam što se događa. Moram druge zamoliti da se smire i puste me na miru kako bi mogla primiti informaciju.

Ako uronim u strah i emocije prekida se mogućnost povezivanja. Neki u skupini su snažno uključeni u informacije. Njihova je uloga razvrstavati i prebacivati informacije što me onemogućava, pa to osjećam kao bombardiranje. Moram razabrati gdje mogu biti od najveće sveobuhvatne pomoći, a trebam i preživjeti. Kako bi ih inače mogla zaštititi?“

Drugi dio Stevenove regresije mi je pao na pamet: „Da li ste ti i ostali iz tvoje skupine štitili bića sa zvijezda na ceremoniji primopredaje?“

„Jedna od naših uloga je detektiranje, otkrivanje svega što oduzima visoke frekvencije. Sve što spušta frekvenciju uključuje sigurnosni sustav jer u konačnici bi ta frekvencija mogla onemogućiti funkcioniranje bića sa zvijezda.“

Na tren se promijenilo Robbieno raspoloženje: „Mi poznajemo Dracoe i njihovu glad ali to je kao da se ljudska bića drže pod vodom i očekuje od njih da budu sretni dok ne mogu disati.“ Robbieno lice je ponovno bilo zabrinuto: „Elohimi mi govore da se mora nastaviti rađanje jer preživljavanje ovih bića ovisi o tome. To se ne može jednostavno obaviti unutar skupine, mora doći izvana. Moraju naći najrazvijenije na ovom planetu i rađati djecu u kombinaciji s njihovom vrstom.

Kada sam prenijela tu informaciju mnogo se govorilo. Teško im je razumjeti da mogu funkcionirati samo u tišini jer prikupljam vibracije koje dolaze izdaleka. Elohimi će osigurati znanje, učinit će vrstu dostupnom i osigurati korak po korak ono što je potrebno da ova misija uspije.

Bića sa zvijezda kažu 'Reci im neka dođu i odvedu nas'. Svi postavljaju pitanja i iz njih se širi strah. Rekla sam 'Odmaknite se, odmaknite se, vaša je uloga da ste došli a moja da vam govorim. Postoje bića u skupini koja imaju znanje za novo rađanje'. U miru će se prisjetiti što im je činiti umjesto da dozvole da budu uvučeni u ovu vibraciju straha.

Veliki je zadatak pridobiti ih da se smire. Oni žele da im pružim viziju budućnosti kako bi ih umirila, njihove telepatske sposobnosti nisu tako snažne. Da bi ih ohrabrila svakom sam omogućila da vidi u mraku. Elohimi su rekli da će ih to osnažiti. Zabrinula sam se da li ću moći obaviti zadatak, izgleda ogroman. Bića sa zvijezda su različitog porijekla. Svaki postavlja pitanja koja potiču još nova pitanja. Osjetila sam da se moram odvojiti od pitanja i jednostavno ući u sebe, tamo se mogu odmoriti.

Mnogo stvari o kojima su razgovarali nisam znala, to je njihovo područje stručnosti. Netko govori o hrani. Netko drugi o vodi za piće i kako je mogu učiniti pitkom. On je dobio simbole kroz snove i sada ih se sjetio pa se mogu povući postrani i šutjeti. Stvari su se počele mijenjati. Sve im je dano telepatskim putem pa se počinju prisjećati svojih uloga.

Unosim u njih energiju Elohima kako bi pomogla s učitavanjem onog što oni trebaju činiti. To je početak a oni još nisu usklađeni s okolinom u kojoj se nalaze. Prisutnost Elohimске zrake olakšava mi jer sada mogu funkcionirati.

Dovedena sam u ravnotežu s onim što jesam i to se usklađuje s ostalima pa se i oni također osnažuju putem zrake. To je moja uloga. Sposobnost skupine je divna.

Bića pitaju zašto se ne može poslati više nas. Kažem im kako je to ogroman zadatak koji se treba obaviti. Kada jednom započne doći će ih više ali sada nisu potrebni.

Oni ne razumiju da se na njihovu vrstu lako utječe vibracijama koje potiču s ovog planeta.

Oni ne vide što se zbiva. Ja mogu vidjeti jer je moje usklađivanje finije i kada dođe nešto što nije visoka vibracija, to trenutačno osjetim.

Osjećam gustoću i frekvencije koje prožimaju planet. To je vjerojatno prirodna pojava. Ne znam da li da omogućim zasićenje te frekvencije unutar sebe ili da održim moje izvorne. To je moja dilema. Hoću li bolje funkcionirati ako postanem jedna od njih pa se ponovno povežem, ili bi trebala zadržati svoju osobnost i osjećaj odvojenosti? Nisam sigurna ali učinit ću bilo što koristi sveopćem dobru. Nalazim se u nezgodnom položaju ali očito je to moja odluka. Što ovdje radim?

Vidim ova smiješna bića koja izgledaju poput visokih medvjeda. Oni su prijateljski raspoloženi ali imaju veoma nisku frekvenciju.“

„Zašto kažeš da liče medvjedima?“

„Jaki su, dlakavi i veoma gusti. Ne postoji kompatibilnost i ne znam kako će to učiniti.“

„Učiniti što?“ upitala sam.

„Postoji potreba za povezivanjem s tom vrstom kako bi se osigurao opstanak u budućnosti. Doktori su se sjetili što mogu učiniti kako bi oplodili te životinje. Ne vidim kako će to biti moguće ali to je informacija koju su mi dali Elohimi. Moram slijediti ono što mi je rečeno, ono što znam da je ispravno.

Izgleda da ću biti ovdje veoma dugo. Moram služiti tamo gdje mogu i kada mi je potrebno odmoriti se. Svatko mora naći svoj put. Ne mogu preuzeti odgovornost za sve. To je teško jer vidim da su zdvojni a kada bi uskladili svoje vibracije oni bi znali. Moram se i od toga odvojiti kako bi zadržala povezanost tijekom dugog vremenskog razdoblja.

Mnoge su mi stvari pokazane kako bi mogla razumjeti. Ispred vremena sam i bebe će se roditi. Moja je uloga ovdje da svaku dušu kodiram Elohimskom frekvencijom kako bi se puno kasnije probudili.

Povezat ću se s tom vrstom tijekom vremena i kada ovaj planet bude prolazio kroz evolutivne pomake ponovno ću se s njima povezati. Probudit ću sjećanja u njihovim srcima, sjećanja na to tko oni uistinu jesu. Sad oni potiču od životinja i jako sam zabrinuta zbog ishoda. Elohimi su me razuvjerali ali nisam sigurna.“

Suze potekoše Robbieniem licem.

„Poznate su mi mnoge duše i bit ću povezana s njima do kraja postojanja ovog planeta. Trebat ću se ponovno povezati s njima na raznim stupnjevima njihovog razvoja, kroz mnoge živote.

Rečeno mi je da će to uspjeti, ali nisam sigurna.

Kad se ugradi vibracija uvjerenam da će ih to održati na životu. Misliš da hoće ali nikada ne znaš sigurno. Trebalo nas je biti mnogo više ovdje, a ima nas tek nekoliko. Sva utjeha i povezanost stiže od onih koji nisu ovdje, tako sam različita.“

„Vjeruješ li ono što ti Elohim govori?“

Izgledalo je da je Robbie dugo šutjela. Tisuću emocija prošlo je preko njenog lica, „Ništa ne znam o njihovim sposobnostima i samo znam da će sve biti dobro. Ono što trebam je prihvatiti prvo dijete svojim sensorima, osjetiti frekvenciju njegove vibracije i znati.“

Zamolila sam je da se pomakne unaprijed u svom sjećanju do trenutka u kojem je držala dijete.

Robbie se nasmiješila: „Oni su dobro, mogu telepatski komunicirati sa svakim. Oni su majmunolika bića, snažna s mekim srcem.“

„Tko su njihove majke?“

„Postoje razne jer pokušavaju naći pravu kombinaciju. Neke su bića sa zvijezda a neke majmunolika bića.“

„Da li su djeca koja su rodila bića sa zvijezda različita od djece majmunolikih? Jesu li pametniji?“

„Nemam tu informaciju, radim na svoj način. Mogu komunicirati sa svima ali ne znam. To nije potrebno.“

Predložila sam: „Pomakni se naprijed kroz vrijeme do trenutka kada ćeš napustiti Zemlju.“

„Komunikacija s Elohimima nije onako jasna kao na početku i postaje teža. Sada sam između dva svijeta, ne u mom, niti u ovom. Moj mehanizam postao je veoma star i ne znam još kako dugo mogu funkcionirati ovom brzinom. Vibracija ovog planeta brzo me troši pa moram nadoknaditi energiju.“

„Jesi li zabrinuta?“

„Još ne znam da li će oni biti dobro. U njihovim srcima postoji nježnost i osjećajnost ali i grubost u ovom svijetu. Ne znam kako će izaći na kraj s nježnošću unutar i grubošću izvana. Sada moram otići, ne mogu ostati dulje. Dolaze drugi, oni mi pokazuju budućnost.“

Robbie se nasmiješila i zagledala dublje: „To je izvor, takva svjetlost, takva ljubav i radost. Vijeće je zadovoljno s onim što se dogodilo. Postoje problemi ali oni su jako zadovoljni s ishodom. Sada će doći drugi.“

Bilo je teško i tako dugotrajno. Pokušavaju mi pomoći da prođem kroz to. Pokazuju mi obiteljsko stablo od početka do današnjih dana, tranziciju i stvarnost. Stabla imaju po sebi mnoštvo malih lica. Oni mi to pokazuju, kako vrijeme prolazi stvari se mijenjaju i drugačije su. Kažu mi da se razvedrim, otpustim jer je sve dobro.“

Robbie je otvorila oči i pogledala me: „Da, sve je dobro.“

Nasmiješila sam joj se: „Osjećaš li se sada bolje?“

„Drugačije, sada imam uvid u ogroman smisao odgovornosti koji sam osjećala cijelog života.“

Robbieina regresija mi je ostavila osjećaj da sam komunikator koji nije uspio prenijeti njen iskaz kristalno jasno na Zemlju, ostavljajući ih sve odsječene od temelja doma. Zašto nisam uspjela?

Trebala sam Alcheringu da mi pomogne sa sjećanjima pa sam ga zazvala imenom.

„Dobro jutro draga moja, jako sam sretan što si me pozvala. Jako mi nedostaje razgovor s tobom i želio bih s tobom popričati o tim stvarima. Nadam se da ćeš me češće zvati.“

Prošlo je neko vrijeme: „Da, naravno Alcheringa. Žao mi je što se nisam javljala. Stalno mislim na tebe. Zanima me možeš li mi pomoći. Željela bih razgovarati o vremenu kada je matični brod eksplodirao. Znam da se sve dogodilo vrlo brzo.“

Možeš li mi reći što se dogodilo s kristalom za komunikaciju, zašto ga nisam poput Egarine, mogla donijeti?“

Izgledalo je kao da Alcheringa odmjerava valove moga glasa koji su otkrivali moje emocije.

„Draga moja, moraš prihvatiti činjenicu da tada nije bilo vremena da se bilo što učini osim da se odjuri do prvog spasilačkog čamca. Kada je brod počeo tonuti i eksplodirao, nije bilo više vremena za bilo što. Ustvari, nisi imala ni vremena da povedeš svoju djecu ili supruga.“

Bila si u drugom dijelu matičnog broda koji je brzo tonuo da bi stigla do čamca za spašavanje. Svi su znali što će se dogoditi pa si se brzo kretala. Jako si brinula za svoje voljene i za kristal, naravno.“

„Kako se Robbie našla na čamcu za spašavanje?“

„Kako si se kretala prema čamcu za spašavanje došla si do jednog kristalnog robota. Imala si prisutnost duha da zamoliš robota da dođe s tobom jer je tvoj instinkt znao da će to biti potrebno. U umu si vidjela što će se dogoditi s matičnim brodom.“

Intenzivno žive boje sijevnule su mojim vidnim poljem a čula sam glasnu zvonjavu u ušima. Osjećala sam kao da se moja sjećanja odigravaju izvan mene.

„Sada se prisjećaš sna kojeg si sanjala prije mnogo godina kada si vidjela kako je matični brod eksplodirao. Izgledalo je poput nuklearne reakcije a na neki način je to i bilo. To je sjećanje koje si vidjela u svom snu. Ti se sjećaš mnogobrojnih boja ali ultraljubičasto plava je ona koje se posebno sjećaš. Možeš li vidjeti kako se to sve naglo dogodilo?“

„Da“, rekla sam prisjećajući se boje tragičnog plavog svjetla. Ogrnula me mješavina tjeskobe i duboke tuge.

„To je ono što se dogodilo. Još si jednom iskusila snažnu tjeskobu kada su dva mala broda krenula naprijed prema planetu Zemlji. Ali moraš razumjeti da si uspjela u onom što si išla tamo učiniti. Imala si prisutnost duha da povedeš robota sa sobom. Kristalno biće unutar njega ti je pomoglo da održiš određenu frekvenciju svjesnosti. Svjesnost svih vas koji ste preživjeli se smanjila kada ste ušli u frekvencije koje su postojale na Zemlji. Robot je svima omogućio da se oslobodite tjeskobe i traume te da budete u stanju telepatski međusobno komunicirati.“

„Možeš li objasniti što je kristalni robot?“

„Da, to je biće bilo Ishnaan. Ishnaani dolaze iz različite dimenzije. Ta kristalna bića su bila u stanju kretati se i posjedovati fizičku prisutnost u obliku robota kojeg si spomenula. Oni su postojali u petoj/ šestoj dimenziji i pomagali su mnogim vrstama fizičkog univerzuma. Biće iz tih dimenzija postaje dijelom struktura kristala i kroz njega djeluje svojom sviješću.

To je bilo u vrijeme proglašenja Elohima koji je dozvoljavao taj evolutivni proces. Bio je to spoj anđeoske prisutnosti u kristalnoj supstanci. Tim bićima je bilo dozvoljeno da se razvijaju u druge svjesnosti.

Kristal se može također udružiti i u svijetu magije. Drugim riječima on je povezan s točkom bezgraničnosti. Povezan je s pojavljivanjem i samim stvaranjem“

„Hoće li ljudi tijekom evolucije to dostići?“

„Kristal ili Kristova svijest se nije razvila u ljudima koliko u drugima širom svemirskih svjetova. U tome je razlika. Kako su oni u vašoj budućnosti nikada ih nećete dostići.

Nastaviti do anđeoskog načina postojanja znači posjedovati čaroliju koja uz to. To se neće dogoditi sve dok bića koja će živjeti u Zlatnom dobu ne napuste svoja tijela. Dogoditi će se samo onima koji su razvili i razumjeli svoju kristalnu energiju, Kristovsku energiju, svoje anđeosko biće.

Bog je izvor kreacije i stvoritelj svega. To je snaga ljubavi i život se ne može oblikovati bez prisutnosti Boga. Ponekad pojedinačne energije unutar snage ljubavi budu zbunjene i izbačene iz tog saznanja. To je slučaj s onima koje su stvorili Dracoi, koji su onda stvorili vrstu gmazova, koji su pak stvorili male, dlakave uspravno stojeće majmune na Zemlji. To su vrste koje su stvorene bez ljubavi i ne razumiju je. Zato su ovdje na Zemlji kako bi učili razumjeti u fizičkom tijelu koje je prožeto ljubavlju.

To se znanje naziva Kristovom sviješću ali ustvari to je kristalna svjesnost. To je anđeoska prisutnost u svima. To se tijekom vremena pogrešno shvatilo ali u svemirskim svjetovima se ispravno razumjelo.

U Zemaljskoj dimenziji će se evolucija nastaviti i doći će do pomaka zemljana u Zlatno doba koje će biti bezgranično. Tada će nastati razumijevanje svega koje će voditi do usklađivanja, međusobnog poštovanja s različitim točaka gledišta, na mjestu gdje će prevladavati ljubav i suosjećanje.“

„Da, Alcheringa, puno ti hvala.“

Nastala je duga tišina kao da me Alcheringa promatrao.

„Budi u miru, draga moja, sve je dobro.“

Osjećaj njegove prisutnosti me napustila. Mirno sam sjedila u svojoj maloj radnoj sobi i razmišljala.

U jednoj od regresija James i Tricia su se prisjetili da sa mnom sjede, a ja sam im majka i na glavi nosim kristal.

Tricia je rekla da se držao u istoj kutiji na kojoj je sjedila kao djevojčica u komandnoj prostoriji u vrijeme kada smo putovali iz jedne dimenzije u drugu.

Ne znam zašto, ali nazvala sam ih kako bi doznala da li se sjećaju boje kristala. U tom trenutku mi je to izgledalo važno. James mi je odmah odgovorio.

Njegov je glas bio blag i smirio me: „Tvoja glava ženskog bića sa zvijezda nagnula prema natrag omogućivši kristalu da se dobro smjesti. Kristal je bio blijede fluorescentno zelene boje, skoro čist. Kada bi se aktivirao tvojim umom postajao bi drugih boja, mijenjajući se ovisno o onom što bi činila ili s kim bi komunicirala. Boje su bile blijede i sedefaste, poput mjesečevog kamena.

Imala si sposobnost da svoj duh projiciraš u kristal kako bi aktivirala ili pojačala sve facete. Također si imala uvid u sve aspekte prizme jer si u toj dimenziji bila u božanskom stanju.

Komunikacijski kristal se izgubio kada je matični brod bio uništen. Da si ga pokušala ponovno naći umrla bi sa svima drugima. Koji bi bio smisao toga?“

Spustila sam slušalicu složivši se s njim. Izgledalo je besmisleno nastaviti s tim. Osjećala sam se bolje kao da mi je teški teret pao sa srca.

Od samog početka je moja šogorica, Glenda, bila jako zainteresirana hijeroglifima. Kada sam joj rekla preko telefona što mi je rekao James uzrujala se. Predložila sam joj da se nađemo i pokušamo s regresijom.

Dan je bio oblačan i veoma vlažan dok je Glenda držala slike hijeroglifa. Njeno iskustvo u meditaciji ju je veoma brzo dovelo u alfa stanje.

„Imam osjećaj padanja s velike visine u vodu i ne bojim se da ću se utopiti. Voda je bistra, pjenušava i zelena. Doplutala sam do divnog lica morskog lava s malim dlakama na njušci i najljepšim okruglim suosjećajnim pogledom. Nikada neću zaboraviti to lice. Kako sam ranjena ne mogu se baš dobro kretati.“

„Zašto si to rekla?“

„Dobro, nekako sam ukočena ali ne osjećam nikakvu bol. Oko mene su drugi morski lavovi koji me guraju kroz vodu do stjenovite uvale. Oni me gurkaju na leđima tako da su mi glava i ramena podržana stijenom. Ostatak tijela mi leži u plitkom bazenu vode uz obalu, vjerojatno da bi me zaštitili od sunca, ne znam. Imam osjećaj da sam muško. Isto tako osjećam da ovdje čekam jer znam da će doći i drugi.“

„Imali još nekog tamo?“

„Ne, ta mala glava morskog lava zauzima cijelo moje vidno polje.“

„Na trenutak se vrati u vrijeme prije nego si bila u vodi i reci mi što se dogodilo.“

Glenda je pukla i počela jecati: „Osjećam neizdrživu tjeskobu.“

Pokušala sam je razuvjeriti: „To je samo sjećanje, zato se nemoj bojati samo otpusti. Reci mi zašto se tako osjećaš?“

Glenda se trudila da progovori dok su jecaji potresali njeno tijelo: „Mojem tijelu je teško jer ne želi to više proživljavati. To je tako strašno.“

Svojom sam rukom dodirnula njeno rame: „Sve je u redu. To se sve dogodilo davno. Reci mi zašto toliko patiš?“

„Sve je krenulo krivo. Misija, kako se to moglo dogoditi. To iskustvo je nevjerojatno.“

„Što se događa?“

„Razaranja dolazi niotkud.“

„Što činiš prije nego je došlo do razaranja?“

„Veselim se jer smo skoro stigli. To je tako uzbudljivo, uskoro će se ostvariti svi naši planovi. Svi gledamo to divno mjesto, tako modro i zeleno, blještavo poput dragulja. Postoji osjećaj

velikog mira i tišine dok plovimo svemirom uz taj divan pogled koji ispunja naše vidno polje. Svi su ushićeni tim mjestom. Ne obraćamo pažnju na ništa drugo jer izgleda da ni nema potrebe. Sigurni smo. Sve je onako kako bi trebalo biti.“

„Što se onda dogodilo?“

„Svi su se smrzli ne vjerujući, nešto je pogodilo matični brod. Svi se vraćamo našim mjestima, a djeca se sakupljaju.

Nakon uzbune slijedi evakuacija. Čujem neku buku poput zvuka velikog vala koji samo što se nije sručio.

Osjećam kao da znam što će se dogoditi a ništa ne mogu učiniti da to zaustavim. Pokušavam se usredotočiti na ono što bi trebala raditi.“

„Što bi trebala poduzeti?“

„Moram nešto uzeti. Sada sam u maloj letjelici u koju može stati samo jedna osoba, poput kukuljice je. Čini se da je u njoj teret koji nam je važan. Sjaji se, to su kristali.“

„Imaju li oni neku vezu s komunikacijom?“

„Donekle, ali ne potpuno, većina kristala pomaže nam da usidrimo Božansku energiju. Postoji jedan zeleno-plavi kristal koji je tako lijep i ima mnogobrojne plohe poput dijamanta. On koristi za komunikaciju. Penjem se u kukuljicu samo sa kristalima. Nemam vremena da uzmem bilo što drugo. Imam na umu da trebam biti ispred energije koja će me odvesti. Ako budem brinula uhvatit će me panika pa sam se usredotočila na to kako da pokrenem letjelicu jer je preostalo malo vremena. Kad su se otvorila vrata u podnožju matičnog broda oko mene je crni dim i vatra, pa sam izašla. Usmjerala sam se prema planetu kojeg sam malo prije promatrala.“

„Možeš li vidjeti još nekoga kako se kreće prema planetu?“

„Da, ima ih puno. Vidim brodove u kojima su djeca.“

Glenda se ispružila i vrisnula, „Djeca, njihovi su brodovi uništeni, predivna djeca.“

Morale smo stati jer Glenda nije mogla nastaviti. Njeno je tijelo drhtalo, suze su joj curile niz obraz i nekontrolirano je jecala. Prošlo je nekoliko minuta dok nije mogla nastaviti.

Uhvatila za ruku i to ju je smirilo. Pokušala sam je smiriti: „Sve je to dio prošlosti. To je samo sjećanje. Sada je sve u redu. Osjećaš li da bi mogla nastaviti?“

„Da, sada sam dobro.“

„Dobro, je li bilo koje od ove djece povezano s tobom?“

„Nemam ni sina ni kćer ali imam obitelj. Sva djeca u tim brodovima bila su tako dragocjena.“

„Da, kreni sada malo dalje. Ti si se odvojila od matičnog broda i pokušavaš spasiti kristale.

Da li si u komunikaciji s drugima?“

„Pokušavam se uskladiti s onim što govore ali ne želim se miješati jer se njihove svijesti uzdižu u pokušaju da se udalje od broda i pokušaju otkriti odakle dolazi napad. Svi pokušavaju staviti štitove i manevriraju. Nekoliko ih je otišlo. Dva broda su se naglo udaljila, pokušavajući umaknuti onom što ih bombardira.

Kako sam u maloj letjelici prokrčila sam si put među krhotinama. Ako pomisle da sam dio njih možda me neće gađati. S moje desne strane nalazi se drugi brod koji ima problema jer je oštećen. Vrlo brzo pada u vodu, ali oni su još dobro. Brod je oštećen ali nije uništen.

Pokušavam ostati blizu tog broda dok moja letjelica ulazi u vodu. Osjećam da sam blizu drugih ali ih ne mogu vidjeti. Nadam se da sam im dosta blizu tako da će oni znati da sam tu. Idem sve dublje u vodu i mogu vidjeti kako je lijepo. Strujanje svjetla se pojavilo na komunikacijskom kristalu koji mi govori da otpustim otvor u podu i slijedim svjetlo koje se kreće prema gore. Kristal mi govori da ga ostavim i da samo pazim na sebe. Krenula sam prema gore lagano gibajući ruke i noge.

Sada sam iznad vode i tu je ono malo smeđe biće s prekrasnim očima ispunjenim ljubavlju. Osjećam takvu sreću jer Božje svjetlo dolazi iz tog bića. Malo me biće odvelo do obale.

Izgledam veoma mirno a donji udovi su mi još u vodi. Kao da se još ne krećem. Mračno je a onda svijetlo. Netko dolazi. Cijela ih je skupina. Imaju duge halje i i ogrtače oko sebe. Njihov vođa nosi nešto veliko poput žezla. Dolaze preko vode u procesiji i izgledaju jako zadovoljni što me vide, upravo su radosni.“

„Što vidiš nakon toga?“

„Kao da lebdim iznad planina. Kao da me vuče neki vrtlog. Osjećam da je tu mala okrugla koliba izgrađena od granja. Pod je blatan a vrlo lijepa žena je puna ljubavi i nježna. Visoka je i ima dugu kosu. Koža joj je boje meda. Drži me u svom snažnom naručju i pjeva mi.

Ima i drugih okolo koji imaju crnu kosu na glavi. Neki stariji izgledaju poput gorila i prilično su veliki. Svi oni žive u kolibama koje su izgrađene u krugu a u središtu gori vatra. Vatra je važna i nikada se ne smije ugasiti.“

„Ima li u blizini bića sa zvijezda?“

„Da, neki stariji. Prilično su visoki i blistaju.“

Glendino lice se promijenilo i počelo je sjajiti blagošću, „Lijepa žena je moja majka i sada ima novu bebu, malu djevojčicu.“

Slijedećih sat vremena Glenda je mirno spavala.

Od dana kada sam je srela osjećala sam neobičnu bliskost prema njoj. Nikada nisam shvatila zašto sve do ovog kišnog dana. U tom drugom životu muško biće je spasilo komunikacijski kristal i žrtvovao svoj život pokušavajući ga predati Egarini. Zanimalo me da li je Egarina znala da je u to davno doba komunikacijski kristal ležao na dnu Zemaljskih voda izvan dosega. Vjerojatno je znala.

Izašla sam kako bi pogledala sunce na obzoru u velebnoj kolijevci oblaka duginih boja. Život je opet bio lijep i na trenutak je sve imalo smisla.

Poglavlje 8

Frederikova regresija

Peterova regresija

Obiteljski prijatelj mi je predložio da me posjeti njegov sin Frederic. Prvo sam s Fredericom razgovarala telefonom. Rekao je, „Tijekom cijelog života iskusio sam razdoblja u kojima sam dobivao informacije od onih koje ću nazvati mojim vodičima. Ne znam jesu li informacije za mene ili za nekog u mojoj blizini jer mi ih nije lako ni razumjeti ni prihvatiti.“

Pozvala sam ga da dođe na Alcheringu a kada je stigao posjela sam ga i dala mu kamen

Alcheringu te pokazala slike hijeroglifa s Karionga. Ono što je slijedilo je njegova regresija.

„Mogu vidjeti prilično jasno, to sam vidao i prije u neko drugo vrijeme. Ono što je uočljivo je vegetacija, veoma gusta kišna šuma. Šetam pored puta. Na njemu su kružne ploče. Izgleda da su na ovom putu ploče plave razmaknute oko dva metra, jedna od druge.“

„Čemu one služe?“ upitala sam.

„Izgleda da su one jednostavno oznake na putu jer mnogi su među nama dezorijentirani tu gdje se nalazimo. Ovo je rano, nekoliko tjedana nakon našeg dolaska. Sada sam stao i čini mi se da ne mogu napredovati. Mnogo sam viši nego što sam sada i imam tanke vretenaste udove. Kostí se naziru a koža mi je prozirna.“

„Možeš li mi reći boju tvoje kože?“

„Nešto me vuče da kažem siva ali nije siva, više je boje mjesečevog kamena. Ne osjećam se dobro. Izgleda da smo se svi zarazili nekom bakterijom. Umoran sam, bez energije. Osjećam bol koja se pruža od baze lubanje dalje niz kičmu.“

„Jesi li bio ranjen?“

„Ne, kao da smo zaraženi nečim što napada naš živčani sustav. Također to djeluje i na krvotok. Svi su umorni i tromi.“

„Jesu li to uzrokovali komarci ili neki kukci?“

„Moguće je, izgleda da smo svi vrlo brzo podlegli infekciji. Čini mi se da me i ugrizla neka životinja.“

„Je li to mogla biti zmija?“

„Ne, nije ni zmije ni komarac već neka veća životinja koja leti poput šišmiša. Ono što osjećam mi je strano. Bilo bi to kao neka mješavina šišmiša i majmuna, tako nešto.“

„Možeš li sada vidjeti tu životinju?“

„Sve što ti govorim i vidim, kao i puteljak na kome se sada nalazim. To se događa noću, pa ne vidim baš najbolje.“

Vrlo je toplo. Velik dio naše tehnologije ne radi na ovom planetu, ne radi onako kao u našim uvjetima. Neki oblik generatorskog sustava je uspostavljen ali se pregrijava i onda eksplodira. Sunce je definitivno toplije.“

„Jeste li opečeni?“

„Ja i neki drugi patimo od toplotnog udara.“

„Odakle dolazite?“

„Sa zvjezdanog sustava Plejada.“

Frederic je bio jedan od nas, „Kako si dospio ovdje?“

„Brodom, naš je brod u redu.“

„To je mali ili veliki brod?“

„Mali.“

„Gdje je veći brod?“

„Mogu ga vidjeti ali ono što vidim je sjećanje kako je izgledao. Brod je bio jako velik. Izgleda da je otišao. Postojale su dvije vrste laserskog oružja, jedna koja je jednostavno uništavala i druga koja je dematerijalizirala. Izgleda da je matični brod bio dematerijaliziran ali ovdje govore da je otet i još netaknut. Kako nema krhotina postoje sumnje. Osjećam da je uništen i ono malo što je ostalo, potonulo je. Samo slutim ali ne znam činjenice.“

Bilo je samo nekoliko brodova koji su sigurno sletjeli, možda tri. Veliki dio naše tehnologije je na nekoj drugoj lokaciji. Postoje mnogi alati koji olakšavaju čišćenje zemljišta i preživljavanje ali mi se bojimo ići tamo.“

„Kako izgledaju oni koji su s vama?“

„Postoje dvije rase. Jedni su s Plejada a drugi su mješavina Arcturiana i onih sa Sirijusa.“

„Postoje li još neka vrsta na Zemlji?“

„Ne na ovom stupnju. Izgleda da su kasnije bili neki sukobi ali ne na ranom stupnju.“

„Znaš li zašto si došao ovdje?“

„Došao sam pružiti tehničku podršku i pomoć. Moja uloga nikada nije bila da se ovdje stalno nastanim. Oni koji su se nastanili izgleda da su druge vrste. Na pamet mi je palo Altair.“

„Ima li preživjelih koji su ti bliski?“

„Moja skupina je brojala tri člana a već su dva nakon slijetanja umrla od bolesti.“

„Jesi li ti preživio?“

„Da, jedva. Osjećam se odgovornim zbog onog što je krenulo krivo. Kriv sam i sramim se.“

„Osjećaš se odgovornim?“

„Da, u mom tijelu postoji takav snažan osjećaj i ne znam kako ga se osloboditi.“

„Zašto se tako osjećaš?“

„Prenosio sam informacije nekom izvoru za kojeg sam mislio da će biti prijateljski raspoložen vezano uz plan kolonizacije.“

Obuzeo me neki čudan osjećaj, „Ima li ta informacija veze s napadom?“

„Napad je već bio planiran. Informacija koju sam im dao bila je vezana uz navigaciju.“

Uspravila sam se, „Kako to misliš da je napad bio već planiran, zar to nije trebalo biti razdoblje mira?“

Nastala je veoma duga stanka.

Fredericovo lice se počelo kriviti kao da je proživljavao teško emocionalno iskustvo, „Informaciju sam prosljedio u dobroj namjeri. To nisam učinio suprotstavljajući se svojim nadređenima. Informacija je bila slobodno prenesena. Nije to bila moja pogreška, iako se još osjećam odgovornim. Osjećam da sam učinio pogrešku u prosudbi osobe kojoj sam prenio informaciju. Nije bilo stroge kontrole nad informacijama. Osjećam da su me iskoristili.“

„Tko?“, upitala sam.

„Moj narod.“

Osjećaj izdaje kojeg sam prvi puta osjetila kada sam išla na Kariong odjednom je snažno izvirao iz moje nutrine. Sjećam se da sam progovorila vrlo glasno, „Tko od vaših, hijerarhija?“

„Ja s tim nemam ništa. Moj je um bio veoma čist prije ovog putovanja. Sada sam zbunjen, osjećam ljutnju i krivnju. Vidiš, nikada prije nisam iskusio izdaju. Vrlo mi je teško otpustiti sve te osjećaje. Oni su spoj ispravnosti u tome što sam siguran da sam činio ispravnu stvar i krivnje jer sam mislio da je moja nesposobnost razlučivanja krivo procijenila kome sam trebao prenijeti informaciju. To stvara silan osjećaj ljutnje prema nadređenima koji su me izdali.“

Poznavala sam taj osjećaj ljutnje: „Je li to bilo prije ili poslije dolaska na Zemlju?“

„Prije, nešto se dogodilo.“

„Što se dogodilo?“

„Stvari su se promijenile. Dogodila se invazija na matični brod.“

„Tko su bili oni koji su napali?“

„Neka vrsta bića koja su bila prerusena u bića s Plejada. Oni su bili dio zavjere. Rekli su da pokušavaju zaustaviti federaciju u uspostavljanju vladavine dobre volje. Vidim podzemne pećine, zeleno svjetlo i zarobljena bića.“

„Jesi li s njima?“

„Da, pod zemljom smo unutar mračnog crnog planeta u zatvoru. Izabrali su me da pazim na neke iz mog naroda. Zaustavljao sam ih u njihovim pokušajima pobune. Pomagao sam u prenošenju znanja o ispraznosti u danoj situaciji. Mogao sam zadobiti poštovanje naših tamničara. Ponudili su mi da postanem komandant svojih ljudi koji su bili tamo, a zauzvrat što sam ih držao u šutnji meni su dana učenja. Ta skupina ne podržava federaciju. Izgleda da se oni mogu slobodno kretati unutar raznih tijela. Ta vrsta nije loša samo je puna straha. Sada se sjećam, ugrizao me šišmiš koji je bio bijesan. Umirem od otrova. Potpuno je nevjerovatno. Zato se više ne mogu kretati putem. Sve je tamno u smislu da nema strukture. Osjećam ubadanje onda tunel. To je potpuno različito. Tunel je ispunjen svjetlošću. Osjećam kao da sam ostao ovdje neko vrijeme, a onda kao da sam se vratio natrag.“

„Čekaj, možeš li mi reći nešto više o toj uroti?“

„Osjećam se mnogo niži nego prije. Njega mogu vidjeti kao malog orangutana. Ljudi mi se smiju. Moje je ime Per-la-sing. Tako sam malen, trećina prijašnje visine.“

„Da, to je to. Vрати se u prethodni život kada si bio na matičnom brodu. Moraš mi reći, moram znati.“

Frederic me ili nije čuo ili nije slušao: „Moja je majka umrla dok me je rađala. Mene je odgojio netko tko nije izgledao poput mene, ali lice joj je ličilo na mene kakav sam prije izgledao. Bila je visoka i dolazila je s Lyre. Osoba koja je na mene pazila bila je veoma dobar prijatelj. Ta si osoba bila ti.“

Frederic je otvorio oči. Tada me pogledao šaljivo: „Tvoje je lice tako čudno. Zar sam rekao nešto krivo?“

Fredericovo je svjedočenje bilo potpuno neočekivano. Nisam znala bi li ga prihvatila ili ne. Na tren sam ga ostavila sa strane kao da je došlo do pogrešne interpretacije s moje ili Fredericove strane. Izgledalo je malo vjerovatno da se uistinu dogodilo ono što je on opisao,

jer kako bi hijerarhija na matičnom brodu svjesno dozvolila da osobe budu uništene. Meni to nije imalo smisla.

Tada je došao Peter. Srela sam ga na seminarskoj radionici u Hong Kongu. Nekoliko mjeseci nakon toga nazvao me i zamolio me za sastanak jer je doživio unutarnji konflikt pa je osjetio potrebu da me vidi. Složila sam se misleći da mi možda ima nešto reći što bi se dodalo priči o bićima sa zvijezda.

Sjeo je u vruću stolicu i gledao fotografije s Karionga. Izgledalo je kao da nema nikakve posebne reakcije u odnosu na njih, međutim ipak sam ga upitala, „Možeš li se vidjeti na matičnom brodu?“

Oči su mu bile čvrsto zatvorene i duboko je uzdahnuo, „Prije nego sam stigao putovao sam s nekog planeta i prebačen sam na brod. Kao da sam na brod doveden u prolazu a ionako sam mu se trebao priključiti. Planet s kojeg sam došao bio je zelen.“

„Reci mi kako izgledaš.“

„Nisam poput njih. Jedini sam ovdje sa zelenog planeta. Na dlanovima i s unutarnje strane ruku imam nešto poput bijelih zakrpa. Ostatak kože mi je taman kao opaljen suncem.

Osjećam da mi je glava vrlo mala i istaknuta je prema naprijed u odnosu na ostatak tijela. Na šiji mi je nešto poput omče. Na rukama nemam palce a na prstima nokte. Imam četiri prsta na svakoj ruci.

Čini mi se da idem na brod sresti nekoga i ovog trena se baš osjećam važno.“

„Tko te dovodi na brod?“

„Oh, mogu ti reći da imam stvarni stav. Ovi su ljudi definitivno podčinjeni. Pa nije baš moje da o tome pričam ali osjećam kao da su nevažni sluge u cijeloj stvari. Oni voze ovaj mali leteći brod. Veoma je mali a ja sjedim u jedinom sjedalu. Baš se osjećam važno.“

„Da li ostali u brodu izgledaju poput tebe?“

„Oni su plavi i bijeli ali nisu svi jednaki. Jedan je među njima kruškolikog oblika, ostali izgledaju ljudski.“

„Kako te oni gledaju?“

„Malo me se boje, možda im je malo nelagodno jer ja osjećam da imam nekakav autoritet. Kada smo stigli i dok sam prilazio matičnom brodu oni su odstupili. Rekao bi da sam više paradirao nego hodao. Unutrašnjost matičnog broda je veoma svijetla i treba neko vrijeme da mi se oči prilagode. Drugi brod je bio prilično taman iznutra. Osjećam se odvojen od osobe koja proživljava iskustvo. On se ne može osvijetliti jer mora nešto obaviti.“

„Je li te itko dočekao?“

„Da, tri osobe koje izgledaju kao onaj kruškolikog tijela. Imam osjećaj da su oni Gmazoliki ali nisu. Imaju kožu poput one morskog psa a lica su im troslojna.“

„Brine li te nešto?“

„Ne, imam stvarnu misiju, imam cilj. Svi me prepoznaju. Oni me slijede i međusobno razgovaraju. Čini mi se da sam u žurbi jer brod odlazi. Smijem se nekom. Ta osoba bježi s broda a mi joj se smijemo.“

„Kako izgleda?“

„On izgleda nekako ljudski, veoma blijede bijele kože. Njegovo je lice šiljato prema dnu i prilično je visok. Njegove su oči bademastog oblika i vodoravne. Glava je na vrhu široka. On ima istinski srdačan karakter, definitivno je osoba na položaju i smije se sa mnom.

Soba s komandama je poput one na svemirskom brodu Enterprise, tako je mnogo svjetla.

Okolo je tehnička oprema koja izgleda vrlo jednostavno. Tu se nalaze i velike svijetle površine koje prikazuju informacije onima koji ih promatraju.“

„Kreni naprijed kroz vrijeme i reci mi što se zbiva?“ predložila sam.

„Sada se osjećam kao da se budim i da sam bio u nekoj čahuri ili cijevi. Boja kože mi je drugačija. Nije onako tamna kao prije. Plavkasta je poput drugih iako malo tamnija. Kao da sam prošao kroz neku transformaciju, stvarno se osjećam kao da sam nešto sa sebe skinuo.“

„Sada kada si izašao iz kapsule imaš li kakvu ulogu?“

„Hmm, osjećam kao da ovog trenutka ne trebam ništa raditi. Samo čekam da stignem do prenjeg dijela broda. Sada promatram ono što izgleda poput računalnog ekrana sunčevog sustava. To je na jednom od velikih ekrana. Postoje različita imena za planete. Prvi planet je Zun, Varn je drugi, Mu je treći, Zaron četvrti a onda slijedi onaj koji se zove June. Sve su orbite ucrtane. Prikazano je više planeta nego u današnjem sunčevom sustavu. Osjećam laganu uznemirenost ili uzbuđenje i 'konačno' osjećaj, nešto kroz što sam prošao. Imam koordinate koje trebaju ubaciti u svoj sustav, nešto što ima veze s mjestom na koje smo se uputili. Dobio sam informacije o lokaciji.“

„Oh, zar si ti neka vrsta navigatora?“ upitala sam.

„Ne znam gdje bih se uklapio, izgleda kao da imam neki ključ. Nešto ovisi o informacijama koje ubacujem u njihov stroj. To je vrijeme i mjesto na kojem se ta cijela stvar dogoditi. To se radi rukama, kad stavim ruku na taj stroj i dijagram se promijeni. Svi planeti su se pomakli osim planeta Mu koji je sada statičan. Osjećam da je to informacija koja je potrebna u posljednjoj minuti. Svaki puta kada ga dodirnem planeti mijenjaju mjesto a mi se približimo. Kada stignemo brod ne može proći kroz oblačni sloj. Sada stoji mirno i samo je nošen prema planetu. Nužno je da se s manjim brodovima putuje do površine. Na planetu je netko koga trebam kontaktirati.“

„Zašto?“

„Ja sam diplomat. Imam kontakte s ovim planetom koje drugi nemaju. Zato imam koordinate.“

„Ima li to kakve veze s mirom?“

„Da, definitivno. Čini mi se da ćemo se sresti s nekim a dolazi i komandant. Izviđački brod se spušta na glatku površinu, poput piramide s odsječenim vrhom. Gmazoliki s kojima se susrećemo su se jako okitili, nose puno zlata na sebi. Oni su crveno-smeđi narod i drže se samopouzdanu što me čini prilično nervoznim. Održat će se pregovori ili tako nešto.

Bit će neka predaja, predaja palice i ova bića u kičenoj odjeći će veličanstveno otići uz velike počasti. Oni žele zadržati čist obraz.“

„Jesu li s tim zadovoljni?“

„Da. Tu su također i neki drugi, izgledaju poput sluga ili tako nekako. To su manje vrijedna bića iako izgledaju vrlo ljudski. Glave su im uske s velikim ušima. Imaju pet dugačkih prstiju. Izgledaju poput robova.

Izviđački brod odlazi s ostalima, ostavljajući mene. Jedan okićeni me gleda i pita, 'Zar je sada vrijeme?' Odgovorio sam, 'Da, jeste.' Onda sam im dao upute da nastave s poslom.

Noć je a ja provjeravam popis dok veći brodovi stižu s plavim bićima. Oni iskrcavaju zalihe i strojeve. Neki sastavljaju neku vrst svjetlosne signalne naprave, drugi iskrcavaju stožaste spremnike u kojima se nalaze sjemenke i spore.

Ponovno se javlja osjećaj uznemirenosti i nepovjerenja. Sada promatram evakuaciju s matičnog broda koji je napadnut. Mnogi ga mali brodovi napuštaju. Struja energije ulazi u brod i unutra izaziva eksploziju. Osjećam se prilično smireno dok stojim uz komandanta, kao da se to očekivalo.“

Ponovno se događalo, „Da li si rekao da se to očekivalo?“

„Da, osjećam da se znalo, sigurno nije bilo neočekivano.“

„A što je s komandantom, zar je i on to očekivao? Mislim, što čini i govori?“

„On samo izdaje naređenja a nas dvoje samo promatramo, oboje smo prilično nepovezani ali ne paničarimo.“

Nastala je duga stanka. Čudan neki osjećaj se nadvio nada mnom. Počela sam ga požurivati, „Komandant se spustio s brodom, zar ne?“

„Ne znam, izvan toga sam. Ja sam otišao u drugi brod a on nije došao sa mnom. Mi se krećemo prema planetu uistinu velikom brzinom. Postoje brodovi ali nas ne slijede. Onaj u kojem sam ja pao je u vodu.“

Uspravila sam se: „Da, to je točno, jedan je pao u vodu. Ti kažeš da si u brodu koji je pao u vodu.“

„Da. U trenutku kada je pao u vodu osjetio se snažan udarac. Vidim kao u presjeku mjesto gdje je brod sletio u vodu. Izgleda kao jezero.“

„Jezero? Da li bi to mogao biti zaljev Broken Bay?“

„Moglo bi biti bilo koje mjesto i ako svakako izgleda poput jezera. Iz nekog razloga ne mogu odrediti točno mjesto ali točno znam što se događa. Sada prolazi kroz vodu, ispod stijene, a onda gore s druge strane prema mjestu sličnom pećini. Ti su brodovi amfibije.“

U tom trenutku sam se sjetila morskih stijena koje se nalaze kod brežuljaka, nedaleko od Broken Baya. Možda je neka druga letjelica s matičnog broda tamo sletjela i sklonila se u pećinama. To bi moglo biti novo otkriće, ali zašto sam prvi puta to čula tek nakon tolikih regresija? Možda nisu mogli izaći: „Da li osjećaš da je vaš brod tamo zatočen?“

„Zatočen u smislu da ako pokuša otići bit će u neprilici. Ali tako je na kopnu. Tu se odvijaju sve ove aktivnosti i tu ima još brodova. Mislio sam da se brod srušio, ali nije. U toj velikoj pećini nalazi se priličan broj brodova, i mnogo malih bića koji trče naokolo.“

Hmm, pećine o kojima sam mislila nisu tako velike, a on je govorio o mnogobrojnim brodovima. Postajalo je zbunjujuće: „Ima li u pećini gmazolikih bića?“

„Ne, niti jedan.“

„Je li s tobom bilo i koje biće s broda?“

„Da, mnogo. Definitivno mnogi iz posade se kreću uokolo, mala bića poput robova iskrcavaju stvari spašavajući sve što mogu. Tu ima i strojeva s mnogo metala i srebrne su boje. U ovom trenutku je veoma vruće i svi su u velikoj žurbi. Širi se osjećaj da je 'obavljeno' ili nešto je obavljeno a to je nepovratno.“

„Da li si znao da će se 'to' dogoditi?“

„Sada mi se čini da sam znao. Nemam osjećaj da je bilo neočekivano. Sva su ova bića u panici, iako su znali gdje je bilo to mjesto, i znali su da možemo doći u ovu pećinu kroz vodu. To je unutar kopna imao sam to na umu i to nije samo spilja već ogromna pećina. Da bi došli do nje treba proći kroz vodu a sve je osvjetljeno.“

„Kako izgledaju druga bića koja su na brodu?“

„Neki su oni kruškolikog oblika o kojima sam već govorio ali većina ih je mršava s kožom poput one morskog psa.“

„Imaš li kakve veze s Gmazolikim bićima vezano uz ove ostale?“

„Neku vrstu veze? Da, ja sam onaj koji je bio posrednik.“

„Znaš li da li je na matičnom brodu bilo preživjelih?“

„Ako su preživjeli nemam pojma gdje su mogli nestati.“

Nešto je tu bilo krivo ništa se nije slagalo: „Dobro, kreni malo dalje i reci mi što se događa.“

„To je prilično kasnije možda par godina. Sada se sve sredilo i većina društva je još pod zemljom. Skoro je sva oprema vani kao i osoblje koje sam prije vidio su vani. Vani niču biljke iz sjemena. Njih obrađuju robovi.“

„Možeš li ponovno pogledati svoje tijelo i reći mi kako izgleda?“

„Sada je ponovno smeđe boje. To je tako čudno, ponovno sam se vratio u prijašnje stanje kada sam ulazio u matični brod. Mislim da sam se prilagodio okolini. Brodovi koji su preživjeli sada odlaze jer je ta stvar uspostavljena bez obzira na sve.“

„Gdje odlaze?“

„Natrag svojim domovima, mali brodovi se trude stići do tamo. Kao da svi bježe. Kako nema matičnog broda oni će pokušati sami stići. Ja nemam nikakve nade i ne idem s njima.“

„Znaš li što se njima dogodilo?“

„Ne, oni samo nestaju. Čekali su i čekali dok nije postalo sigurno. Gmazoliki misle da je sve uništeno i da su druga bića otišla. Tu se konačno počela razvijati nova civilizacija uz pomoć hrane i tehnologije koji su pomogli da sve započne.“

„Je li to sve i dalje bilo ispod Zemlje?“

„Ne, počeli su prebacivati stvari vani kako bi biljke mogle rasti. Koristili su sjemenke i spore koje su bile unutar spremnika koje su bili donijeli sobom i spremili. Došlo je do vremenskog odmaka znaš osjećam da sam otišao na dugo. Što se dogodilo bio je početak nove civilizacije zasnovane na zalogu kojeg je ostavio matični brod.“

Sada se više ništa nije uklapalo, „Dobro, sada se vrati na matični brod dok su sva bića bila na njemu, kada su se gmazoliki vratili u svoj svijet i napali brod.“

„Da, problem je što nisu uspjeli prebaciti svu opremu i materijale. Problem je bio što se započelo s polovičnom opremom.“

„A da, možeš li pogledati uokolo i vidjeti da li je glavni komandant tamo?“

„Sada je tamo još i netko drugi. Ako pogledam uokolo vidim nekog drugog, neko slično biće.“

„Poput brata?“

„Da“

Na trenutak sam se duboko zamislila, „A da, brat komandanta je otišao u brod koji je umakao ali je pao u more i smrskao se. On je na tom brodu umro.“

Peter je klimnuo glavom, „Vidio sam tog i sigurno se smrskao. Znaš, nije izgledalo da bi itko mogao preživjeti.“

Barem se jedna stvar razjasnila. Peter nije bio na brodu koji se potopio. Željela sam ga umiriti, „Ali oni jesu, bilo je ljudi koji su na brodu preživjeli.“

Peter se nasmiješio, „Dobro“.

Možda su Petera ubili pa je to sada promatrao iz nekog drugog života, „Osjećaš li da si još bio tamo u to vrijeme, ili si se tek kasnije pojavio?“

„Još sam tamo.“

„Moraš biti vrlo pažljiv s onim što promatraš sklon si brzom promatranju u cjelini a ja to pokušavam razdvojiti. Možeš li sada vidjeti sebe kako si preživio udes na matičnom brodu nakon što si znao da su se gmazoliki vratili u svoj svijet? Mora da si se jako loše osjećao s tim u vezi?“

„Malo.“

„Samo malo?“

„Dobro, vidiš to stvarno nije bilo neočekivano. Stvarno sam osjetio prije nego se dogodilo da će biti vremena da se sve iskreca. Nažalost nije bilo jer su oni bili prebrzi u svojim planovima.“

„Da, ali zar se to nije raspravilo sa zapovjednikom, to da bi oni mogli pogaziti svoju riječ?“

„Ne, a ja sam pokušavao pregovarati ali oni nisu htjeli. Pokušao sam učiniti sve da za njih bude što lakše izvući stvari. To je bila srž pregovora. Osjećam se poput međugalaktičkog diplomata, znaš. Bilo je zaista važno da se dogodi, bio je to način da se dobije na vremenu.“

„Zašto si rekao da je bilo zaista važno da se to dogodi?“

„Zbog svih stvari koje su donijeli na matičnom brodu. Bilo je izuzetno važno da one nađu put u tu novu civilizaciju. Svi su znali da im je to neophodno potrebno kako bi ponovno uspostavili civilizaciju koja je bila negdje drugdje na planetu.“

To se prilično poklapalo, „Da, bilo je to poput novog vrta. Ustvari to je bilo planirano puno ranije nego su gušteroliki preuzeli Zemlju, a onda su bili silom istjerani. Mora da si odigrao neku ulogu u pomaganju da to učine. Možeš li se vratiti natrag na matični brod u trenutku kada je eksplodirao? Jesi li umro zajedno sa glavnim zapovjednikom?“

„Ne.“

„Samo pažljivo razmisli o tome, znaš da je bilo moguće da kada umreš nisi svjestan toga u tom trenutku. Želim da pogledaš i vidiš jesi li uistinu u tom trenutku napustio tijelo i onda možda ušao u neko drugo tijelo.“

Činilo se da Peter duboko razmišlja, „Dobro, u ovom dijelu između postoji prekid jer ne znam kako sam iz broda dospio u pećinu.“

Klimnula sam, „Mislim da ćeš otkriti kako si ustvari napustio tijelo i da je ono bilo uništeno zajedno s brodom.“

„Ali izgleda da postoji takav slijed vodstva u mom umu.“

„Da, mislim da crpiš iz prošlih iskustava i vještina a onda si ih koristio u slijedećem. Možda je to bilo puno kasnije kada si išao u pećinu ispod Zemlje. Dobro, mislim da smo skoro gotovi ovdje, ima li bilo što bi želio ovdje još pogledati?“

„Da, definitivno ono s krivnjom?“

„Imaš osjećaj krivnje?“

„Da, riječ krivnja mi je odmah pala na pamet.“

„Zar je to stoga što si diplomata pa si shvatio da cijelo vrijeme tu nešto nije bilo u redu?“

„Dobro, pokušavao sam učiniti da to djeluje ali jednostavno nisam mogao govoriti i okolišati na svoj način.“

Ispravila sam ramena: „Da, a ti si zaista navodio i komandanta na pogrešan put jer si mu govorio nešto dok si znao da se gmazoliki neće složiti. Osjećaš li se krivim jer si znao da samo namještaš predstavu?“

„Ali i njihovi su komandanti također znali.“

Zinula sam, „Zar si rekao da su njegovi komandanti znali?“

Peter je kimnuo, „Zato su pozvali mene, zato su me doveli. Oni koji su ga poslali kao komandanta, svi su oni znali. On nije znao u što je ušao, a ja mu nisam mogao reći jer me je hijerarhija u to uvela. Oni nikome nisu rekli jer bi inače nastao veliki strah, a oni nisu željeli da se to dogodi na taj način.“

Moji su se obrazi zarumenjeli i postalo mi je slabo. Trebalo mi je nešto gdje bi se osjetila udobno: „U redu Peter, još zadnji put odi do broda baš u trenutku prije napada. Pogledaj komandanta, reci mi što radi, reci mi što govori.“

Peterovo je lice bilo ozbiljno, „Dobro, on se okrenuo prema operateru emitiranja čestica i rekao 'Pucaj, pucaj.'“

Poglavlje 9

Tomova regresija

Druga Stevenova regresija

Alcheringa objašnjava zavjeru

Nakon regresije otišla sam obeshrabrena, zastrašena, potištena. Dublji smisao je bio prilično jasan, znalo se unaprijed od strane organizatora misije na Zemlju da će ljudi sa zvijezde biti uništeni. Nekoliko sam dana šetala uokolo pokušavajući racionalno objasniti situaciju. Neki s kojima sam radila regresiju su izrazili osjećaj da je sve što su iskusili bila samo njihova mašta. Na trenutak sam poželjela da je Peterovo očitovanje bila mašta. Zatim je došao Tom.

Tom se nasmiješio kada je vidio fotografije Karionga, „Da, blizu sam broda. Iskustvo je prenijeto. Imam osjećaj da sam autoritet.“

„Imaš li osjećaj da se nalaziš na brodu?“

„Još ne, ali osjećam se drugačije. Moji su osjećaji vrlo jasni, ali sve mi izgleda poput mašte.“

„Otpusti to. Pogledaj prema dolje i reci mi kako izgleda tvoje tijelo.“

Dok je Tom gledao dolje zatvorenih očiju lagano je zamahnuo rukama uokolo, „Osjećam da je moje tijelo veoma lagane građe, ali nije krhko. Ruke su tanke. Tijelo mi je prilično nježno.“

Sasvim je zdravo i snažno. Nema ni traga neishranjenosti ili bolesti, iako je tijelo tako nježno. Postoji neki organ između nogu koji izgleda poput cijevi. Izgleda poput vrlo jednostavnog privjeska koji se uvlači u tijelo.

„Dobivam uvid u jako osvijetljeno mjesto, možda je to brod. Kontrolni pultovi su vrlo aerodinamični i ne postoje gumbi ili prekidači na njima. U sredini prostorije nalazi se most, možda je to malo više naprijed.

Da naravno to je moć uma, vibracija misli stvara pogon broda dok prolazi kroz multidimenzionalna područja. Postoji sustav telepatskog upravljanja, to je napredna tehnologija.“

„Kako taj upravljački sustav radi?“

„Pomoću osobe koja prima i prenosi podatke ili informacije. Taj posebni uređaj pojačava moždane valove koji se usmjeravaju na određeno mjesto. Postoje kristalne strukture koje fokusiraju energije.“

„Postoji li sada još netko u tvojoj blizini?“

„Da, tu su i drugi. Vidim njihove siluete, dugačke vitke likove koji stoje oko mosta na svojim radnim mjestima čineći ono što trebaju.

Čini mi se da je ispod mosta jako mnogo ljudi. To je specijalna misija. Čini mi se da sam počašćen što mogu sudjelovati u njoj.“

„Željela sam odmah otkriti u kakvom se brodu nalazimo:„ A možeš li negdje vidjeti Zapovjednika?“

„Nešto mi govori. Postoji pitanje oko zadatka broda. Ja sam zadužen za dnevno upravljanje brodom, te ga zastupam i savjetujem u procesu donošenja odluka. Zapovjednik je malo zabrinut.“

„Znaš li zašto je zabrinut?“

„On o tome ne govori. Mislím da nešto naslućuje.“

„Jeste li na početku misije ili na putu?“

„Na samom putovanju.“

„Kreni naprijed u sjećanju kada je brod stigao na Zemlju.“

„Sletili smo na područje prekríto grmljem, i mogu vidjeti da se nalazimo u novom i neugodnom okruženju. Izgleda da su neki ranjeni. Ja sam izvan broda gdje smo podigli logor, jer ovdje moramo ostati. Izgleda da na neke ljude štetno djeluju elementi tog okruženja. Treba uzeti u obzir način podržavanja života. S tim nije bilo problema dok smo putovali brodom, ali na ovome mjestu o tome moramo jasno razmisliti. Mogu vidjeti skupinu ljudi kojima je potrebna pomoć. Mnogo je tuge i razočaranja, osamljenosti i emocionalne patnje.“

„Zar se i ti tako osjećaš?“

„Osjećam sveprožimajući strah i patnju također, ali moram održati kontrolu stanja u kojem se nalazim. Vidiš ja imam dužnost kao drugi u zapovjednom lancu da brinem o dobrobiti drugih. Moram izdržati i odmaknuti strahove i početi organizirati ljude u skupine kako bi mogli skladno djelovati na tom mjestu.“

„Osjećaš li se odgovornim za ljude koji su povrijeđeni?“

„Ne, izvršavao sam svoju dužnost. To sam činio najbolje što sam mogao. Bilo je prije prilika kada sam mogao učiniti bolje, ali unatoč tomu svi smo radili najbolje što smo znali sa sposobnostima koje smo imali.“

„Vrati se u matični brod, prije nego ste se iskrkali na Zemlju.“

„Izgleda da nas napadaju drugi brodovi. Izgleda poput zasjede i pretrpjeli smo velike gubitke.“

„Kako se osjećaš s tim u vezi?“

„Malo iznenađen, nismo to očekivali.“

„Što ste očekivali?“

„Očekivali smo da bude lako. Trebali smo izvršiti veličanstvenu misiju za galaksiju. Prožimao nas je osjećaj slavlja i sreće zbog onog u što smo bili uključeni. To je spasilačka misija. Mi ćemo pomoći da se bića oslobode vezanosti, ropstva i tame. Ovlastio nas je Bog a vijeće poslalo.“

„Možeš li mi reći više o Vijeću koje vas je poslalo.“

„Njega čine predstavnici raznih svjetova.“

„Imaš li predodžbu raznih svjetova, raznih rasa?“

„Postoje predstavnici iz gotovo svih svjetova, uključujući i onih koji nisu od svjetla, tako da svaka vrsta, svaki svijet ima pravo glasa.“

„Postoje oni koji su važniji od drugih, što znači da neki odgovorni i nadzorni položaji u vijeću drže određene vrste. Ali svi su uključeni. Oni mogu izražavati svoje stavove i glasati u vijeću. Njihova su mišljenja o većini stvari usuglašena, pogotovo kada dolaze od svijetle strane. Vijeće je usklađeno sa svjetlom.“

„Kako se vijeće izjasnilo o ovoj misiji, na Zemlju?“

„Oni su nas žrtvovali.“

Ova izjava bila je pravi udarac za mene, „Zašto bi vas žrtvovali?“

„Jer su propali pregovori s nekim drugim vrstama. A u igri je bila cjelovita slika, premda nitko tada to nije mogao vidjeti.“

„Možeš li sada to pretočiti u riječi?“

„Uništene su vrste trebale ostati i stvoriti civilizaciju. Posljedice toga bi stvorile početak privlačenja svjetlosti na to mjesto, te oslobađanje od okova ropstva i mraka. To je slika cjeline. To je bio način na koji su se događaji odvijali.

Postojala je priča, ona o žrtvovanom janjetu, žrtvi u kojoj je taj narod prihvatio veliki gubitak za dobrobit drugih rasa. Zbog toga je planet mogao napredovati. Proces ponovne izgradnje i nadilaženja prepreka je stvorio željeni učinak

Osvajanje neprijatelja nije donijelo pobjedu, već osvajanje različitosti, strah od nemira i tame koji su donijeli svjetlost na to mjesto. Ti su ljudi bili u stanju stvoriti nešto novo i vrijedno na tom mjestu, ali sve je bilo zaboravljeno. Svi su mislili da su izgubili, ali u stvari samo ostankom i postojanjem oni su pobijedili. Moj je zadatak obavljen.“

Bio je ovo kraj regresije, ispružila sam ruku da zagasim magnetofon, i onda sam zastala, „Da li bi želio reći još nešto?“

„Da, postojao je i treći u komandi koji je bio Juda, izdao je brod kako bi sebe spasio patnje i nevolja. On je tajno pregovarao o podjeli s Dracom, i zbog toga je ugrozio druge kako bi spasio sebe. Ne znam što se dogodilo toj osobi, ali trebalo bi reći nešto više o tom pitanju.“

Uspravila sam se i pogledala ga. Nisam bila sigurna da sam to baš željela čuti.

Tom je nastavio: „On je imao bijedne karakterne crte. Bilo je tu slabosti. Ozbiljno vam kažem da je dogovor bio veoma jednostavan.

Činio je to samo da bi spasio svoj život sred kaosa i barbarstva koji se nastavlja. Treći u komandi je naslutio što će se dogoditi zbog zavjere sa Dracom. On je bio svjestan da nije održao obećanje i da je bila postavljena zamka. Njegov glavni uvjet je bio da se on izvuče iz gužve nepovrijeđen kao i njegovi bližnji.

Znao je što je galaktičko vijeće namjeravalo učiniti. Također je znao o neprijatelju, i da je plan Dracoa bio da ne poštuje dano obećanje. Znao je obje strane novčića i zato je bio u pravom položaju da zna kako je putovanje trebalo završiti. Treći u komandi Rexagene je želio izbjeći napad na svoj život.

Njegova je priča veoma jednostavna, u osnovi to je priča o pohlepi i sebičnim interesu. Očito je bilo nešto u tome za njega, a tu su bile velike nagrade od strane Dracoa za suradnju. Dakle, sjedio je na dvije stolice. Imao je obje strane novčića.

Imao je povlastice i autoritet u galaktičkom vijeću s jedne strane i dobivao novčanu nagradu od Dracoa s druge strane. Bio je u mogućnosti znati što se trebalo dogoditi, pa je bio u

mogućnosti cjenkati se s Dracoima. On je bio jedan od bića s Plejada, jedan od onih koje je vijeće poštovalo, te je imao visok položaj u društvu. Imao je istaknut uspjeh i karijeru. Penja se činovima časti, sa zaslugama, i poštovali su ga.

Ali moralni pad zbog iskušenja na kraju ga je potkupio. Oni su ga iskušali samo blagostanjem. Bio je slab prema materijalnom imetku.

Nije slučajno da je bi podmetnut među posadom tog sudbinski bolesnog putovanja. Sve je to bio dio nebeskog plana. Mogli bi reći da je on onaj koji se potpisao na tom planu kada je odustao od obrane Rexegene upravo prije napada.“

Tada sam sama završila regresiju. Ljutnja i osjećaj izdaje kojeg sam osjećala zasjenio je moju želju da dalje slušam.

Provela sam nekoliko dana razmišljajući o Tomovoj regresiji. Zar se zbog toga lik Binjala u Stevenovoj regresiji smijao kada je pričao o misiji? Što je on bio rekao? 'Mi smo ih uvjerali da će to biti organizirano i sigurno. To je ono što smo im rekli.' Htjela sam znati pa sam nazvala Stevena i zamolila ga da dođe do mene.

Nakon što je Steven gotovo umarširao do vruće stolice, odmah se povezao i identificirao se s Binjalom iz Elohima. Na trenutak imala sam smiješan osjećaj da je sve ovo bilo namješteno. Zamolila sam ga da objasni zašto se nasmijao kada smo razgovarali o pedeset tisuća bića sa zvijezda koji nisu uspjeli u svojoj misiji na planetu Zemlji.

Steven me pogledao s nagovještajem smiješka: „Tijelo duše bića sa zvijezda bila su smisao onoga što se kretalo s planeta na planet. S izrazitom okrutnošću za vrijeme transfera fizičkih tijela od jednog mjesta do drugog, manifestacija njihovih svijesti postaje drugačija. Mora postojati vrijeme kada napuštaš tijelo, što možeš učiniti kad god poželiš. Mi smo na početku predlagali vijeću da bića sa zvijezda napuste svoja tijela ranije, prije bilo kakvog putovanja. Zbog toga bi oni putovali međuzvjezdanim prostorom bez tijela. To je bio plan kojeg smo ponudili. Oni su umjesto toga odlučili da će bića sa zvijezda napustiti svoja tijela na Zemlji kako bi ostavili odjek svog fizičkog oblika. Kako sam prije rekao oni su mislili da bi to zadržalo vrijednost zajedništva i svega ostalog.“

„A zašto onaj smijeh?“ upitala sam.

„Taj se smijeh odnosio na prekrasnu promjenu plana, jer je to zaista bio božanski dodatak. Sada nismo uzimali samo njihova duhovna tijela već i odjek njihovog fizičkog tijela. Mislili smo da je to sjajna zamisao.“

Kako je nešto tako strašno moglo imati smisla? „Pretpostavljalo se da bi to bilo od veće koristi za plan, zar to pokušavaš reći?“

„Da svakako, puno veću korist. Jer bi tada, kao pojedinci utjelovljeni na Zemlji mogli istraživati i psihičke i fizičke ostatke kulture koju su ostavila bića sa zvijezda. To je veoma poticajno za nas u fizičkom utjelovljenju na Zemlji.“

„Znači da se nisi ustvari smijao njima?“

„Ne, smijali smo se zajedno s njima, s njihovim dušama. Njihova je odluka bila donesena na razini duša. To je doista bilo predivno. Bilo je čudesno. Smijeh nije imao nikakve veze s njihovom fizičkom destrukcijom. Mislim da je destrukcija fizičkog oblika bolno iskustvo ali to je samo fizička bol.“

To me sve još uvijek zbunjivalo: „Pa zašto si se onda izrazio smijehom?“

„Dobro, u razgovoru riječima na mojoj razini smijeh jednostavno predstavlja pojačan podražaj energije. Govorili smo o fizičkom kretanju bića sa zvijezda od jednog mjesta do drugog, kao i o opisu njihovog izbora da napuste tijela, koje je kako sam rekao bio izbor duša. Rasprava je zahtijevala neki odgovor i ja sam dao pozitivan odgovor. Razumiješ li?“

Klimnula sam glavom: „Nisam sigurna da razumijem, niti mogu razumjeti sam odgovor.“

Smijeh ukazuje na pomisao da si se njima smijao ili da si sumnjao u njihovu sposobnost da razumiju što su činili.“

Steven se nasmiješio i zamahnuo rukom: „Trebaš razumjeti da iako uzrokuje veću fizičku patnju i veću svjesnost vanjske vezanosti za fizički oblik sve je to bilo za mnogo višu dobrobit. Oni su kao duše bili potpuno svjesni toga. Tako sam čestitao izboru njihovih duša. Donijeli su veoma odvažnu odluku naročito s obzirom na date okolnosti njihove fizičke traume. Ali i to se pokazalo od pomoći za nas. Sada se možemo opustiti jer kada bude došlo vrijeme da napustimo fizička tijela znat ćemo se uključiti u slijed novih utjelovljenja na jednom planetu, u tijelu koje je namijenjeno da dosegne svjetlost.“

Prožeo me tajanstven, jezovit osjećaj „Ovo zvuči kao da je sve to bilo učinjeno za Reptoide, Dinoide i Dracoe.“

„Pa da.“

Tada sam obeshrabrena shvatila da je jedino što sam mogla učiniti bilo da pronađem točno što se dogodilo misiji, dakle trebala sam pitati. Tako samo i učinila: „S tvog stanovišta, reci mi što se dogodilo nakon što je stigao matični brod.“

Stevenovo je lice provalilo u široki osmjech, kao da je baš čekao da ga to pitam, „Ja sam preuzeo oblik guštera kako bi djelovao na kralja i kraljicu guštera. Meni je bilo veoma lako promijeniti fizički oblik. Ponašao sam se kao savjetnik. Kad god su se nalazili u nezgodnom položaju dok se približavao zvjezdani brod, nudio sam savjet.“

Na pameti mi je bio veliki plan da integriram različite vrste sa Zemlje s Bićima sa zvijezda, ali sam znao da se gušteri nikada ne bi time neposredno bavili. Ja sam ih samo vodio nenamjerno u pravom smjeru. Umjesto da su gušteri poslušali moj savjet, trebalo im je biti jasno da su oni ti koji su trebali imati korist pa su tako moji stavovi bili vrlo ograničeni. Ali uspješna integracija bila je vrhunski cilj.

„Moj glas u uhu kralja guštera je postao složeniji pred kraj, kad se brod približavao.“

Imali smo dvostruke agente vani u polju, i ti su prigodni 'diplomati' otišli do broda kako bi razgovarali o nekim pojedinostima za siguran i uspješan dolazak bića sa zvijezda. To je trebala biti priča za naslovnicu pa smo to rekli njihovim dužnosnicima, onima koji su izgledali uvjereni u svoja mišljenja.

Drugi dio plana, naravno, tražio je slabe veze na višim razinama komande ljudi sa zvijezda, kako bi se pokušali s njima dogovoriti. Nas je zanimala njihova tehnologija više od svega ostaloga. Neki njihovi alati, dijelovi strojeva bi nam bili od neprocjenjive koristi u borbi protiv Mačjeg naroda, u kontroliranju Dinoida kao i u razvijanju novijih i sposobnijih vrsta sličnih majmunima koji bi radili u našim rudnicima zlata.

Tako smo ih ispitivali. Trebali smo naći osobu, održati sastanak, mali jedan na jedan, ili jedan na dva bića sa zvijezda i ponuditi im nagodbu. Na početku je izgledalo prilično dobro, svih je zanimalo odakle smo a govorili su nam: „Biste li nam mogli odstupiti neki mali laser?“ Mi bi uvijek odgovarali: 'Naravno, uzmite ovaj kao poklon i iskaz prijateljstva.' Kako je vrijeme prolazilo bilo je sve više razmjena, dogovarali su se veći poslovi i tražilo se više strojeva a mi bismo pitali 'Gdje ispuštate svoju opremu na planet?' Na kraju krajeva i oni su se spuštali tu i tamo na planet.

Tako smo znali da su imali i neka druga mjesta za slijetanje, druga mjesta na kojima su ostavljali svoju tehnologiju, mjesta na kojima su izvodili genetska ispitivanja a za koja nitko drugi nije znao. Sada smo mogli sići, pogledati ih u tančine i nešto naučiti. Ako bi pod nekim okolnostima komunikacija s matičnim brodom bila onemogućena ili uništena ili jednostavno nemoguća mi bismo mogli dobiti sve za sebe.

I tako sam bio tu i tražio tu vrst informacija u zamjenu za moguću poslasticu o vašem iskrcavanju, ha, ha, ha itd.

Neki dogovori koje smo sklopili s bićima sa zvijezda postali su za njih opasni. To je moglo kompromitirati njihove položaje, kompromitirati njihovo poštovanje prema vlastima. Ali dogovori koje smo mi sklopili bili su još slađi. I mi smo imali nešto za ponuditi, naravno. Čak i zamisao o bijelo zlatnom prahu za početak je izgledala prilično privlačno. Mi ne bi štedjeli

naravno, već bi jednostavno samo ponudili. I ne smijem zaboraviti, dogovori su se trebali ostvariti na veliki dan kada se brod trebao spustiti u čast ceremonije.

Kao Binjala i sam sam ponekad posjećivao brod a nisam uvijek bio prerušen. Ponekad bi se pojavio kao diplomat, a ne bi gušteri nužno znali da sam išao za njihovu korist, ne uvijek. Na taj način mogao sam naučiti više o nekim stvarima, a da nisam trebao izviještavati na povratku.

Vodio sam i neke još slađe dogovore, čak sam otkrio i mjesto prijašnjeg genetičkog laboratorija na njihovom planetu i još nešto bolje, našao sam pristup rezultatima eksperimenata. Naravno, sve je to bilo strogo povjerljivo među bićima sa zvijezda ali otkrio sam da su bili kompromitirani.

Pregovori su postali prilično komplicirani. Postajao sam sumnjiv, pa sam to rekao i kralju da su neki naši novaci na matičnom brodu razmišljali da kažu svojim ljudima čime su se bavili, što je bilo krajnje opasno zbog lakoće prijelaza koju smo pokušavali pokazati.

Tu je bila naravno i zlatna prilika, stvarno vrijeme primopredaje. Alcheringa i Egarina su trebali stići na tlo. Kralj i kraljica guštera bi bili prisutni. Tako bi ja mogao otići gore u svom Binjala ruhu, službeno i neslužbeno, razgovarati s nekim visoko pozicioniranim bićima bez ometanja od strane njihovih zapovjednika. To je bila savršena prilika za razgovor i mogućnost da nešto sredim.

Alcheringina se energijom potpuno uključio kako bi sve prošlo glatko, štiteći se fizički jer je sumnjao da će se sve odviti glatko kako se pretpostavljalo. Ipak, morali su nastaviti i u kompliciranim stvarima nisu bili sigurni što se događa. Imao sam dovoljno sreće da nisam prosljedio tu informaciju. Tako sam otputovao gore sam.

Jedan manje značajan novak s kojim sam razgovarao o slađem dogovoru u zamjenu za rezultate genetičkih ispitivanja je to rekao svom nadređenom. Tu sam bio u veoma teškom položaju.

Znao sam da će novak biti ponižen pa sam pokušao ponuditi nagodbu njegovom nadređenom te ga zamolio da mi otkrije pojedinosti istraživanja koje bi bile jako korisne.

Kako nisam uspio rekao sam mu, „Uništiti ćemo vas. Shvaćaš li da ti je to jedina šansa?

Možeš mi informaciju dati sada ili ćemo vas ionako dići u zrak. Tako ako želiš da vaša vrsta preživi smjesta mi reci. To je rijetka prilika. Kažem ti da će vaša cijela misija propasti. Ali ako mi daš informaciju imat ćemo mogućnosti da spasimo vašu vrstu u hibridiziranom obliku pod vodstvom i supervizijom gušterolikih.

Ovo mu se naravno nije nikako dopalo. Ali, morao sam mu ponuditi. Tako sam otišao i ubrzo se vratio da bi s njim porazgovarao u prisustvu gušterolike osobe. Također sam donio i mogućnost da bića sa zvijezda očitaju budućnost gušterolikih sa zapise iz akaše u kojima je bilo navedeno da će gušteroliki biti odgovorni za uništenje bića sa zvijezda.

Tako sam posjeo gušterolikog koji je bio prilično uspavan. On nije baš dobro znao što se zbiva, a mene nije ni bilo briga. Rekao sam: „Pogledajte, uključite snimku o onome što će se dogoditi ovim gušterolikim osobama i vidjet ćete da ćete sutra svi umrijeti.“ Naravno poslušali su i bili u stanju totalnog šoka.

Znali su da sam na neki način odgovoran za tu cijelu stvar. Rekao sam im da kralj i kraljica ne znaju da sam ovdje iako sam djelomično igrao i u njihovu korist, pa sam opisao svoj položaj u kojem sam bio odvojen od gušterolikih. Izgleda da oni nisu potpuno prihvatili to onako kako sam mislio da mogu.

Onda sam pokazao primjer tehnologije koja se trebala koristiti za njihovo uništenje, samo mali dio iako je to učinilo priličnu rupu na jednom od najvećih dijelova opreme. Rekao sam supervizoru, 'Znate, to je samo mala puška? Mi imamo top koji je četrdeset puta veći od ovog i spreman je za vas'.

Iznenadio sam se kad je pokazao na gušteroliku osobu i rekao „Ovaj vaš mali prijatelj će se vratiti. Prenijet će poruku da smo odbili vašu ponudu.“ Onda je zatražio da vidi malo oružje kojeg sam mu pokazao i kada sam mu ga pružio on je zapucao na me. To je bilo to. Osjećam da bih rekao: 'Prokletstvo, izgubio sam tijelo'. Dobro, nitko drugi od gušterolikih ništa ne znao o tome. Ova bića sa zvijezda mogu baciti moje tijelo van u svemir ako žele, nije mi stalo što će učiniti. Tada sam odlučio vratiti se i uzeti novo tijelo baš isto kao i ovo zadnje, jer to nije problem, pa se ponovno pojaviti u kraljevoj odaji nakon sastanka.

Oh, još jedna stvar koju sam učinio nakon što su me ubili, a to je bilo da smislim novi plan kojim ću se osigurati da će ovo uspjeti, jer sam bio izgubio dobar glas na Rexageni. Bio je neki mladić na brodu dobrovoljac sa Elohima, a već smo bili dobri prijatelji. Rekao sam mu, 'Kada bi sišao ako želiš mogao bi se izvući iz toga. Imaš izbor, sutra ćeš umrijeti.' Rekao je: 'Da, vjerujem ti.' Ja sam mu rekao: 'Ono što trebaš napraviti je da uđeš u ovo neobično malo uspravno majmunoliko tijelo dole na tlu, ujutro. Mogu ti pomoći da to učiniš'. Rekao je, 'Da, želim to učiniti.' Bio je talentiraniji od većine. Moj mali prijatelj učinio je ono što sam ga zamolio. Ušao je u malo majmunoliko stvorenje a ja sam dodao dio sebe i mamac je bio postavljen. Sada je mali majmunoliki stvor bio jako čudan te se tako počeo i ponašati. Tako su ga uhvatili gušteroliki stražari te ga odveli kod Dracoa da ga nahrane.

Gušteroliki su ponudili tog malog roba kao žrtvu da bi dobili mogućnost da se i car Draco pojavi, a on će im dati upute što da rade sada kada je mala podvala ceremonije zamjene završila. Ali umjesto da se pojavi car Dracoa izveo sam nešto. Učinio sam da je novi car Dracoa izgovorio 'Pucajte, raznesite brod!' Rekao je to, Gušteroliki su poslušali zapovijed pa je tako i učinjeno. Duša malog dječaka je otišla u slobodni prostor oslobođena traume razaranja. To je bio naš sporazum.

Bića sa zvijezda su mislili da će to moći spriječiti ako mene unište, jer sam ja bio glasnik te informacije. Ali učinio sam tako da se to ipak dogodi. Imaš li bilo kakvo pitanje?“

Sve je ovo bilo jako teško prihvatiti, „Zašto bi biće sa zvijezda tebi odgovaralo, osim zbog prijeteće smrću?“

Steven se nasmijao: „Kako je putovanje protjecalo počeli su shvaćati i šaputali su s uha na uho da postoje neki problemi. Znali su da bi mogle nastati poteškoće i izdaja među njima koja se pojavila zbog zrnca sebičnosti.

Kako se vrijeme približavalo počeli su sumnjati da se neće sve dogoditi kako su zamislili, ponude za samozaštitu postale su još privlačnije. Teoretski smo im mogli ponuditi mjesto u našoj kulturi, iako im se takva zamisao ne bi baš naročito dopala.

Ja nisam imao ništa bolje za ponuditi, tek dovoljno da stvorim malo nesigurnosti. Sve što sam trebao učiniti bilo je zamijeniti energiju sa gušterima, pa bi nastala još veća nesigurnost. Možda je to bila ponuda naše tehnologije provedena u fazama na takav način da bude korisna za njih i njihove obitelji.

Mi nismo imali mogućnosti da brinemo o genetskim uzorcima pedeset tisuća osoba ali deset ili dvadeset bismo možda mogli smjestiti. Rekao bih, 'Želite li biti među nekoliko izabranih, ako će se u tom smislu nuditi mogućnosti?' Zamka je bila postavljena. Nismo ih morali pratiti u stopu. Samo smo trebali ići do kraja.“

Steven je zastao i zagledao se u mene kao i prvi puta kada sam s njim radila regresiju. Uistinu nisam voljela taj pogled, iako je svakidašnji Steven bio veoma iskrena i dobra osoba. U umu mi se neočekivano pojavilo pitanje: „Jesi li ikada kontaktirao s preživjelima?“

Steven se ponovno nasmijao: „Dobro, ako mogu skrenuti na trenutak. Bilo je veoma važno dok sam radio za guštere da održavam njihov strogi redoslijed misli. Nisam mogao skretati s tog pravca previše očito i sačuvati njihov identitet. Međutim, približio sam se preživjelim bićima sa zvijezda prvi puta u svom izvornom liku, visokom uspravnom majmunolikom stvoru koji je držao koplje. To sam također napravio u raznolikosti drugih oblika kako bi našao nekog tko bi imao više informacija.

To je bilo veoma teško zbog njihove nevolje i društvenog položaja. Oni su bili više zainteresirani da nađu načina da pomognu svojim bližnjima nego da prosljeđuju očito osjetljivu informaciju stranom biću. I zato mi je bilo teško pomoći se tehnologije za gušterolike.

Kako sam imao utjecaja na neke preživjele, prerusio sam se u drugi oblik i dao im veoma precizne upute o početku genetičkog križanja vrsta, pomogao im veoma konkretno, rekao im koje biljke da koriste, kako da pripreme neke lijekove i gdje da nađu neke životinje koje bi im bile korisne.

Mogli su to učiniti sami ali to je jako ubrzalo stvari i ništa se nije moglo prepustiti slučaju. Postojala je i mogućnost da će gušteroliki ponovno zadobiti neku vrst društvene snage i onda se spustiti i loviti ih. Tu je vrijeme bilo odlučujuće.

Razaranje je bilo prilično zabrinjavajuće na neki način i za gušterolike. Tako je bilo jer se radilo o tako značajnom događanju s mnogo smrti. Snažne vojne aktivnosti bile su usmjerene prema nekom tko, jasno, nije bio agresor. Običan gušter se počeo pitati zašto? Nužno je bila potrebna politička pomoć pa me tako kralj zamolio za vodstvo.

U okviru političkih savjeta pokušao sam predložiti da bi bilo mudro biti ljubazan s preostalim bićima sa zvijezda već i samo zato da se dobiju druge informacije koje bi mogle biti od koristi.

Jedan je veleposlanik izjavio da mi je više stalo do promaknuća bića sa zvijezda od nas samih. Prigovorio sam i rekao da međusobna suradnja može donijeti dobrobit obim stranama, ponaosob gušterima.

Ova moja namjera bila je shvaćena kao čin velike izdaje i moje su tijelo ubili te je tako završila moja uska suradnja s gušterima. Tako se može reći da sam umro za tvoj narod.“ Zamolila sam Stevena da razmisli o cijeloj situaciji.

Ljutnja i izdaja proželi su moje osjećaje. Zar su bića sa zvijezda uistinu bila tako naivna i dozvolili sebi da ih se spusti na put laži i razočaranja? Nisam željela vjerovati da bi to moglo biti istinito.

Peter je pričao o vijeću koje je žrtvovalo bića sa zvijezda. Steven je rekao na vijeću da bi im predložio da bića sa zvijezda napuste svoja tijela prije nego doputuju na Zemlju. Bi li vjerovala Peteru ili Stevenu a ako je tome tako što je bilo to vijeće? Ako je to bila istina zašto mi Alcheringa nije to rekao? Morala sam doznati pa sam otišla do moje radne sobe, sjela s kamenom Alcheringa i pozvala njegovo ime.

„Ja sam, Alcheringa. Što te muči dijete moje?“

Promucala sam: „Neki ljudi s kojima sam obavila regresiju su ukazali na zavjeru u misiji Rexagene. Govorili su o nekom vijeću. Zar je postojalo neko vijeće koje je bilo umiješano u misiju?“

„Da, postojalo je galaktičko vijeće, nešto poput vaših Ujedinjenih Naroda. Sastoji se od vrsta s raznih dijelova galaksije.“

„Zar je odluku da se Rexagena pošalje u misiju bila odluka vijeća?“

„Da, to je odluka koju je donijelo vijeće. Ali kada je brod Rexagena krenuo na putovanje stvari su se promijenile.“

Kada je brod krenuo na put postignut je dogovor koje je vijeće prihvatilo i u koje je vjerovalo. Međutim, otkrilo se da su se Reptoidi vratili u svoj svijet i da nisu imali namjeru napustiti planet.“

„Zar je vijeće bilo svjesno da će Rexagena biti uništena?“

„Ne nisu znali, dobro, ne svi. Kako sam rekao bilo je nekih koji su se dogovorili, a onda prekršili danu riječ.“

„Zar je bilo izdaje unutar vijeća?“

„Naravno. Međutim nije bilo izdaje među članovima vijeća, već među onima koji su bili uključeni i surađivali s vijećem. Vijeće je to shvatilo tek kasnije kada je došlo do ozbiljne izdaje.“

Moje su oči počele treptati: „Kako je vijeće koje se smatralo Galaktičkim moglo propustiti nešto takvo, zar oni nisu komunicirali telepatski?“

„Da, ali poput ljudi i oni su bili materijalni i na ograničenoj frekvenciji pa su tako učinjene pogreške što se često događa u radu mnogih vijeća. I vaši Ujedinjeni Narodi rade pogreške u prosudbama. Sigurno to možeš vidjeti.“

„Nisam tako sigurna da mogu.“

„Diplomatska misija koja je bila poslana kako bi pregovarala s Reptoidima se vratila sa sjajnim izvještajima koji su govorili da su Reptoidi jako željeli otići. Bilo je uistinu tako jer je vijeće izdalo proglas da trebaju napustiti planet jer su ga zauzeli protiv Božje volje. Međutim, kada nisu napustili trebalo se to regulirati.“

„Kako regulirati?“

„Prilagoditi se činjenici da je misija bila određena. Bilo je tu naravno i puno tuge. Ali onda su zatražili vodstvo od Elohima pa su dobili savjet s te točke.“

„A ono što je Steven rekao da su bića sa zvijezda trebala napustiti svoja tijela kako bi ostavili svoja bića svjetlosti i materijalni otisak na Zemlji. Je li to istinito?“

„Da, njihova odluka da to učine je stiglo od vodstva s Elohima. To je bilo učinjeno na razini koja ima različitu frekvenciju. Duša djeluje na toj frekvenciji i s te točke donesen je novi dogovor. To se dogodilo kada u fizičkom smislu misija nije uspjela.“

Nije mi se sviđjelo to što sam čula: „Je li učinjen bilo kakav napor da bi se izbacila ta bića ili je postojao neki alternativni plan koji je ipak mogao spasiti njihove živote?“

„Kada je brod Rexagena jednom poletio i bio na svojoj putanji nije bilo načina da se vrati. Na galaktičkom vijeću su se vodile rasprave o tome kako pomoći preživjelima. Osim toga, kako sam već rekao, duše su se bile složile da kad stignu napuste svoja tijela.“

„Kada su se tako dogovorili?“

„Nakon što se prepoznalo da plan neće uspjeti, a duše su im bile pod utjecajem Elohima. Shvati da se radi o različitoj svijesti unutar te galaktičke rase kao što je i sa ljudima sa zemlje. To nije bila svijest o tjelesnosti, draga moja, jer oni ne bi bili tako spremni napustiti svoje živote.“

Meni je sve to ličilo na nesvjesnu samoubilačku misiju: „Prije nego su otišli niti jedno biće sa zvijezda nije bilo svjesno što se događa i što će se dogoditi?“

„Nisu, i kao što sam ti rekao, ni vijeće također nije znalo. Tek kada je brod već krenuo na put saznalo se da je došlo do izdaje i da su izgovorene riječi koje nisu bile iskrene. Ti pojedinci su bili veoma lukavi pa su prevarili vijeće.“

Uloženi su svi mogući napori da bi se pokušalo pomoći preživjelima. Oni koji su umrli su se vratili u svoja svjetlosna tijela da bi shvatili da su se bili složili da to učine. Nije bilo jasno da će misija propasti, daleko od toga. To je kao svaka misija u kojoj se treba pregovarati a prilično je jasno da jedna strana neće dobiti bitku. Moraju se povući i ponovno razmisliti. To se i dogodilo.“

„Misliš li da je došlo do rata?“ upitala sam.

„To nije bio rat s oružjem sa stanovišta zvjezdanih bića, bio je to rat protiv tame a oni su donosili kristalnu svjetlost. Sada su se vratili kako bi iznijeli na vidjelo sjećanja i nisu ništa izgubili. Oni su postigli ono što su planirali. Istina je da su oni koji su preživjeli iskusili patnju i da su im nedostajali oni koji su krenuli dalje. Ali sada su ponovno zajedno.“

Ako na život gledate kao na vječnost bez kraja shvatit ćete da nema razloga za brigu jesu li trebali umrijeti u tijelu ili ne, jer su krenuli dalje i preuzeli drugo materijalno tijelo, oni su se nastavili inkarnirati amo i tamo. Ta su bića podržavala svjetlost kroz vjekove kako bi pomogli ljudima da se razvijaju. Za to je potrebna hrabrost, a oni su dobro učinili.“

Možda, ali cijela je stvar imala trag Dracoa: „Steven je rekao da su Draco i bili svjesni toga i da su bili zadovoljni ishodom i prije nego li se dogodio.“

„Draco i funkcioniraju na različitoj frekvenciji od vijeća. Oni su također povezani s Elohimom i tom frekvencijom, jer oni potiču od palih anđela. Oni su razumijevali i predviđali kako bi izvor svjetlosti mogao biti od koristi za njih i također su znali da bi to donijelo svjetlost u ovaj predio galaksije. Draco i su utjecali na Reptoide da povuku svoj pristanak da napuste Zemlju. Događaje koji su se zbili su prije isplanirali Draco i.

Kada su to predstavili Elohimima oni su shvatili da više nije bilo povratka pa su tako utjecali na galaktičko vijeće.“

„Da prihvate odluku i dozvole da se to dogodi“ rekla sam.

„Rexagena je već bila na putu kada su Elohim i shvatili što su Draco i stvarno željeli cijelo vrijeme. Razumiješ li?“

„Razumijem to što kažeš, ali složiti se s tim potpuno je druga stvar.“

„Želio bi da shvatiš da je to uspjelo. Gledaj na to kao na vrlo pozitivnu stvar. Ako pogledaš cjelokupnu sliku vidjet ćeš da je na kraju svjetlo stiglo u ovaj kut galaksije i mnogi koriste dobrobit njenog dolaska. Gušteroliki oblici, Draco i i ostale vrste u ovom kutu galaksije su dobili iskustvo ljubavi i suosjećanja po prvi puta. Ta energija pomaže svim rasama u podizanju njihove frekvencije.

Elohim i su počeli shvaćati da nema načina da se pomogne ovom kutu galaksije bez da se suradnje do neke razine s Dracoima. Konačno prihvaćanje toga od strane galaktičkog vijeća je bilo zasnovano na molbi Elohima.

Kako vrijeme prolazi frekvencija se mijenja podižući sve te rase. Zapamti, Bog je izvor i stvoritelj svega. Bog je čista ljubav i suosjećanje. To je ono što se pomalo ugrađuje u te vrste dok one prolaze kroz iskustvo ljudskog oblika. Ljudska bića koja su stvorila bića sa zvijezda su prožeta kristalom, ili Kristovom energijom. Ljudsko je biće ono koje omogućuje razinu polja djelovanja onima koji ne znaju za ljubav. Zbog njih je energija ovog mjesta sada ljubav.“

„Zašto mi o tome tek sada pričaš, zašto nisi prije?“

„Otpuštao sam informacije u prikladnim bitovima (opaska-najmanja jedinica računalne datoteke) kako bi razumjela i vidjela cjelokupnu sliku. Jako sam sretan što si reagirala na način na koji jesi. Hvala ti dijete moje. Bog te blagoslovio i hvala ti.“

Poglavlje 10

Poruka Helen Boyd

Alcheringa govori Gerryu i Margaret

Margaret govori o legendi o osam bijelih sestara

Vraćanje kamena Alcheringa

Egarina govori bijelim sestrama

Fax je u mom malom uredu zazvonio kada se rukom pisana poruka pojavila iz njegove utrobe.

Draga Valerie,

Žao mi je ali došlo je vrijeme da se kamen Alcheringe vrati kući. Sve je na mjestu, ili će jednom biti kada doznam da on može stići u Sydney do desetog. Osjećam da sam sada dovoljno dobro da dobijem natrag kamen kako bi ga vratila pravim vlasnicima. Ispričavam se što je poruka tako kratka ali često se stvari tako odvijaju.

Hvala ti što si čuvala kamen protekle dvije godine i što si bila osoba u koju sam se mogla pouzdati. Žao mi je što se nisam mogla javiti, bila sam bez energije, bez novaca i bolesna.

Nadam se da ću biti u Uluru i McDonnell Rangesu dvadeset i prvog. Te večeri ću predati kamen. Molim te zovni me da potvrdiš.

Ljubav i blagoslovi

Helen Boyd

Kasnije toga dana nazvala sam Helen u Byron Bay, gdje je odsjela i ponudila da joj donesem tamo kamen, jer sam trebala proći blizu tog mjesta na putu na koji sam trebala krenuti zbog knjige.

Bilo je samo pitanje vremena, znala sam to, i sada je došlo to vrijeme. Kamen je za mene bio poput djeteta i sada sam ga trebala izgubiti. Dok sam ga imala mogla sam komunicirati na način koji je pružao dodatni smisao mom životu. Omogućio mi je da znam i razumijem više o onom čime sam se bavila. Osjećala sam se kao da će mi biti oduzet dio mene. Helenina je zamisao bila da ga vrati jednom Aboridžinskom vijeću, a ja se zbog toga nisam osjećala bolje. Mogu sklopiti oči ali sam uvijek svjesna dok prenosim poruke s drugih razina. Djelujem u nekom drugom stanju, svjesna istovremeno ovog ovdje i onog tamo. Kada držim kamen Alcheringa vrlo mi je lako doći u to stanje. Nedostajat će mi jer sam ga nježno voljela. To je moja poveznica s energijom svijeta svjetlosti. Sada znam da je sve energija. Ništa nije stvarno kruto.

Gerry se baš bio vratio iz Amerike pa su on i Margaret došli da me posjete. Margaret je željela postaviti pitanje Alcheringi. Kada su došli tuga koja je prožimala moje raspoloženje bila je vidljiva. Gerry je predložio da izađemo na sunce i prošećemo šumom i tamo postavimo pitanje.

Iznijela sam van kamen Alcheringu i rekla Gerryu o pozivu Helen Boyd i rekla da ću joj uskoro predati kamen u Byron Bayu, u blizini Mount Warning.

Oni su se pogledali a zatim su pogledali mene ispunjenim suosjećanjem ali čudno znatiželjni.

Gerry me iznenadio uzevši kamen u svoje ruke, nosio ga je kad smo napuštali kuću.

Hodali smo šumom nekoliko minuta u tišini. Pretpostavljam da nisam bila raspoložena za razgovor tog dana. Osjećala sam se izgubljeno i tužno.

Gerry je konačno progovorio: „Ti šećeš šumom s dva pripadnika plemena Koori a tako malo znaš o nama.“

Moje je srce tonulo još dublje, „Da, istina.“

Gerry je stao i predao mi kamen: „Ti znaš više o kamenu nego što znaš o nama, a sada te i on napušta.“

Klimnula sam i pognula glavu. Željela sam plakati, moje su oči žudjele za suzama ali njih nije bilo. Zašto nisam mogla plakati?

Margaret me uhvatila za ruku i odvela me na malu čistinu. Gerry je stavio kamen na tlo a mi smo stali oko njega.

Gerry se nagnuo prema meni i gotovo šapnuo, „Dozvoli mi da ti kažem nešto o Koorima, tako ćeš znati nešto više o nama. To će ti pomoći da razumiješ naš narod.“

Davno, u bezvremenom vremenu zvali smo se Sanjari, veliki su duhovi naseljavali Zemlju uzimajući oblik divovskih životinja. Woolloombin, naš Stvoritelj, Bog majka i otac, biće koje je stvorilo nas stvorilo je i planine, doline, mora, nizine, rijeke i billabonge, zemlju grmova i crvene šume kaučukovca. On je stvorio oblake, nebo i životinje. Od planina do mora, uvala, struje i rijeka sve je bilo puno života, riba, kornjača i ptica. Zemlja je bila bogata i zelena suptropskim šumama gdje su ljekovite biljke raskošno rasle na bogatom plodnom tlu. U kišnim šumama rasli su veličanstveni eukaliptusi, kaučukovac, Bunya-Bunya borovi i cedrovi. Veliki Duh Woolloombin je sve to stvorio i onda je stvorio svoju duhovnu djecu, naše pretke. Rekao im je da paze i brinu o zemlji kao što bi pazili i brinuli o sebi.

Uskoro su duhovna djeca rodila mnoge i tako su nastala razna plemena. Prepirali smo se kao i u svakoj obitelji ali ono što je svim plemenima bilo zajedničko, ono što nas je sve

ujedinjavalo bila je zemlja i naše obećanje da ćemo paziti na nju. Zauzvrat Woolloombin nam je dao naše toteme i vjerovanja.

Woolloombin nas je naučio sve o životinjama, o njihovim navikama uzimanja tekućine, o onima koje možemo ili ne možemo jesti. Woolloombin nas je naučio kako naći vodu u suho doba godine i ako je voda boćata kako je pročititi. On nas je također opskrbio i mnogim skloništima u grmovitim predjelima. Tu je bilo Bogong noćnih leptira, pčela medarica, klokana i valabija, witchettya i zmija kobra. Imali smo patke i vodene piliće, ribe i kornjače, sjemenje i mnogo različitog voća, povrća i korijenja. Imali smo također i lijekove a ako nismo bili sigurni kojeg treba koristiti, samo smo pitali Woolloombina.

Naše je društvo bilo lovačko i sakupljačko a živjelo je skladno. Kada smo putovali uvijek je postojao dobar razlog za pokret. Nekada smo išli jer smo morali biti na nekom mjestu za određeni obred ili smo se trebali susresti s drugim plemenom ili smo vodili mladiće putem iskustva ulaska u muževno razdoblje. Putovali smo utrtim Sanjalačkim stazama slijedeći put koji nam je pokazao Woolloombin. Nalazili smo načine kako pričati Sanjalačke priče. Svaka planina i dolina bila je povezana s nečim što se dogodilo u Snovima. Ako je planina imala oblik pseće stražnje noge ispričali bi priču kako je pas izgubio nogu i o putu koji je prošao prije nesreće. Pričajući te priče nalazili smo put kroz našu zemlju.

U nekim plemenima Sanjalačke su priče, povijest obitelji i plemenskih područja uklesane na velikim stijenama ili na posebnim kamenim blokovima ili naslikane na našim tijelima tijekom obreda ili na zidovima pećina na posebnim mjestima. Neki to rade u pijesku ili na kori drveta. Oni među nama iz istočne Australije, Bundjalungi i neki drugi, sve to prenose na ogrtače od oposumske kože. Ako smo imali probleme s nekim drugim plemenom vezano uz zakon ili obiteljske veze samo bi skinuli svoje ogrtače i rasprostrli ih na tlo kako bi riješili svoje probleme. Baš onako kako bi to svaki razborit narod i učinio.

Žene su imale svoje obrede. Postojala su posebna mjesta na Sanjalačkom putu kojim je bilo dozvoljeno kročiti samo ženama i ta su mjesta bila sveta kao i ona muška. Mlade su djevojke odvodili na ženska mjesta kako bi ih starije žene podučile sve o „ženskim stvarima“, o njihovoj ulozi žene u plemenu, njihovoj odgovornosti prema obitelji, prema obećanim muževima i njihova uloga majke. Podučene su svetim ženskim plesovima i pjesmama. Djevojke su poučavali kako da brinu o svom zdravlju posebno u vrijeme trudnoće kao i o ispravnoj prehrani u to vrijeme. Također bi ih naučili kako osigurati razmak između rođenja djece. Na taj način bi dijete bi bilo dovoljno snažno da preživi putovanje na koje je pleme krenulo.

Djevojkama bi pokazali kako sakupljati i pripremati voće i povrće i posebne biljke koje su se koristile za izradu lijekova ili otrova. Otrovi su se uvijek koristili na ispravan način.

Sakupljali bi koru određenog drveta pa ga sitnili na kamenu uz neku rječicu ili billabong a onda bi kašastu smjesu bacili u vodu. Uskoro bi ribe isplivale na površinu a mi bi ih skupljali. Otrov bi samo omamio ribu jer u vodi nikada ništa ne ubijamo. Postojale su neke vrste voća koje su bile otrovne pa su učili djevojke kako ih pripremati tako da ih se sa sigurnošću može jesti.

Učile su ih i šivati. Kada su lovci donosili lovinu u logor oderali bi kožu s klokanovih repova i odstranili tetive. Tetive smo koristili kao konac za šivanje, na primjer ogrtača od kože oposuma. Kao igle služile su nam kosti klokana koje smo turpijali dok ne bi postigli željeni oblik. Tetive koje smo koristili za šivanje smo također koristili i u izradi ribičkih štapova i nekih drugih stvari.

Naši Gurrahji ili Wijani (šamani) su pjevali kitovima na mjestima gdje su se parili. Trenirali su dupine da sakupljaju ribu za međuplemenske obrede.

Woolloombin, Veliki duh, nas je podučio te lekcije i još mnoge druge. Ujedinili smo se u jedan narod i živjeli u skladu sa zemljom od trenutka kad nas je Woolloombin stvorio.

Znamo da je došlo vrijeme promjena. Margaret je poželjela razgovarati s Alcheringom.“

Margaret me je pažljivo promatrala dok sam zatvorila oči i zazvala njegovo ime osjećajući njegovu prisutnost dok je ulazio u mene i počeo govoriti.

„Ovdje sam dragi moji i jako sam zadovoljan da ste me pozvali. Danas sam došao s energijom duha australskih Aboridžina iako ovo mjesto nije oduvijek bilo poznato kao Australija. Ljudi koji su pazili na energiju ove zemlje bili su ovdje stotinama tisuća godina. Ima puno toga što ni oni sami još sada ne znaju. Pružali smo informacije onima koji su surađivali s nama i oni počinju razumijevati više o svojoj vrsti, o svojim počecima i mjestu kojem pripadaju. Imate li pitanje?“

Margaret je progovorila: „Možeš li nam reći nešto o nadolazećim promjenama na Zemlji?“

„Puno se govorilo o promjenama na Zemlji i što je više onih koji su svjesni toga to će više njih sudjelovati u ostvarenju tog prelaznog razdoblja. Za ljude na ovoj Zemlji svrha prijelaza je da upiju novu energiju iz univerzalnog izvora. Oni koji podržavaju promjenu lakše će utrti put, ako mogu tako reći.

Domorodačke rase iz mnogih zemalja koje postoje na Zemlji rade s energijom kako bi podržale prijelaz a vi i možete iskoristiti njihovo znanje kako bi i vi pomogli.

Svi imate energiju domorodačkih vrsta unutar sebe. U nekih je malo dublje pohranjena nego u drugima.

Bit će potresa i drugih pomaka u prirodi. Bilo ih je već mnogo i bit će ih još više. Većina ljudi će biti zaštićena. Morali bi obratiti pažnju na tu činjenicu. To je stoga što će se oni koji su na područjima u kojima se događaju promjene seliti na druga mjesta. Ne savjetujem vam da svi ustanete i krenete već da radije slijedite unutarnje vodstvo. Važno je da se ne pojavi strah jer to stvara negativnu energiju u promjeni, što nikom neće pomoći.“

Nekako sam pogurnula Alcheringinu prisutnost da govori: „Ali iako osjećam snažno da trebam ostati tu gdje jesam, što trebam učiniti ako čujem za moguće promjene koje će se dogoditi na ovom području?“

„To potvrđuje ono što vam je rečeno, dragi moji. Činite kako vam je rekla Egarina, nemojte srljati van jer ste čuli o nekim drugim stvarima. Ostanite tamo gdje se osjećate ugodno u svom srcu. Oni koji su potaknuti da ostanu na određenom mjestu su poput svjetleće palice. To ustvari pomaže da se promjena dogodi bez previše trauma. Ako na nekim područjima Zemlje dođe do sažimanja-*potresa*, to će pomoći promjeni da lakše protekne. Ako postoje zapreke one se mogu otpustiti baš kao i kad se nalaze u ljudskome tijelu. To je posao kojeg mogu činiti oni sa znanjem i iskustvom da bi pomogli majci Zemlji.

Važno je da se ljudi ne narušavaju tijelo majke Zemlje jer ako se budu uplitali to će uzrokovati blokade koje neće dozvoliti disanje energije, njeno slobodno dolaženje i odlaženje. Ja bi vam savjetovao da ne brinete previše o ishodu, svi ste ovdje sa znanjem da ste u službi, vi ste radnici koji su ponudili sebe.“

Margaret je kimnula glavom s potpunim razumijevanjem a Alcheringa je nastavio: „I ja sam se predao radu i pomoći u razdoblju promjena na majci Zemlji i u promjenama svih domorodačkih vrsta. Bio bih veoma zahvalan ako možete razmišljati o tome i pomoći mi u mom poslu. Sve što trebate učiniti je da šaljete svoje molitve prema Uluruu a energija će biti prihvaćena sa zahvalnošću, ljubavlju i suosjećanjem. Hvala vam prijatelji moji, zahvaljujem vam i odlazim.“

„Alcheringa čekaj,“ povikala sam, „Želim te pitati o kamenu. Moram znati što da učinim kada ću ga vraćati.“ Ali on je nestao.

Margaret mi se približila i pogledala moje oči, zagledala se u mene i činilo se da to traje vječno. Pokupila je neki mali štاپ i onda je zagladila tlo ispred sebe drugom rukom.

Koristeći se štاپom nacrtala je sliku Ulurua s malom uzvisinom iznad površine.

„Dobro poslušajte što ću vam reći,“ rekla je dok je crtala zmiju. „Prva koja se rodila iz Baiamea je zmija poput duge koja je pobjegla ispod Ulurua. Veći dio Ulurua se nalazi ispod zemlje. Po tom prvom rođenju prispjeli su mnogi.

Baiame znači riječ Bog, ništa više ništa manje. Baiame je crpio unutar sebe i polazio od sebe. On je izdahnuo ljubav širom zemlje kako bi nam omogućio da se podignemo iz majke Zemlje. Baiame nam je udahnuo dah života a majka nam je podarila materijalno tijelo i othranila ga. Nakon što je Baiame stvorio Zemlju i ljude vratio se rijekama iz Snova. Baiame je imao osam sestara koje su brinule o njegovom hramu na podnožju Ulurua ili Ayer rocka, kako ga zove bijeli čovjek. Sestre su posvetile svoj život čuvanju hrama. Ulazilo se kroz pećinu koja se danas zove Pećina sedam sestara u podnožju Ulurua iznad zemlje. Unutar vrtložnog prostora u hramu bila su dva kristala koja su omogućavala Baiameu da se slobodno kreće od rijeka iz Snova do zemaljske materijalne razine.

Sunce je zamislilo sebe kao bistrog mladića ali je bio jako zavidan Baiameu. On je smatrao da kad Baiamea ne bi bilo u blizini on bi vladao svijetom i svi bi mu se trebali klanjati jer je također bio i čaroban mladić.

Tako je razmišljao o načinu na koji će zaustaviti dolazak Baiamea u materijalni svijet. Otišao bi u hram, uzeo i uništio kristale i ubio osam sestara koje su ih čuvale. To bi spriječilo Baiamea da se ikad više vrati. Mislio je da postoji samo jedan ulaz u hram tako da sestre neće moći pobjeći.

Jednoga dana on je kroz pećinu ušao u hram kako bi uzeo kristale i ubio osam sestara.

Zasljepila ih je njegova vatra pa ih je on ubio jednu za drugom.

Ono što nije shvatio bilo je da je postojao još jedan izlaz o kojem su znale samo sestre. I dok je sedam sestara umrlo jedna za drugom, osma je ugrabila kristale i istrčala kroz drugi izlaz. U bijegu je ispustila jedan kristal uz pomoću kojeg je Baiame mogao otjerati sunce. Osma je sestra bježala sve dok nije pala na zemlju govoreći: "Baiame ja više ne mogu dalje", i tu se srušila.

Baiame ju je uklopio u stijenu poput kristala ispod kristalne planine i to je Woolloombin ili planina Warning, kako je zove bijeli čovjek.

Osma bijela sestra i dalje drži kristal i s njim spava dok ne dođe vrijeme da se vrati i otpusti univerzalno znanje čovječanstva.

Kada se to dogodi kristal će se slomiti i započet će novo doba. Kada dođe to vrijeme planina će se raspasti jer je Woolloombin vulkan koji spava. To je mjesto velike moći iz kojeg se prima duhovna snaga i hrabrost.

Margaret je privukla moju ruku: „Kada budeš oputovala u Bayron Bay trebala bi pri izlasku sunca hodočastiti do Woolloombina. Ako je maglovito kada se pojavi sunce oko tebe će se stvoriti zmijolika duga. To će biti znak da trebaš odigrati ulogu da bi doprla do čovječanstva.“ Dok je govorila mogla sam jasno vidjeti sliku. Woolloombin je prvo mjesto Australije koje sunce obasja svakog dana. Klimnula sam iako nisam razumjela značenje onog što mi je govorila.

Tri dana kasnije putovala sam kako bi Heleni Boyd vratila kamen.

Woolloombin je blistao anđeoskom dugom koja se širila prema svjetioniku u Byron Bayu gdje se trebala održati mala ceremonija. Čin predaje kamena bio je simbol rađanja koji se trebao održati na Majčin dan. Bila sam se obukla u bijelo.

Pretpostavljam da sam rano stigla kako bi se još malo družila s kamenom. Dok sam gledala preko uvale prema Woolloombinu, Margaretine riječi su mi odzvanjale ušima a ja sam se osjećala kao da sam u duhu na planini. Mislila sam na sve što se dogodilo od kako sam dobila kamen Alcheringu na čuvanje. Postojala je tu neka svrha. Ali znala sam također da više nisam dio njegovog putovanja, trebalo ga je vratiti. Bila sam svjesna da je prilika veoma posebna i da je predaja kamena nešto više od onoga što se danas trebalo dogoditi. Nešto je bilo pokrenuto davno prije.

Stajala sam kraj svjetionika i dok je dolazila promatrala sam Helenino lice. Izgledala je prilično slabo i bolesno. Njeni su joj liječnici prorekli još kratko vrijeme života i izgleda da je ona znala da će skoro otići. Oduvijek je znala da Alcheringa pripada aboridžinskom narodu i

odlučila je da će se kamen odnijeti natrag na mjesto kojem pripada. Helen je predložila da sjednem s kamenom prije nego joj ga uručim, da vidim ima li neku poruku za mene. S druge strane svjetionika bio je mali park upravo uz stijenu koja se nadvila nad vodom. Sjela sam na klupu uz rub, stavila kamen u krilo i pogledala Woolloombin u daljini. Moje je srce divlje kucalo a jedino o čemu sam mogla misliti bilo je da ću izgubiti vezu s onom stranom. Dobro, završimo s tim.

„Alcheringa?“

„Jako sam zadovoljan što sam ovdje dijete moje, hvala što si me pozvala.“

„Ah, upravo ću ga vratiti Heleni. Više mi nikada neće biti u blizini. Kako ću moći stupiti s tobom u vezu? Što ću činiti?“

Alcheringa se tiho nasmijao: „Jesi li imala kamen kod sebe kada si prvi puta otišla na Kariong?“

Sve je stalo, ptice, zvukovi valova, moje srce, sve. Ponovno sam se prisjetila toga dana. Ne, nisam imala kamen sa sobom. Srce mi je ponovno počelo kucati pa sam se nasmijala, „Ha, mislim da nisam.“

„Dijete moje, ti već imaš informaciju unutar sebe. Ti si poput ovog kamena, poput oblikovane gline koja je prožeta informacijama. I ti ćeš moći oslobađati tu informaciju. I nadalje će stizati kroz tebe kao i do sada.

Sve je energija dijete moje. Energija ovog kamena nosi stara sjećanja. Ovaj kamen se vratio tebi nakon dugo vremena a ti si ga prepoznala. Kamen ti je pomogao da shvatiš svoju prošlost i da možeš s nama raditi što si učinila s mnogo dobre volje. Sada se on vraća svojim čuvarima, aboridžinskom narodu, noseći više od starih sjećanja. On se vraća noseći ljubav i suosjećanje koje je stiglo kroz tebe i sve se zajedno složilo. Energija tvojih sjećanja kao i drugih ponovno je prošlo kamen koji osvježen donosi novu nadu za zajedničko povezivanje svih rasa svijeta. Tebi više ne treba kamen, pošalji ga na njegovo putovanje.“

S mog lica nestao je osmijeh, „Alcheringa, započela sam pisati novu knjigu i, da budem iskrena, osjećam se malo razočarano jer bi željela još pisati i dobivati informacije. Osjećam da neću moći nastaviti kao do sada. Hoćeš li mi pomoći, hoćeš li me savjetovati?“

„Naravno pomagat ću ti cijelo vrijeme kao i do sada. Možeš li to prihvatiti dijete moje?“

„Da, puno ti hvala. Ima li još nešto što bi trebala znati u vezi ove knjige, možda nešto što bi mi trebao pojasniti?“

„Ne.“

„Postoji li išta što bi mi još želio reći?“

„Nema stvarno ništa dijete moje, već jedino da volim govoriti kroz tebe. Zapamti da vježbam svaki puta kad govorim kroz tebe. Nemoj se mučiti, nemoj brinuti, ja ću ti pomoći. Sve što trebaš učiniti je da me pozoveš a ja ću doći.“

„Hvala ti Alcheringa“

„Doviđenja dijete moje.“

Otišao je. Ustala sam i vratila se natrag do svjetionika gdje je čekala Helen. Čak i nakon uvjeravanja koje mi je dao Alcheringa moram priznati da sam se osjećala vrlo uznemireno i tužno.

Rekla sam Helen da sam voljela kamen i da ću se uvijek osjećati dijelom njega. Pitala sam je kada će se konačno sresti s čuvarom kamena, jer bi im željela dati zeleni kamen crysophase kojeg sam donijela i da im kažem da je to od srca nekog tko je brinuo o kamenu.

Kada je uzela kamen Alcheringu, Helen to nije učinila smireno. Njeno je ponašanje bilo užurbano, kao da je trebala dobiti kamen dok je još bilo vremena. Ispružila je ruke da ga dobije što prije. Pogledala sam ih i učinile su mi se poput aboridžinskih. Boja kože je bila također medna kao i kod mnogih Aboridžina. Helenine oči bile su smeđe poput aboridžinskih, oči koje su vjekovima čuvale sjećanja svojih početaka.

Kad sam joj uručila kamen tuga me napustila. Znala sam da više nikada neće biti odvajanja. Osjećala sam da znam da kamen predstavlja energiju unutar mene i drugih koja će ujediniti bića sa zvijezda i sve one koji posjeduju energiju bića sa zvijezda unutar sebe. To je bio dio poruke kamena.

Kamen je napustio moje ruke i osjetila sam ispunjenje i mir. Istovremeno bio je to i novi početak. Bilo je učinjeno, kamen Alcheringa je krenuo svojim putem.

Helen je željela vratiti kamen njegovim vlasnicima, odnijeti ga u centralnu Australiju. Ona ga nije željela dati bilo kome, željela je da to bude prava osoba iako za sada još nije znala tko je ona. Nije mogla naći čuvara kamena pa se vratila s kamenom.

Iako je Helen bila spremna oputovati do središnje Australije i ponovno pokušati nikada to nije učinila. Kamen su joj uzeli iz ruku kada su njezini prijatelji pomislili da ona boluje zbog kamena, odnijeli su ga Aboridžinskom zemaljskom vijeću i uručila im ga. Par dana nakon toga Helen je umrla. Ljudi iz zemaljskog vijeća su bili uznemireni pa su ubrzo zamotali kamen i poštom ga poslali u drugo zemaljsko vijeće u Alice Springsu. Oni su znali da će naći put do pravog mjesta.

Završila sam obilazak vezan uz knjigu, odletjela sam do otoka Lord Howe, šest stotina milja od obale New South Walesa, kako bi se susrela sa svojim suprugom i provela kratak odmor. Skupina otoka je ostatak davno ugaslog vulkana koji strši izvan mora, prekriven kišnom šumom u kojoj rastu biljke koje se ne mogu naći nigdje drugdje na svijetu. Meni se mjesto činilo staro, a krajolik zastao u vremenu. Mjesto je bilo usklađeno s mojim melankoličnim raspoloženjem. Bilo je hladno, bila je zima. Prvih par noći imala sam poteškoće sa spavanjem kao i John.

Onda iz neobjašnjivog razloga John je postao opsjednut s idejom da se mora popeti na Mount Gower, najviši vrh na otoku. Naš domaćin u mjestu za odmor nas je pogledao (oboje imamo šezdesetak godina, sjećate se) pa nam je savjetovao da pokušamo za početak s malom šetnjom do nižeg vrha, Mount Lidgbird, možda do pećine koju zovu Kozja kuća kako bi provjerili svoje sposobnosti.

Penjanje po planinama baš i nije nešto što me naročito zanima ali iz nekog razloga izgledalo je da će to biti važan dan i da ću dobiti neko pojašnjenje. Tako sam s tom mišlju krenula. Slijedećeg jutra krenuli smo biciklima do kraja prljavog puta koji je vodio na planinu. Od tamo smo hodali kroz malu kišnu šumu do podnožja Mount Lidgbirda. Kako se pokazalo uspon nije bio samo šetnja. Više je ličilo na planinarsko penjanje.

Činilo se da su prošli sati kad smo konačno nadišli područje drveća pa smo ugledali predivan pogled s jedne strane otoka. Upravo ispred nas se pojavila okomita stijena. Na njoj su bili željezni koluti ugrađeni u stijenu s konopima koji su ih povezivali iznad uskog grebena. John me ohrabrivao da krenem. Osjećala sam kako drhtim, ne od straha već zbog napora i strmine. Dobro, bilo je i malo straha.

Popeli smo se uz hrid na uskom grebenu držeći se za konope. Osjećala sam se dezorijentirano i imala sam blagu vrtoglavicu. Trebala sam samo to konačno otpustiti, pa sam stala tamo gdje sam se nalazila i zamolila Johna da ode dalje bez mene.

Kad se pomaknuo s ruba provalije okrenula sam se, sjela na uzak greben i naslonila na njega. Uхватила sam se za mali busen trave i držala se njime za svoj dragocjeni život.

Dok sam sjedila na malom rubu osjetila sam kako me obavija drevna energija tog mjesta. Osjećala sam se kao u nekoj vremenskoj kapsuli energije iz davnina.

Postala sam svjesna da moja duša ili duh nije bio u ovom tijelu od kako se ono rodilo.

Bio je to doista čudan osjećaj. Dogodilo se iskustvo blisko smrti i dvije su se duše, iz nekog razloga dogovorile za zamjenu.

Iz nekog razloga bilo mi je dozvoljeno da preuzmem ovo tijelo. Kao da sam ušetala u materijalni

svijet da bi obavila neki specijalni zadatak. Osjećaj toga je bio više poput neke spoznaje a ne nešto konkretno i logično. Sjećam se da je bilo teško doći u ovo tijelo, bilo je teško nositi se s njegovom energijom. Sama nisam mogla napustiti zemlju. Izgledalo je da postoji razlog ili svrha za to ali nisam se mogla točno sjetiti.

Orao je lebdio u visini mog vidokruga i onda se okrenuo ispred mene u vrtlogu.

Zazvao me svojim kreštavim glasom. Silan osjećaj oduševljenja me preplavio i odjednom sam se osjećala potpuno drugačije. Kao da sam bila odsutna oduvijek a ponovno sam se vraćala s novom energijom, uzemljenom u fizičkom tijelu. Sada sam to stvarno bila ja a ne netko drugi.

Toplo ozračje se nadvilo oko mene i osjetila sam prisutnost Egarine. Zazvala sam je imenom.

Ona nije govorila kroz mene već u meni, „Ona više nije Egarina. Egarina se stopila s Arhandelima.

Ona više nije pojava. To je složeno, ali pokušat ću objasniti. Ne mogu u potpunosti doći ovdje jer sada u cijelosti djelujem na drugoj frekvenciji. To je poput zupca na kotaču, mjesto na kojem se treća dimenzija ne uklapa.“

„Kada si to učinila?“

„Po vašim mjerilima upravo sada kada si se uzemljila u fizičko tijelo. Sada ona spušta informaciju niz skliski nagib.“

„Niz što?“

Osjećala sam kako se smije: „Skliski tobogan koji omogućuje njenoj energiji i porukama da skliznu u Valerie, i onda Valerie ponavlja riječi u knjizi. Zar to nije divno?“

„Da, čini mi se.“

„Ona je u stanju doći poput struje jer se tvoja energija sada uzdigla pa se može nakratko manifestirati. I zbog tog je nas dvije možemo dovesti ovamo.

Ali to je samo Egarinina frekvencija. Razumiješ li?“

„Tamo si me potpuno izgubila.“

Egarina se opet nasmijala, onda je uzdahnula. „Došla sam ti nešto reći.

Prošlo je skoro milijun godina evolucije malog zemljana od kako sam prvi puta došla na ovaj planet. Tijekom vremena postojali su razni utjecaji koji su pomagali u njihovoj evoluciji.

Kada sam napustila svoje tijelo bića sa zvijezda vratila sam se izravno i ušetala u novo stvorenje.

Bila sam u stanju preuzeti ulogu majke i nastaviti s radom sa svijetlosti i ljubavi jer su nova stvorenja trebala biti prožeta kristalnom energijom.

Bila sam veoma mudra plemenska žena. Podučavala sam kako se služiti duhovnom energijom koja uvećava znanje i mudrost i kako se koristiti telepatijom u svrhu komunikacije.

Nova bića nisu imala sposobnost da razumiju tehnička znanja. Bilo im je lakše razumjeti koncepte kao što su gušteroliki narod, zmijski narod i drugi koji su bili povezani s reptilima.

Životinje s krznom su bile povezane s životinjama od kojih su potekle. Njima su se govorile priče s tog stanovišta, malo kao što bi vi pričali djeci priče o životinjama.

Od tada potječe mit o bijelim sestrama. Ta predaja je bila darovana aboridžinskom narodu kako bi im se pomoglo da se prisjete izvora iz kojeg su potekli.

Izvorna priča je bila ta da su sestre došle sa Plejada i kad je njihova obitelj umrla one

su se vratile na Plejade. Na početku im nisu bile dane sve pojedinosti o galaktičkim obiteljima ili rasama. Samo im je rečeno da sedam zvijezda predstavlja skupinu Plejada. Mali aboridžinski narod je mogao gledati u nebo i vidjeti sedam zvijezda te pokazati sustav Plejada. Oni su

razumjeli broj sedam, tome smo ih mi naučili. Oni su čak i smislili svoje male priče. Te su se priče širile preko pripovjedača u raznim plemenima. U ta vremena ja sam se manifestirala kao podsjetnik. Također im se reklo da će se jedna od osam sestara vratiti, ona zvijezda koja je

bila izvan njihovog vidokruga. Priča da će se osma bijela sestra vratiti bila je zamišljena kako bi ažurirali njihovo znanje i razumijevanju, da ih još jednom podsjetimo na njihove početke

s Plejada a istovremeno da se širi priča i znanje o iskonskoj misiji na Zemlji. Bilo im je

obećano da će se to dogoditi kada dođe pravi trenutak a to vrijeme je sada.

Naravno na razini većeg plana ta se priča trebala širiti ne samo među Aboridžinima već i među svima onima koji bi imali sluha i bili spremni to čuti.“

„A što je s Margaretinom aboridžinskom pričom o osmoj bijeloj sestri koja spava u Woolloombinu?“ upita sam.

„Kad im je mit ispričan bića sa zvijezda su također podučavala Aboridžine o energiji kristala, koju su oduvijek koristili. Energija kristala je štitila bića sa zvijezda a mi smo željeli da aboridžinski narod razumije da su i oni također bili zaštićeni kristalnom energijom koja ih je prožimala. Oni nisu imali tehnologiju ili znanje poput znanstvenika da bi mogli razumjeti strukturu kristalne energije pa smo tako to uključili u mit i tako im pomogli da stvore poveznicu. Woolloombin je bio aktivni vulkan. Ljudi su počeli shvaćati i razumijevati da postoje kristali na Woolloombinu i da ti kristali dolaze iz nutrine Zemlje.

Bilo im je lako razumjeti da su i drugi kristali još uvijek bili ispod velike planine pa im je tako rečeno da sestra spava unutar kristala ispod planine. Bio je to samo način da im se pomogne da razumiju da je ona s njima i da će ona doći kada dođe pravo vrijeme kako bi im pomogla da shvate svoje porijeklo.

Aboridžinski narod je bio vješt u očuvanju izvorne priče ali ponekad bi ih priča ponijela pa bi je uljepšali. Oni su proširili priču do neke mjere pa se zato neke stvari razlikuju. Ali osnovna nit svih priča je da će se jedna sestra s osme zvijezde vratiti kada dođe pravo vrijeme da se prenese znanje. Aboridžini su svjesni toga i čekaju.“

„Kako će se to znanje spoznati?“ upitala sam.

„Bit će to kroz tvoju knjigu draga moja, jer ja sam osma bijela sestra. Moja je poruka nade, uzajamne ljubavi i suosjećanja za sve rase. Ljudi svijeta će se uskoro ujediniti znajući da su svi jednaki.

Više neće postojati razloga za međusobne borbe i nastat će mir. Moja je poruka ljubavi iz Izvora koja sve prožima.

Budućnost odvojena od same sebe sada korača pored vas. Budućnost može biti različita ovisno o stazi kojom netko korača. Budućnost stvaraju vaše misli i osjećaji i ovisi o vašoj sposobnosti da sebe i druge ispunite ljubavlju. Ako svi koračaju s ljubavlju i suosjećanjem za svoju braću i sestre, bez obzira na boju njihove kože oni će stvoriti rasu sklada i dobre volje.

Svatko će izabrati put kojim će kročiti. Oni će pojedinačno donositi odluku. Bit će onih koji će kročiti jednim putem i onih koji će kročiti drugim. Pojedinaac će samo kročiti putem koji odgovara njegovoj frekvenciji. U svakom trenutku izbor je njihov. Sa spoznajom da se osma bijela sestra vratila oni će se puni nade ozbiljno posvetiti razmišljanju o smjeru svojih koraka i putu kojim će krenuti.“

„Ali kako netko zna da je na dobrom putu?“ upitala sam.

Egarina se nasmijala: „Ne postoji nešto što se zove pravi put, to je nečiji izbor o onome što će ga činiti sretnim. Mi se nadamo da će naša priča pomoći ljudima da izaberu, shvate i steknu unutarnju snagu. To ovisi o njima.

Postoje mnogi putevi kojima se može pronaći Božanska svijest u vama. Tvoja knjiga nije namijenjena tome. Osma bijela sestra se vratila da bi donijela znanje o postojanju mnogih galaktičkih rasa koje su povezane s Izvorom, i da donese znanje rasama koje su bile žrtve, koje ne znaju i ne razumiju Izvor. Egarina poziva svaku od njih da nađe Božansku svijest unutar sebe. Zlatno doba dolazi, podizanje frekvencije svih bića na ovoj Zemlji. Isto se zbiva i u majci kada rađa dijete. To se događa majci Zemlji, njena se frekvencija podiže, ona će podariti život novoj djeci s povišenom svijesti.

Napiši ove riječi u svoju knjigu kako bi svi koji žele vidjeli. Njihova je odluka hoće li prihvatiti ili ne. To je sloboda koju nam je podario Stvoritelj. Volim te dijete moje.“

Orao je zamahnuo krilima na vjetru i odletio. Stajala sam i osjećala kako vjetar vitla oko mog tijela. Poželjela sam letjeti. Ispod mene je slika otoka bila jasnija, a boje intenzivnije. Zvuk vjetra i miris Zemlje bili su svježiji i novi kao da sam ih po prvi puta potpuno iskusila. Podigla sam ruke prema nebu i zahvalila što živim u Rajskom vrtu.

Suze su potekle.

Moj suprug John se vratio iza zavoja provalije a izgledao je kao da je upravo osvojio planinu:

„To je bilo fantastično Val, ne znaš što si tamo gore propustila.“

Krenula sam u njegov zagrljaj i ridala poput djeteta. Moje su suze bile suze ushićenja.

Poglavlje 11

Valerie, Gerry i Karen se vraćaju u Kariong

Karen je klimnula glavom, „Sva su sjećanja izbledjela. Ostali su mi samo osjećaji tog dana i svih ostalih dana kojih se sjećam o prošlosti bića sa zvijezda. Koliko god se trudila prisjetiti jedino što mi se vraća su osjećaji.“

Sjedili smo u mojoj maloj radnoj sobi dok sam razvrstavala hrpu natipkanih zapisa ljudi koji su došli ispričati svoju priču. Osjećala sam oduševljenje. Iskustvo s otoka Lord Howe mi je sada pružalo stalno saznanje da je život predivno promatrati, da je svaki trenutak sam za sebe dragocjen i da još trebam obaviti veliki posao.

Pogledala sam Karen: „Još se uvijek sjećaš rađanja u kamenoj kolijevci Karionga, zar ne?“

„Ne, imam osjećaj toga, ali slika je nestala. Također ne znam ni zašto. Pokušavala sam i pokušavala ponovno vidjeti. Jedino sam se sjećala nekih stvari iz prošlosti u ovom životu.“

„Što je to bilo?“

„Pila sam čaj kod nekoga i onda sam upoznala čovjeka, mislim da je njegovo ime bilo Peter. Kako sam bila ustala da se s njim upoznam, soba se zavrtjela poput kotača izvana prema unutra. Zvonilo mi je u ušima poput zvona ili žestokog zujanja. Tako sam se osjećala nekoliko sati. Kada sam došla kući i dalje sam imala vrtoglavicu pa sam sjela. Tada sam vidjela sebe kao na putovanju u prošlost jer se nešto oštro ili zaobljeno pojavilo na stražnjem dijelu moje glave. Pomislila sam da je to bio jedan od onih šiljatih šešira iz vremena kraljice Elizabete. Bila sam mnogo tanja i nosila sam prozračnu haljinu. Izgledalo je da sam na bojnopolju a netko je ležao na mom krilu. Bila sam izvan sebe od bola pa sam pomislila da mi je to vjerojatno bio brat, sin ili suprug koji je bio ranjen na tom bojnopolju a ja sam izjurila da nešto učinim. Širio se silan osjećaj pustošenja a kada sam pogledala dolje vidjela sam gustu tamnu kosu na njegovoj glavi. Pokušala sam se sjetiti koje godine se to dogodilo. Koja je to bila bitka? Vidjela sam broj devet, iza njega malu ništicu i onda još manju ništicu a onda brojke koje su nestajale u magli ili oblaku. Pogledala sam maglu i pomislila da to mora da je dim iz topovske cijevi pa sam se upitala jesu li bile dvije ili tri ništice. Možda ih je bilo i više.“

San se ponavljao tijekom godina. Ponekad bi se sjećala popodneva kada sam ga prvi puta usnula pa bi pomislila da ću ponovno proći kroz sve to. Nikada to nisam uspjela izračunati.“

Nasmijala sam joj se: „Karen, ti se još uvijek sjećaš a slike mogu biti sada apstraktnije ali ih se sjećaš. Možda su osjećaji i emocije najvažniji dio. Oni ostaju u srcu.“

Netko je počeo bubnjati. Ustala sam i kroz prozor ugledala Gerryja kako udara u bubanj okićen perjem.

Karen je ustala: „Što se događa?“

Otvorila sam prozor i mahnula Gerryju.

Gerry se došetao do prozora, vidio Karen i nasmijao joj se. Onda se okrenuo prema meni s velikim smeđim očima koje su bile prijateljske i bliske rekao: „Sanjao sam da se svi vraćamo u Kariong.“

Trebalo mi je par trenutaka da reagiram. Većinu vremena sam prihvaćala događaje kako su nailazili a nisam ih stvarno analizirala. Gerry je čekao.

„Uh“ zamucala sam, „Daj da skupim neke stvari.“

Petnaest minuta kasnije jurili smo autocestom prema Sydneyu preko Karionga. Ja sam vozila. Karen se nagnula naprijed prema Gerryju koji je s bubnjem sjedio pored mene.

„Gdje si to dobio?“ pitala je.

„Pleme Cherokee mi ga je poklonio kada sam bio u Americi,“ odgovorio je Gerry okrenuvši se prema Karen. Na trenutak ju je gledao, „Prošlo je već dvije godine, znaš Karen, što si naučila?“

Karen se nervozno nasmijala: „Sve sam zaboravila. Otišlo je sve.“

„Ona je zapamtila osjećaje,“ dodala sam.

Gerry se okrenuo prema meni: „To i Zemlja su najvažniji dijelovi.“ Pogledao je ponovno Karen, „Zašto si sve zaboravila?“

Mogla sam vidjeti Karenino lice u ogledalu. Izgledala je zabrinuto.

„Ne znam,“ odgovorila je obrambeno: „Čega se ti sjećaš?“

„Sjećam čega?“ Gerry je odgovorio: „Sve te stvari su me naučili od kad sam bio malo dijete.“

„Što je s prvim danom na Kariongu?“

Gerry se nasmijao: „Sjećam se tebe i broda, umiranja u moru. Tamo su neki mali komadi predmeta koji su prije toga postojali. Postojala je akademija u kojoj sam nosio plavu uniformu. Nisu me tome podučili. Toga se sjećam. Za mene je to lako, ja sam Koori.“

Karen je zamahnula rukom: „Dobro, ja nisam.“

Gerry se okrenuo prema meni: „Zar je Karen zaboravila da je imala ono dlakavo dijete?“

„O, Gerry,“ branila sam je. Karen je briznula u plač. Tražila sam mjesto gdje ću se zaustaviti. Ispred nas je bilo mjesto s lijepim stablima. Stali smo pa sam izašla, otvorila Karenina vrata, i povela je dok je još jecala do mjesta za odmor blizu stabala. Gerry nas je slijedio.

Pogledala sam Gerryja i uzdahnula pa uzela Kareninu ruku: „Sve je u redu Karen, ne sjećaš se onda nema razloga za plakanje.“

Karen je pokazala prstom na Gerryja između jecaja: „Sada se sjećam, on me podsjetio.“

Gerry je namignuo Karen: „Dobro da jesi.“

Karen je sjela na dugačku klupu i šmrknula. Gerry je uzeo moju ruku, „Pružimo joj trenutak da se vrati i uključi.“

Mi smo se makli i sjeli na drugu drvenu klupu.

„Pokušaj sada, znaš, samo se opusti,“ rekao je Gerry. „Dvije godine Val, što smo naučili?“

Lica ljudi koji su došli u moj život kako bi ispričali svoje dijelove te priče bljeskala su svježja i jasna u mom umu. Onaj koji je prvi pomogao da se pokrenu kotači sjedio je do mene i ponovno me gledao u oči onom nevjerojatnom toplinom. Kako sam se divno osjećala u tom trenutku.

Svi smo bili opet zajedno s nadom i ljubavlju u našim srcima. Izgledalo je kao da se nikada nismo ni razdvojili. Poruka ljubavi nas je ponovno ujedinila.

Suze su mi tekle niz obraze. Toliko sam se promijenila u dvije godine, sada su mi suze lako tekle.

„Ne znam odakle početi,“ rekla sam.

„Počni od početka“, odgovorio je Gerry.

„Dobro, stvarno ne znam što je ustvari ta cijela situacija. Postoji dio kojeg razumijem.“

„Anđeli imaju u sebi moć stvaranja. S dozvolom Stvoritelja oni su ti koji stvaraju fizička bića. Svi oni imaju svoja područja u kojima se igraju. Neki anđeli su se okrenuli od Boga. To se dogodilo prije bilijun godina, bila je to gotovo nesreća. Ti su anđeli stvarali fizička bića koja su bila bez ljubavi, i zvali su ih Draco. Dracoi su zatim stvorili reptile.“

Gerry je klimnuo: „Koori ih znaju kao gušterolike i zmijske narode.“

„Znate li?“

„Da.“

„Oh“, nastavila sam, „Dracoi nemaju svjetlo ljubavi i suosjećanja u sebi jer su anđeli koji su ih stvarali to izgubili, nije više bilo njihovo da daju.“

Gerry je ponovno klimnuo: „U vrijeme Snova tragovi su nam rekli da gušteroliki i zmijski narodi nisu voljeli Zemlju. Davno su došli i vodili ratove. Ta su stvorenja mogla mijenjati svoj oblik. Oni su uzeli mnoge ljude iz naših plemena. Imamo poslovicu koja kaže da treba ostati uz starije, kako bi ljudi ostali zajedno i zaštitili se od njih.“

„Dobro, da“ odgovorila sam: „to je zato jer je hrana Dracoa svjesnost živih bića. Na početku su Dracoi proždimali jednostavne oblike života kako bi preživjeli. Onda su počeli proždirati civilizacije iz svjetova zvijezda.“

„Misliš li da su Dracoi jeli naše ljude?“ upitao je Gerry,

„Ne tijela, samo svijest unutar tijela“ odgovorila sam. „Mislim, tijelo ionako umire to je samo način na koji su Dracoi živjeli.“

Karen se došetala: „Jesu li Dracoi još uvijek ovdje naokolo?“

„Ne, ne baš tako“ odgovorila sam, primjećujući trenutačno olakšanje.

„Onda što se dogodilo?“ upitala je Karen.

„Bića zvjezdanih svjetova su bili inteligentna stvorenja ispunjena ljubavlju ali su bili prisiljeni boriti se kako bi preživjeli. Beskonačni ratovi su bjesnili diljem galaksije. Svjetovi zvijezda su pokušavali sve kako bi riješili problem Dracoa. Jedna od stvari je bila i stvaranje planeta Zemlje.

Plan je bio da se Zemljom nasele bića koja su bila rođena iz ljubavi i suosjećanja. Oni su se trebali razmnožavati i služiti kao domaćini za Dracoe i mnoge druge. Sada su oni bez ljubavi mogli iskusiti ponovne živote u fizičkom tijelu u kojem su ljubav i suosjećanje bili ugrađeni. To im je omogućilo da se razvijaju u posljednjih devetsto tisuća godina.

Bića sa zvijezda su došla ovdje i uspjela stvoriti nas, savršene prijenosnike za duše. Sva mržnja, nasilje i ludilo u ljudskoj vrsti omogućuju prijenosniku da uči tugu, suosjećanje, poniznost i konačno ljubav. To je proces čišćenja. Zato je naša povijest takva kakva jest. Sada postoje bilijuni ljudi. Od samog početka moglo nas se izbrojiti na trilijune dajući nebrojene mogućnosti za inkarnaciju bićima iz cijelog univerzuma.“

„Što misliš, kamo sve to vodi?“ upitao je Gerry.

Uhvatila sam dobar trenutak: „Što ti misliš kamo sve to vodi?“

Gerry je zabacio glavu i nasmijao se. Kada je prestao mirno me pogledao i rekao, „Dobro, moj narod će uskoro otići, ciklus je skoro završen, iako će duh aboridžinske zemlje uvijek biti prisutan.“

„Što se događa?“ upitala je Karen.

Gerry je pokazao na mene da odgovorim.

„Postoji ubrzanje,“ odgovorila sam, „kao dio vremenskog utjecaja. Tada dolazi buđenje ljubavi i oni koji će slijediti ući će u razdoblje mira i sklada.“

Gerry je podigao ruku: „A oni koji neće?“

Ustala sam. „Oni neće moći preživjeti više vibracije, ubrzanje. To je u redu, oni će se samo inkarnirati na nekom planetu sličnom Zemlji s nižom vibracijom i nastaviti putovanje. Svatko može uspjati, snaga ljubavi pobjeđuje sve na svom putu.“

Poglavlje 12

Alcheringina poruka

Sjedili smo pored bakinog drveta, velikog crvenog kaučukovca koji je stajao blizu ulaza kojim se išlo do hijeroglifa. Gerry je uzeo svoj Cherokee bubanj i otpjevao dobrodošlicu u

prisutnosti Alcheringe. Zvuk bubnja mi je grmio u ušima. Tijelo mi se iznenada trgnulo unatrag kada je Alcheringa došao poput vala. Njegova prisutnost je bila mnogo snažnija nego ikada prije. Glas je bio jak i moje ruke su zamahnule uokolo.

„Ovdje sam i veliko mi je zadovoljstvo poželjeti vam svima dobrodošlicu na ovom starom mjestu. Dugo sam čekao ovaj dan.

Danas se na ovom mjestu zadatak privodi kraju. Još će toga biti ali posao oslobađanja sjećanja je skoro završen. Tako, iskreno vam zahvaljujem što ste dozvolili da se to dogodi. Sada će mnogi doznati, učinili ste dobro. Postoji još jedna posljednja poruka koja će zaključiti ovo poglavlje.

Na Zemlju nadolazi nova energija iz središta galaksije koja će utjecati na Zemlju i sve što se nalazi na njoj. To je dio prirodnog ciklusa koji se zbiva u univerzumu. Postoji podizanje energije, ubrzanje u kretanju molekula, atoma i stanica. To također podiže i svijest ljudi koji žive na Zemlji.

Prema tome nije slučajno što sve više ljudi započinje razmišljati o drugim aspektima njih samih od onog koji postoji u materijalnom svijetu. Nadolazeća energija uništava sve zapreke koje onemogućuju ljudima da spoznaju da su Božanski.

Razdvajanje koje se zbiva je podjela između sjene i Božanskog svjetla. Ljudi su podignuti na višu razinu svijesti a njihova se tijela polako mijenjaju. Oni počinju mijenjati svoj način prehrane, izbor pića, način na koji žive. Traže svjež zrak i vodu. Sve je to dio rasta prema božanskom svjetlu, božanskoj energiji koja je istinski dio Boga.

Kako vrijeme prolazi ljudi će izabrati žele li krenuti s Božanskom energijom ili drugim smjerom. Ako krenu s Božjom voljom promjene koje će se dogoditi bit će lake te će se pokrenuti u višu dimenziju i spojiti se sa svojim anđeoskim sebstvom.

To je sloboda, odvajanje od karmičkog kotača. Ovdje mogu biti oslobođeni stalnog vraćanja, oslobođeni bolesti, nesklada i svega što ide protiv Božanskog svjetla.

S uzdizanjem koje se događa stanice će djelovati iz više frekvencije. Već su se mozak i fizičko tijelo počeli restrukturirati.

To je poput ritma glazbenih nota koje idu naprijed i natrag u melodiji i skladu. Mislite na to kao na instrument koji usklađuje, kao na glazbene note i vibracije koje donose zvukove sklada oko Zemlje. Znajte da se to događa na mnogim mjestima unutar univerzuma, a Bog u sredini povezuje sve note.

Mnogi će se prisjećati da su istinska bića svjetlosti i više od onoga što se vidi u fizičkom liku. Oni koji izaberu sjetiti se, otići će natrag u neograničeni prostor svjetlosti, u Božansko biće. Sve znanje i razumijevanje je u svakom, samo se radi o otvaranju vrata kako bi se dozvolilo sjećanjima da izađu.

Prva i najvažnija stvar je imati želju spojiti se s Božanskom energijom. Iz toga slijedi sve ostalo. Neki bi to nazvali intuicijom. Ako slijedite to učinit ćete sebi život lakšim. Samo se usredotočite na tu točku, nemojte se bojati jer mi dolazimo s ljubavlju u srcima i samo želimo pomoći.

Molite u sebi za mir i zahvaljujte Bogu za pomoć u donošenju mira na Zemlju. Osjetite riječi u svom srcu i dozvolite im da šalju svoju energiju vani. Zadržite tu energiju unutar sebe u svakom trenutku.

Ako mislite i djelujete s ljubavlju, takvo će vam se karmičko djelovanje vraćati. Ugradite ljubav u svako djelovanje, to je uistinu veoma jednostavno. Ako svatko na Zemlji misli i djeluje s ljubavlju, to će im se vratiti sa snagom Božanskog izvora i mir će vladati cijelim univerzumom.

Zato su sva ta bića u malom tijelu stanovnika Zemlje kako bi djelovali iz ljubavi i dijelili je. Ima li to nekog smisla?“

Karen je progovorila: „Da, ali zašto smo to učinili?“

„Jer ste se obavezali da ćete to učiniti davno prije. Svatko među vama je to učinio. Sada će se otvoriti Pandorina kutija a njen će se sadržaj izliti kako bi pružio razumijevanje. Dirnut će mnoge i izmijeniti njihove živote jer će uhvatiti tračak svjetlosti. O tome je sve ovo, savladavanje mraka svijetlom ljubavi.“

Postscriptum

Informacija u ovoj knjizi vam je predstavljena bez ikakvih pretenzija. Na vama je da odlučite da li u njoj postoji neko značenje i da li se ta poruka može primijeniti i na vas. Ako da, onda je knjiga odradila svoju ulogu.

Vrijeme i napor mnogih ljudi pribavio je materijal za ovu knjigu. Veliki dio toga nije uključen u knjigu jer bi ona bila jako velika. Veliki dio materijala koji je bio prenijet od Alcheringe i Egarine nije uključen iz istog razloga, Bez ljudi i kanala knjige ne bi bilo. Promijenila sam većinu imena kako bi zaštitila njihov identitet. Njihova svjedočenja predstavljaju ključ za razumijevanje događaja iz davnina. Većina njih prošla je kroz snažne emocionalne reakcije dok su se prisjećali kao uostalom i ja. Mnogi su gajili ozbiljne sumnje prema tim prisjećanjima kao i ja na početku. Svjetlosno biće Alcheringa i prekrasan slijed svjedočenja uvjerio me u suprotno.

Iz svih tih informacija proizašlo je razumijevanje onoga što se događalo davno prije. To je donekle sažeto kako slijedi:

Postojali su anđeli koji su se okrenuli od svjetlosti Stvoritelja. To je bio gotovo nesretni slučaj. Dogodilo se prije mnogo bilijuna godina. Pali anđeli, kao i drugi anđeli koji su bili nepokolebljivo u svjetlosti, imali su moć stvaranja u sebi i oni su stvarali fizička bića. Među njima stvorili su i Dracoe.

Ma da su Dracoi imali svjetlost Stvoritelja u sebi oni nisu imali svjetlost ljubavi i suosjećanja. Oni su se također množili i širili zvjezdanim svjetovima galaksije.

Hrana Dracoa bila je svijest živih bića. Na početku su se Dracoi hranili malim oblicima života kako bi preživjeli. Onda su počeli proždirati bića koja su dolazila iz svjetova zvijezda. Bića sa zvijezda su se borila kako bi preživjela. Beskrajni ratovi bjesnjeli su širom galaksije. Sami Dracoi su počeli stvarati, kako danas zovemo, genetskim inženjeringom. Oni su stvorili Reptoide, Dinoide i druge vrste prije toga. Ta su bića bila zarobljena i koristila su kao izvor hrane Dracoima. Oni su se također množili i širili te zauzeli mnoga mjesta širom galaksije. Bića svjetova zvijezda su tražili rješenja za problem Dracoa i nesretnih bića koje su oni stvorili. Uloženo je puno truda. Između ostalog stvoren je i planet Zemlja. Plan je bio da on postane rajskim vrtom veoma tamnog kuta galaksije. To bi bio svjetionik blještave svjetlosti. Velik je plan bio da se Zemlja naseli fizičkim bićima rođenim iz ljubavi i suosjećanja. Ta bi se bića razmnožavala i služila kao domaćini onima koji nikada nisu iskusili svjetlost. Tako bi ta nesretna bića mogla doći i iskusiti ponovljene živote u fizičkim tijelima koja bi u sebi imala ugrađenu svjetlost ljubavi i suosjećanja. To bi im omogućilo da evoluiraju.

Tijekom ranog razvoja Zemlje, puno ranije nego su se naselila fizička bića svjetlosti i ljubavi taj su planet zauzela društva Reptoida i Dinioda pod vodstvom Dracoa. Milijunima godina te su vrste vladale Zemljom i stvorile dinosauruse i druge oblike života. Ta su stvorenja prvotno bila korištena kao žrtvena ponuda Dracoima da bi poštedjeli Reptoide. U tom svijetu nastalo je suparništvo između Reptoida i Dinioda kako bi vidjeli tko može stvoriti najvećeg i najnasilnijeg gmaza.

Dinosauri su preplavili Zemlju što je imalo velikog utjecaja na životne oblike u galaksiji. Bića sa zvijezda su došla na Zemlju kao promatrači, ušli u oceane i postali kitovi koji su nastavili promatrati.

Nakon otegnutih pregovora između Dracoa i onoga što je postalo galaktičko vijeće zvjezdanih svjetova, shvatilo se da Dracoi ne žele odustati od svoje kontrole nad planetom

Zemlja i stvorenjima koja su na njemu živjela. Vrsta zvjezdanih bića poznata kao Lavovski narod poslana je tamo da bi promijenila okoliš Zemlje i oslobodila planet od dinosaurusu. Lavovski narod je poslao na Zemlju stijenu, poznatu kao Uluru, te su stvorili kataklizmičke sile koje su okončale doba dinosaurusu. Uluru je na Zemlju stigao okovan ledom a imao je i drugu misiju, nosio je također genetički materijal koji je trebao omogućiti evoluciju toplokrvnih životinja prekrivenih krznom.

Milijunima godina kasnije Reptoidi su kao sjajni genetičari uzeli taj materijal i genetički materijal Ceteana te stvorili toplokrvnog sisavca s krznom, uspravnog majmuna.

Nova stvorenja su se u početku koristila kao žrtvena hrana za Dracoe, jer su Reptoidi i Dinoidi izgubili dinosauruse kao žrtvene ponude. Kasnije su se uspravni majmuni također koristili za kopanje zlata za Dracoe.

Dracoi su otkrili da uzimanjem zlatne prašine dobivaju moć interdimenzionalnog putovanja.

Konačno su Dracoi krenuli dalje u drugu dimenziju i dali Reptoidima i Dinoidima slobodu.

Bića poput uspravnog majmuna su dobili dozvolu da se sami razvijaju, postajući okrutna vrsta koja je upotrebljavala oružje. Reptoidi su i dalje održavali oblik kontrole uma nad njima te su ih pozivali kad su im bili potrebni.

Galaktičko vijeće je konačno zahtijevalo i ugovorilo odlazak Reptoida i Dinoida s planeta Zemlja. Reptoidi uistinu nisu imali izbora jer su ih Lavovski ratnici mogli sve lako uništiti.

Dinoidi su krenuli brzo nakon toga. Dracoi su bili svjesni plana i mislili su drugačije.

Kontingent Dracoa je stigao na Zemlju i ponovno preuzeo kontrolu preko vođa Reptoida.

Na Plejadama se organizirala velika misija transporta pedeset tisuća zvjezdanih bića velikim matičnim brodom do planeta Zemlja. Cilj je bio polako integrirati pionirsku koloniju na planetu. Sama je Zemlja imala neprijateljsko okruženje za zvjezdana bića pa su tako planirali sebe genetički modificirati da bi se mogli širiti planetom omogućavajući stvaranje nove vrste s ugrađenom ljubavlju i suosjećanjem. Ta bi vrsta omogućila da se duše Dracoa, Reptoida i Dinoida inkarniraju u njima i evoluiraju.

Kada su stigli, misiju su uništili Reptoidi pod kontrolom Dracoa ostavljajući samo devedeset preživjelih na planetu.

Reptoidi su bili potpuno svjesni posljedica svog djelovanja. Neki su se vratili svojim prvotnim zvjezdanim sustavima. Drugi su ostali na Zemlji. Nekolicina je otišla pod zemlju. Dracoi su se preselili u drugu dimenziju.

Preživjela bića sa zvijezda su se borila kako bi izdržali neprijateljsko ozračje na Zemlji.

Nekoliko Reptoida koji su napustili svoje društvo nakon što su shvatili okrutnost napada, pomagali su im.

Nakon pet godina misija brodova Lavovskih boraca došla je na Zemlju i uništila Reptoide ostavivši samo one koji su se naselili ispod zemlje.

Preživjeli s matičnog broda su izabrali ostati na Zemlji. Tu uistinu nije bilo izbora jer ih je Zemlja zauvijek promijenila. Oni su bili izuzetno uspješni u stvaranju početaka ljudske vrste, nove vrste bića s ugrađenom svjetlošću ljubavi i suosjećanja.

Ta je vrsta sada brojala bilijune. Od njihovog samog početka bilo ih je na trilijune pružajući bezbroj mogućnosti za inkarnacije bića iz cijelog univerzuma.

Slijedećih devet stotina tisuća godina ljudska su bića služila kao domaćini za duše Dracoa, Reptoida, Dinoida i kulture svjetova zvijezda.

Sva mržnja, ludilo i nasilje koje se od tih vremena pojavilo unutar čovječanstva poslužilo je kao put učenja ljubavi, tuge, suosjećanja i poniznosti. To je proces čišćenja i zato je naša povijest takva. Stvari se sada mijenjaju u svjetovima zvijezda.

Ciklus je skoro završen. Bliži se vrijeme buđenja. Uskoro će novo Zlatno doba svanuti nad Zemljom i oni koji su odabrali slijediti svjetlost ljubavi ući će u doba mira, sklada i ljubavi.

Oni koji ne budu slijedili svjetlost ljubavi neće moći preživjeti u novoj i višoj vibraciji, pa će se inkarnirati na drugom mjestu možda sličnom Zemlji kako bi nastavili uspinjati se putem do ljubavi. Oni će konačno također uspjeti jer snaga ljubavi pobjeđuje sve na svom putu. Ova je knjiga također posvećena biću svjetlosti znanom kao Alcheringa i starom aboridžinskom duhu Zemlje.

S beskrajnom ljubavlju i zahvalnošću mom suprugu Johnu koji je uvelike dio ove priče, našoj obitelji za njihovo strpljenje i podršku, te inkarniranim bićima sa zvijezda koji su došli i ispričali svoja sjećanja te bili toliko ljubazni da podijele svoja iskustva.

S beskrajnom ljubavi i zahvalnošću prijateljima i radnicima svjetlosti Helen Vincent, Gerry Bostock, Pauline Godfrey, Chris Bible, Simon Weir, Maurice Adams, Jon i dvoje Taras, Fergus Anderson, Tim Budden, John i Rosemary Butterworth, Gillian Young, Helen Smythe, Margaret McCann, Rob, Antoinette, Isabella i Christian Sampson, Hazel Rex, Bob Findlay, Lorna Cuneo, Susan Newnham, Peter Robb, David Austin, Belinda Pate, Bob i Jan Wright, Kelvin i Arlene Perks, Mary Marks-Chapman, Alex Toohey, Kayt Raymond i John Mangion. Hvala vam za vašu vjeru, strpljenje i sudjelovanje.

S beskrajnom ljubavi i zahvalnošću Simon Weir i Bob Wrightu za njihovo umijeće kojim su omogućili čitatelju da zamisli kako su izgledala bića sa zvijezda prije devet stotina tisuća godina.

S beskrajnom ljubavi i zahvalnošću malom kamenu, gdje god da se nalazio.

Oh, i kad sam nužno trebala profesionalnog pisca kako bi me uzeo pod svoje okrilje duh mi je poslao Billa Olivera koji je imao vremena da pronikne u ovu veoma kompleksnu priču te se predao bezuvjetnoj pomoći i omogućio nastanak knjige. Hvala ti Bill od sveg srca.

Posljednja ali ništa manje značajna zahvala izdavaču Sai Towers Publishingu i njihovom dizajneru Sri K.R.Mohan Kumaru za izvrsnu grafičku obradu i dizajn naslovnice koji je doprinio sadržaju.

U spomen na Helen Boyd
1938 – 1997

O autorici

Valerie je dugo bila poslovna žena prije nego se sa suprugom preselila u pokrajinu New SouthWales u Australiji kako bi bili bliže svojim unucima i prirodi. Ona radi na području Australije, Hong Konga i Singapura, podučava, vodi grupe i drži javna predavanja.

Valerie Barrow je veoma cijenjena kao medij i mudar savjetnik.

Nekoliko posjeta Indiji i razgovora sa Sai Babom su joj pomogli da razumije kako prima informacije Božanske iluminacije. Do 1982. ona je radila s nevidljivim bićima koja su s njom razgovarala ili su osvjetljavala njeno tijelo i govorili kroz nju.

Njena prva knjiga „The Book of Love“ bio je uvod u mnogo veću sliku oslikanu u njenoj drugoj knjizi „Alcheringa- Kada su stvoreni prvi preci“, u kojoj kroz priču stvara istinitu sliku o tome odakle dolaze ljudi, kamo idu i što će postati.